

დათო ბარბაქაძე
შედეგები
ტომი I

მერწყული

დათო ბარბაქაძე

შედეგები

ტომი I

**მრავალტომეულის ცალკეულ წიგნთა
პირველი - ელექტრონული - გამოცემა
სახელწოდებით **შედეგები**
განხორციელდა 2012 წელს.**

გამომცემლობა მერწყული
თბილისი 2014

ISBN: 978-9941-0-7001-3 (ყველა ტომის)

ISBN: 978-9941-0-7002-0 (პირველი ტომის)

დათმ ბახბაქაძე

წყობილია 1984-2013

**მკვლევარების მიერ შეგროვებული
1984 - 1990**

სპირინგი

ითვლიან სუნთქვის ნაბიჯები გულისა და თვალის ნაბიჯებს;
ასდევნებთან მათ ნაკვალევს უდაბნოში,
სადაც მკვდარ ქვიშას ქარიშხალი ვერ ააცეკვებს,
სადაც სივრცეში გატყორცნილი ბუმერანგები
მილიარდჯერ უბრუნდებათ მონადირეებს;
უნდელი კვირტი წყალს მოელის, მძიმე ზათქით რომ გადაიხსნას,
შემომტვირთოს მზეს ხვიჭირი, არადყოფნის გულისფეთქვას მიაყურადოს.
როგორ გავჭიმო სიბერისგან ხერხემალში მოდრეკილი კითხვა ეული?
მე წავალ, ხეებს გავუნვები ნაკლულად ქმნილი!
შემივრდომებენ შეცოდებებს,
მძლავრ სუნთქვაში დიდსულოვნად შეიფარებენ,
ქარი და წვიმა არ სჭირდებათ მათ მუსიკის აღმოსათქმელად:
თვითვე უკრავენ თავიანთ თავს და სივრცეებში
ფერადოვან ექობად განიღვრებიან;
თუნდ მხოლოდ სმენა როდი ნებათ მგლოვიართა მოთქმის და ზარის...
ისინი რხევას მასწავლიან, -
როგორ უნდა ამოთქვას ტანჯვისა და სიბრძნის მუსიკა.
ასე, ნელ-ნელა, გავიზრდები, იმსიმაღლე კოშკი მექნება,
ჩემი სიკვდილის ფურცლობამდე დიდი ხნით ადრე
ვნახავ, ვით ძალუძს შუანელში გადამტყდარ მუხას,
წყლიან სხეულზე უცნაური სიბეჯითით ამოზარდოს შავი ვარდები,
და დიახაც რომ მიჩვენებია შიშს სიყვარული,
დიახაც რომ ლამაზია ბებერი ცხენი,
შემოდგომის გამხმარ ველზე როდესაც კვდება;
მას, ბოლო ღამით ნათელხილვით განმარტოებულს,
მთვარე ჰგონია ის სარკმელი, რომლითაც შეძლებს
სიცივის სადგომს დაეხსნას და მარადიულ სინათლეში დაიდოს ბინა...
ხოლო მე წავალ!
დიადია ძალისხმევა პერიოდულ სისრულეში შემავალ ხეთა, -
მათ ძალა შესწევთ გასწვდნენ ყველა ხორცსავსე ფოთოლს;
მათ ძალა შესწევთ მონდომებით დაიფერთხონ
ადრეული ქარებისგან მოგვრილი მტვერი.
და მე ვისწრაფვი, ღაღადისი მაინც მოვასწრო,
ხმა მაინც შემრჩეს საკუთარი, და ამოვიტყვი:
"ღმერთო, ფრინველის ცნობისნადილს ვინ ჩამისახლებს,
ფრთებს ვინ შემასხამს, რომ შევიძლო აფრენა და ძირს დანარცხება!"
ხოლო კაცთათვის ღმერთის წყურვილს გაამყლავნებენ
შავი ხეები, გაჟღენთილნი განთიადის ფერადი სისხლით;
მათი სიშიშვლე სიამაყით შეყუჟვია გაყუჩებულ უსასრულობას,
და იბრუნებენ წყვდიადებში მოქანავე ძახილისკენ გატყორცნილ ტოტებს,
სივრცის სხეულში ნეტარებით იჟონებიან...
და მხოლოდ სიკვდილს თულა ძალუძს გაარღვიოს უკედლებო აქვარიუმი

და ნიჭარების ყრუ სიმღერა გაიტანოს სამყაროს გარეთ,
ამძუენებულ ტანს მარადიული მყვირალობის სამოსელი შემოახიოს.
მაგრამ არსობის ყოვლისმძლეველ-ყოვლითძლეულ თესლს
ებოძა ნიჭი მარტოოდენ უსასრულოდ გარდაცვალების,
და გვიყრის საკვებს მბრძანებელი, ჩვენი სიცოცხლით –
ჩვენსავე სულში ჩახვეული იდუმალის გამოშიგნვის მძაფრი ნყურვილით,
მტკიცედ იცავს თავის სიცოცხლეს,
და მეც გავრბივარ, გაშლილი და გალაღებული,
ვგრძნობ, ვით ქვითინებს დედამინა ჩემს ფერხთა ქვეშე,
თვალის გუგებში მზის ნათელი მომიმწყვევია!

უკვე უწყოდა ბედისწერამ, რას ჩავიდენდი,
ნინასნარ იყო განსაზღვრული ჩემი ქმედება,
და სწორედ ასე: მწუხრის ველზე გამომსხლტარი,
მე გავრბოდი ღრუბლებიდან აზნექილ მზისკენ,
შოშველ გულ-მკერდზე მადნებოდა ატეხილი ფერადოვნება,
და ფეხისგულებს მზეშთანთქმული დედამინის ოხშივარი გამიმაგრებდა,
და უცნაურად ჩაფრენილი სუფთა ტილოს, ფუნჯს და პალიტრას,
შემზარავად ვხმოვანებდი: "დამიხატეთ უსასრულობა!"
ო, ეს არ იყო მეხთატეხა ყოვლის ნამლეკი,
არ შობდა ლოცვას ანდა ქვითინს უილაჯოს,
არც გოდების არ იყო ეს ხმა.
იგი სხვა იყო, ბევრად უცხო და ბევრად დიდი,
მე ვითხოვდი: "დამიხატეთ უსასრულობა!"
და ვის შეემძლო ჩემთვის ეთქვა, თუნდ ოდენ კრძალვით,
რომ ვერასოდეს ავისხლეტდი მზერას მზის გულში,
ხეთა შეაღვლას აკვნის ბავშვის დაძახილში ვერასოდეს შევისუნთქავდი;
ვერც ქარაშოტით გზააბნეულ სულთა სრბოლა შემადრწუნებდა,
ერთუერთს ბეჩავად მიმოხლილნი რუდუნებით რომ ეძებენ თავ-თავის საფლავს;
ჩემს გლოვის ხმაზე მოციმციმე ვარსკვლავები არასოდეს განიშლებოდნენ;
რომ მე შეემძლო მეთვალთვალა მარტოოდენ მაღალ ვერხვთათვის,
ვით განიბანდნენ წმინდა ტოტებს სასაფლაოს უკუნ ღამეში.
ნავიდა ის დრო, ნავიდა და ჩაეფარა ცივ გალაქტიკებს...
ჰე, როდის იყო გარინდება უკანასკნელი,
მთელი სამყარო ოდეს განკითხვის მოლოდინში ჩემს მხრებზე იწვა,
ოდეს მესმოდა ყველა ტაძრის მოგუგუნე ზართა ზეიმი
და ხშირი სუნთქვა ჩვილთა ხეთა, თრთოლვაშემჯდარნი
ნეტარი შიშით რომ ხვდებოდნენ გაზაფხულის ჯიშინ ძახილს;
არ გამოსცემდა ოდნავ ჩქამსაც ჩემი სხეული,
თოთო გულის თითოეულ ამოძახილს იტაცებდა უსასრულობა,
და თუ რამ ძალა შემრჩენოდა,
ნეტარებით ქანცმიხდილი ვაყურადებდი:
ჩემს ძარღვებში – კაცის ძარღვებში –
ინრიტებოდა დედამინის მცხრალი დაისი
და შიგ დანთქმული დამშეული ნადირივით მიმოვიდოდა;

თხემით ტერფამდე მოხაზული სიკვდილ-სიცოცხლე
ერთ სამყოფელში ლივლივებდა, ერთ ნათელში განიბნეოდა,
და კიდევ რაღაც შორეული, რაღაც მესამე,
მათ შემდეგ იწვა, ორღესულად ელიმებოდა;
და მე არ მეყო ძალისძალა ძონძებისგან შეკრულ ყულფში თავის გაყოფის,
ო, ვერ გაგებდე ჩანაფიქრის აღსრულება და შემოვბრუნდი,
საკუთარი არსებობა შეშლილივით მიმოვისინჯე,
და მკაცრ ბრძანებას გულუბრყვილოდ მინებებული
ჩემივ ბრჭყალებით გამოკვალთულ კითხვის ნიშანში
ჩავესახლე პირველად და უკანასკნელად,
და დავიბადე ხელმეორედ, თმაგანძრცვილმა ყიამეთში გამოვიღვიძე,
და ამის მერე აქამომდე ერთგულად ვფეთქავ;
არ დარჩენილა განთიადი ჩემი შობიდან,
წკვარამის სულში გავლებული
უსპეტაკეს რძის ნაღებად არ შემრგებოდეს,
და სამყაროში არსებული ყველა მამლის მძლავრი ყივილი
ჩემს შეძახილზე ერთ სიმღერად არ ქცეულიყოს;
დიდა ძალა სიმარტოვის და ყიამეთის, -
მხოლოდ მათ ძალუძთ მარად იშვან და მარად შობონ,
და ველურია მარტოობა და ჟინი ჩემი,
და მშვიდი სუნთქვით გადავცქერი ფერად სიცოცხლეს, -
მყოფთა ფიქრების ჩასასხმელად ამოგებულ უძირო ფიჭას,
და ოდნავ ღელავს სული ჩემი,
ოდეს მინის ჭუჭყით სავსე, აბურდულ თმებში
მოყდარუნე სიბერის ეჭვანს
ლიმილით ახშობს იმავ მინის დამშეული მკერდის შრიალი.

მერე ზამთარი მომილოცავს: "აღარ გყავს დედა!"
და თვალთა ფსკერი კიდევ უფრო დარბილდება,
მზერა უფრო დაინმინდება,
და გაღვივდება მხოლოდ ვნება: ობოლ სამყოფელს
ჩამოვაფარო ყრუ ფარდები, გავიდე გზაზე,
მძლავრად აღვმართო ხელები და, როგორც სარკმელს გამოღებულს,
მარტოობას შევაგებო დიდი იმედი, შემაზრუნე სიჩუმე შევქმნა...
რამ ვერ მიაგნო ჩემს ძარღვებში საკუთარ ბუდეს:
სიყვარულმა, ზიზღმა, სიცივემ,
სისხლის შიმშილმა, სიღარიბემ,
გვირილების თაიგულმა თავის ქალაში...
და ახლა ნავალ,
ნავალ ჩუმად,
სუსტი,
ეული...
დიახაც მახსოვს, ბედისწერა როგორ გადასკდა,
ვით ჩამითესა თოთო სულში სუნთქვამ ჩემმა დედა მშობელი,
თბილი სამო როგორ განწვალა...

და იმის მერე რუდუნებით ვალვივები, ვუნანავები,
 და განიფესვა, აღმოცენდა მზე, - ნარინჯის მსხემი ყვავილი,
 და ძარღვიანი მისი ღერო, უმწვანესი და უწმინდესი,
 ბანს აძლევდა და ნაზი რხევით იყნოსავდა ჩემს გულისფეთქვას;
 და ასე, ერთად, თანხმად, შემოვრავდა ჩვენივ სამყოფი,
 ხოლო ბუნებამ მოლოდინი მოგვიბოძა რაოდენ მკრთალი,
 რა მოცახცახედ შეყუყუული კითხვის ნიშნის ქვეშ...
 "ალარ გყავს დედა!"
 და ჩემი საშო მოზეიმედ განყვავილდება,
 ჩემს საბრძანისში ჩამოყრილი შავი ლოდები
 მაღალ ბორცვზე შეგროვდებიან,
 და მე ავაგებ, დათმინებით ავაშენებ
 დედის ღიმის და დედის თვალებს...
 მაგრამ ხეები? ფრთამაღალი ჩვენი ჩიტები?
 ყველა ფოთოლი ჩიტი იყო ჩვენს ხეივანში
 და შემოდგომის მკლავებისკენ ასწრაფებულნი
 მინის სითბოს მხოლოდ მაშინ უყურდებოდნენ,
 მათ ფრთებს დრო რომ ალაზევებდა;
 ისინი ძალას უგალობდნენ, არჩევანის უფლების ძალას, -
 რომ მათ შეეძლოთ მინის ზურგზე მხოლოდ ერთხელ დაცემულიყვნენ...
 "ალარ გყავს დედა!"
 და მოიძიებ დროს გაქცეულს, ნაცარტუტად ქმნილს,
 და ცერა თითით ცას მიაფშენი საკუთარ სხეულს...
 ვინ ამოგისხნის, რა სიმძიმით ჩაინონება
 გაოგნებიდან სიყვარულში ველურის მზერა?
 მზე... მთვარე... მდედრი... ვარსკვლავები... ხე... ყვავილი...
 ვარსკვლავები... ხე... მინა... მდედრი...
 საკვები... მთვარე... იარაღი... გამოქვაბული...
 ხე... მინა... მდედრი... ყვავილები... ქარის შრიალი...
 ვარსკვლავები... იარაღი... სიზმარი... სისხლი...
 მზე... მინა... მდედრი... იარაღი... ხეები... სისხლი...
 და უკვე აქ ხარ, უკვე ყველა საუკუნემ ჩამოგიშორა;
 ყველა ტრიუმფით გაძევებდა, ყოველივე გრიყავდა და შენ უკვე აქ ხარ!
 უკვე დამძიმდა მარტოობა, როგორც ჩვილი ახალშობილი;
 შენ უკვე აქ ხარ, ღმერთო ჩემო, როგორი მშვიდი!

ო, ახლაც, ახლაც, რომ შეგეძლოს,
 შენ წეროებს გაატანდი თბილ ქვეყნებში
 გაღებული ბავშვობის ხსოვნას,
 დიდი ხნის მერე მობრუნებულთ
 მომაკვდავის გულ-მკერდზე რომ გარდმოეფინათ;
 შენი ღიმის სიმარტოვეს შებჯენილ ხეებს,
 რძეს, - შემოდგომის ფესვებიდან გადმოდენილს, -
 ყოველივეს თბილ ქვეყნებში გაამგზავრებდი...
 მაგრამ დამძიმდი, განაპირდი. დუმილი. მწუხრი.

მთა მთას არ შეხვდა, არ შეძრულან პირამიდები,
 ყველგან ჭაობი ირნეოდა ბლანტი და უშნო,
 ყველგან ყინვა და ყველგან თოვლი...
 ხოლო როცა კვირტი დაჩნდა, გამოგელვიდა
 და ახლა დვრიტა საკუთარი გევედრება როგორი ძალით,
 მოაშუშო სიყვარული ჩანჩხლული, გადაჯეგელი.
 როგორ შეიძლებ? გაიხსენე მრისხანე ჟამი,
 როცა შენს ირგვლივ ყოველივე უხმაუროდ ინგრეოდა და ქვითინებდა;
 როცა ქარიშხლის ავობისას პირაშკმულნი იმსხვრეოდნენ სუსტი მინები;
 როცა შენს თვალებს, ვით ქვაფენილს, მოხუცები უნუნუნოდ ენარცხებოდნენ;
 როცა ფიქრობდი, რომ ყოველი შენით ხდებოდა,
 შენში სუფევდა უზარმაზარ ყვირილის ძალა
 და შემოგთხოვდა დედამინა, ამოგეშვა,
 კაცთა ხვედრი შეგბრალებოდა;
 დედამინა მუხლმოყრით იდგა!
 და შენ იყვირე... და ყვიროდი ისეთი სუნთქვით,
 ყვირილის ძალა მიცვალბულს საფლავიდან ერეკებოდა,
 გუმბათს არღვევდა; ინგრეოდნენ უმტკიცესი ნაგებობები;
 თავშესაფარს დაეძებდა კაცი და უტყვი...
 ხოლო სამყარო გაოცებით უღიმოდა შენს თავგანწირვას, -
 მოძრაობას ცივსა და უხმოს...
 შემოიკრიბე, რაც შეიძლო! ყველას გვერგო ეს მცირე ნიჭი;
 შემოიკრიბე, მოასწარი, თორემ იქ... იქ... უუუ...
 რას გავიხსენებთ გარდაცვლილნი? ვინ უწყის ნათლად,
 გონება ჩვენი რას გაიტანს სიზმრიდან ცხადში?
 იქ ყოველივეს დავიწყების წყვდიადი დანთქავს,
 დედამინიდან განძარცვულნი გავემგზავრებით
 და ცარიელი არსებობა შეგვრჩება მხოლოდ,
 ხელმეორედ ამოსავსები...
 და შიში მიპყრობს, რომ ვიხსენებ წინარე ყოფას,
 რომლის სუნთქვამაც ყოველივე ამოშალა ჩემი ხსოვნიდან
 გარდა რწმენისა, რომ ვცხოვრობდი ოდესღაც სადღაც
 და როს ბოლომდე ამოვაგეს კანონის ჩარჩო,
 დედამინამ დამისაკუთრა...
 შემოიკრიბე, ალადგინე, და შენ შეიძლებ,
 ო, შენ შეიძლებ, ძალზე ფრთხილად შემონმინდო ბალაზინი
 მშობელი დედის უთხელეს და უნაზეს ფურცლებს,
 სხეული მისი წმინდა სანთლად ჩამოქნა და
 ლოცვა-კრულვად აღუვლინო ღვთის ნათელ სუნთქვას;
 იხილო წამი, ჭეშმარიტი არსებობა როცა იყნოსე!

თამარისადმი

... და ვიცი, მოხვალ მეორედ და უკანასკნელად!..
შენ არ მოგიყვანს ბედისწერის ძირძველი ძალა;
შენ არ მოგიყვანს ჩემი ლოცვა, - უმნეობის ხორკლიანი საგალობელი;
არც რამ განზრახვა, ამოზრდილი სიამაყის შავ-თეთრ ფერებად;
არც შურისგება, - ჩაქოლილი ქარების სევდა,
ან ჰორიზონტზე ანთებული სიკვდილის მაცნის,
ცას შერთული დროშის შრიალი;
არც სიმარტოვე არ მოგიყვანს
და არც შურის დაფშენილი სარკე;
შენ არ მოგიყვანს სიძულვილი
ან მარტივი თანალმობის მძაფრი წყურვილი...
ო, არ მოგიყვანს ეს არცერთი,
შენ თავად მოხვალ!
შენ მოხვალ მაშინ,
როცა ხეები, უგუმბათო ეკლესიებს მიმსგავსებულნი,
სივრცის წინაშე ისწავლიან უსიტყვოდ დგომას;
როცა მათ ფესვებს მიწის სითბო დაეწაფება,
ხოლო მენამულ შაერთში შემორკალავს ყრუ, დახშულ ქვითინს;
როცა უცხო ხმად განელილი ყოველი კოჭრი
ბაცი ღიმილით ყურს მიუგდებს სიოს გულისთქმას...
უკვე ლივლივებს ჩემში ჟამი დამზრალ ტოტების, -
როცა დაისი შავად მოთხვრის
დასავლეთის ყრუ ჭიშკართან ნამხობილ მიწას;
როცა ხეები მდინარეში შეცურდებიან
და მზის სიმნიფეს ხარბი სუნთქვით დანაფებულებს
აღარ ჩაესმით უპატრონო ძაღლების ყეფა;
უკვე საათებს, თვლემამოგვრილთ,
საცოდავად ენრიტებათ დაცინვის ძალა;
უკვე კაცებიც ფორმაშესხმულ,
ქარის მიერ გამოძერწილ ძარღვიან პურს ემსგავსებიან;
უკვე ყვირილიც სულს ლაფავს და უხმოდ კვდება
ღმერთისაკენ მოწყალების მისაღებად განვდილ ხელებში;
ფრთხილად ადნებათ გამხმარ თითებს მოთბო ჩრდილები
და უცნაურად მსხემი სიტყვა - "მეოხ მეყავ, დიდო უფალო!" -
შვეულქმნილი და მარტოსულად გამოთლილი,
მშრალი ცისკენ მიემართება;
უკვე მინდორში გვირილებიც სამუდამოდ უხეშდებიან
და მგლოვიარე ჭირისუფლებად ისხამენ ჩიტებს...
და ამ ჩიტების ჭიკჭიკიც რომ ლოცვის ნიჭად გაღვივდება,
შენ მოხვალ მაშინ...
უკვე ლივლივებს ჩემში ჟამი დამზრალ ტოტების,
უკვე ლივლივებს შენი მოსვლის მრისხანე ჟამი...
მაგრამ ეს ჟამი ო, ჯერ კიდევ ისე შორსაა...
გახიდულია მბრძანებლობა უთვალავ წამის...

მხოლოდ შენი ხმა

დიახ, მე ვიცი, გაზაფხულის ვარდისფერ ცაში
როგორ კვდებიან ბებერი და მშრალი ჩიტები,
პირველ ქარიშხალს, - მზრუნველ მშობელს, -
მკერდზე როგორ ეხუტებიან,
როგორ ცდილობენ შეიმშრალონ
თვალის გუგებს შერჩენილი
ბლანტი ლორწო შურისგებისა;
სიცვიის ნემსით ეჩხვლიტებათ რბილი ნისკარტი,
სისხლი პანია გულისაკენ ლოცვასავით მიიზნიქება...
ისინი სივრცეს აკლდებოდნენ... ო, მათი ბედი!..
და მე, ბავშვურად გულუბრყვილო და გულმართალი,
ჩუმად ვუმზერდი ბალახის და გვირილების ამო სუნთან
ზიარებულ შენს წმინდა სახეს,
შენს მდიდარ სუნთქვას, რომელსაც სურდა
ბელურებად გამოეჭრა ყველა ღრუბელი...
და შენი სუნთქვის სიმშვიდეში მოყვავილე გვირილები
მოკრძალებით გადაიხარნენ
და გზა უტიეს სამეუფოდ ამომართულ ხმას,
ამომზვებულს დუმილის და ფერადების უფსკრულებიდან...
მერე სხვა ხმებიც არიალდნენ, - უჩუმესი და ბნელი ხმები;
ვის შეუძლია მათი ხილვა? ღმერთმანი, არვის!
ჩვენ მხოლოდ მათი უჩვეულო ცახცახი გვესმის
წეროთა ფრთებით შემოწერილ, დალილ სივრცეში...
მხოლოდ შენი ხმა, როგორც დედა, მოუხმობს ამ ხმებს
და როგორც მორჩილ, გამოუცდელ მონაფეებს,
ასწავლის ლოცვას...

ხეობი

... მათ მახსოვრობას ერთი ქარი ატოკებდა, რომლის შესახებ
ნიადაგ ბჭობდნენ ჩვენთვის უცნობ, უცხო ენაზე;
მხოლოდ ჩურჩული ჩაგვესმოდა, მხოლოდ ჩურჩული,
და ამ ჩურჩულსაც ძალა ჰქონდა როგორი, ღმერთო!..
იგი მოვიდა ერთი ღამით, სულ ერთი ღამით,
და შეგვიყვარა, სიყვარულის ნიჭი გვიბოძა;
განთიადზე კი ყველამ ერთად გამოვხსენით ჩვენ-ჩვენი კარი,
მისით სავსენი, მაღლიერნი დავცქეროდით, როგორ კვდებოდა...
და გმირი იწვა ჟამსშეჩვეულ ყველა ამ ხეში,
და ეს ხეები ბერდებოდნენ გმირების ნაცვლად...
მათ ისე მშვიდად ეზნიქებათ სიცოცხლის ღერძი,
ისეთი სიღრმით შეიმეცნეს, რისი ცოდნაც ევალებოდათ...
და დგანან ახლა, გმირთა სუნთქვით გამთბარ სხეულებს
სივრცეები ეუფლებიან;
და როცა სიტყვებს, - ტკივილებად ამბობებულ ადამიანებს, -
ალარ ძალუძთ სიზმრების ახსნა,
ისევ ქარები კისრულობენ ურთულეს საქმეს, -
ხელს აშველებენ ცისკენგზაზე ჩამოვლილ სიტყვებს
და ფრთხილად გაჰყავთ გამთენიის სამშვიდობოზე...

სონატა მათთჳის, ვინც შორსაა

რომ ვიყო ღმერთი, ბედისწერას შემოვრაგვავედი, -
შენ ვერასოდეს შეაღწევიდი მის საუფლოში!
გულამდე ატანს მზის ყვირილი, იარებიდან
დროის პეშვებში დაღექილი ცოდვები ჩნდება,
და გაზაფხულის წყალდიდობა უხმოდ მახლებს
დიდთოვლობაში ჩაჩუმქრულ და შიშველ ბალდახინს, -
ჩემთა იმედთა ზიარებაც ვერ მოვახერხე,
სად არ ვეძებე გული ჩემი, სად არ ვეძებე,
და სულდაღეულს იქ მივაგენ, სადაც სულ არ მეგულებოდა, -
ჩემივე მკერდქვეშ...
და ახლა ვნატრობ, სულ მცირე ხნით მამყოფა ასე,
მინის გულზე ყურმიდებული;
ო, სულ მცირე ხნით მამზერინა, ქარის შრიალზე
ნეკერჩხლის ტოტი როგორ მალავს სიჩუმისგან ნამახულ სახეს...
და შენც აქ იყო!..

თვალთა სამარედ, - უბეებად ლაგდება სივრცე;
ბინდის ტაძარში ბელურების ბედნიერ ჟივჟივს
ხრინნიან ლოცვად ჩამოემხო ცოდვილთა გლოვა;
თბილი კურცხალი გორახებში კივილით ჩანვა
და ქარმა ფრთხილად მიატოვა მერხვეი ტოტი...
შორს, ტრამალებში, ანჯამებმა გაიჭრიალა...
ერთ დროს ეს სახლი, ბედისწერის ღამე-სათავე,
ურჩეულესმა მეომრებმა დაინანილეს...
და ახლა სადღაც თავ-თავიანთ დედუღეთში, ძველისძველი ჯარისკაცები
კბილებით ღრღნიან საკუთარ ხორცს,
ხელისგულებზე ქვის კოჭრებსაც კბილებით ღრღნიან,
რომ შორსდარჩენილ, ტრიუმფალურ ბრძოლების მერე
თაკარა მზეზე გაიტანონ სისხლი, რომელიც
ოდესმე სადმე მათ კისერზე გადმონურულა;
ბერის სამოსით ირთვებიან ძველისძველი ჯარისკაცები,
სიკვდილის კართან მიდევნილი უმწეო მზერა
უკანდარჩენილ სახლისაკენ გაიყურება...
აღსრულდა ქარიც, - ერთადერთი სიზმარი სახლის;
ის, უხილავი, სადღაც დიდხანს იკარგებოდა
და უკუქცეულს ამაყად და მძიმედ მოჰქონდა
თივისა და ბალახის სუნი...
და გვიან, როცა სახლის კართან უსულოდ ეგდო,
მოდიოდა იარაღში ჩამჯდარი ხალხი
და, მერამდენედ, მონდომებით ახრჩობდა ცხედარს,
მერე ზეიმით გამოჰქონდა შუა მოედანზე,
და ასე ურჩს და უკანონოს საჯაროდ წვადა...

და ამის მერე ღამურებიც კრავენ ირაოს;
იოლად ცნობენ ვარსკვლავები ცოდვილთა თვალებს;
აქ ყველა ვარსკვლავს საკუთარი მახე უგია,
აქ ყველა ვარსკვლავს საკუთარი სამარე ათბობს,
და უკვე ვხვდები, თავშესაფარს ან თუნდაც მოყვასს
რატომ არასდროს ეძიებენ ქარით დევნილნი;
სხვა სისხლითაა აგებული ტკივილის ხმები, -
თხემით ტერფამდე, მთელი ჩვენი წარსულ-მომავლით,
გვისრუტავენ ეს უხმო ხმები...

უნდა მენახე, უსიკვდილოდ უნდა მენახე!
როდი მიმიძიდა ჩემი ხვედრი, ის მხოლოდ მლლიდა:
ო, რომ შეგეძლოს, უცოდველი ჩემი სიზმრები
შენს დიდ შიმშილში დაიტირო და დაითმინო!
მე მხოლოდ ვჭჭრეტდი და ვლოცავდი მოკვდავის წესით
და მისხალ-მისხალ ვაგროვებდი საკუთარ სხეულს;
პირამიდების მდულარე სულს გადანურული
მე ვნახე სახე მილიონი და მილიარდი;
ვნახე ფესვები ბრონეულის, დამშრალი და გამომშაშრული,
ვნახე დაისი, - წაგებული ბრძოლის სამხილი
და სისხლიანი საფლავების ჩუმი ამბოხი...
და კვიპაროსთა რწვეის ძალა... და ვარსკვლავები...
ხედა ტოტებზე ჩრდილებიანად დაკიდებულ მამაკაცებს არწევდა ქარი,
და მნიფდებოდნენ სახსე ნაყოფით დახუნძლული ცოდვის ხეები
და შემოდგომის ბერნ დღეებში თავს ინახავდნენ, -
ხორციით, ძვლითა და მსუყე ჩრდილით იკვებებოდნენ...
ვნახე ჩანჩქერიც, დავარდნილი ცივად და მდორედ...
სხვაც უამრავი...
დამამახსოვრდა ძალზე ბევრი,
ძალზე ცოტა დავიმახსოვრე!
და ახლა მღვიძავს, შენმა სუნთქვამ გამომადვიდა,
ახლა მოვდივარ, ძვირფას ცრემლებს ძველ გზებზე ვაბნევ,
სლუკუნ-სლუკუნით საკუთარი სახლისაკენ მოვეშურები...
ო, უკვე მღვიძავს... შენი სუნთქვა... იმღერე რამე!..
მე მოგისმენ და ზურგს შეგაქცევ ორიოდ წუთით,
ცრემლი ჩემი რომ არ იხილო...
როდი მრცხვენია, საამისოდ სუსტი ვარ უკვე...
მე ვმაღავ ცრემლებს... მომიტევე... ო, მათი ბედი...
შენ ხომ არ იცი, სად და როდის აზავდნენ ზღვები,
როდის დაიძრნენ უსაშველოდ მონყურებულნი,
ვიდოდნენ როგორ!
და სისხლის ფასად ვაყურადებ ათასობით შორეულ ექოს...
ისინი ფრთხილად ცოცხლდებოდნენ, ვიდოდნენ როგორ!
გზად გამოსულებს გზა არ ჰქონდათ, მხოლოდ ტკივილი
და დაგებული სამყოფიდან მარადი ბიძგი მათ წარმართავდა;

ვით მოვალენი, თავიანთ თავს ურიგებდნენ დამხვედრ უფსკრულებს,
ცის სიღრმეებში ორთქლდებოდნენ, ტრამალებზე განიბნეოდნენ;
ნთქავდნენ ჯებირებს, ტბებს ამღვრევდნენ, ავსებდნენ ჭაობს,
და კლდე-ღრეებზე ვარდებოდნენ, ვიდოდნენ როგორ!
მათ დაღლილებმა მოაღნიეს, და ეყოთ ძალა,
მთელი სიჩუმით, მთელი სიმწრით ამოესუნთქათ,
შეეკრათ ცრემლად სუნთქვა იგი, და მლაშე ცრემლებს
თვალთა ნათელში წმინდა ლოცვად გამოეჟონათ...
და აი, მღვიძავს... აი, უკვე ჩემეულ ცხადში
თოთო ბავშვებად მოარული ძველი ხეები
ნაზად არწვევენ უფერობას მინევილ დაისს;
სამოსს იხდის და ვნებით სავსე ღამდება სივრცე;
პრეისტორიულ ხანათაგან დაძრული სუნთქვა
ჩემი დუმილის ასავსებად მოემართება;
ყურთამდე ღიად დარჩენილან ფეხძიმე ხმები,
ჩემთა თვალთაგან დადენილ თხრამლს კრძალვით ლოკავენ;
უკვე შობილ და ჯერ არშობილ საუკუნეთა
უფაქიზესი ლოცვებისგან შეკრულ თაიგულს
ცეცხლის ენები ყრუდ ლოშნიან საკურთხეველზე,
მღვრიედ ნათდება კვნესისა და გოდების ფონს აკრული ხავსი...
და უკვე მღვიძავს, შენმა სუნთქვამ გამომალვიდა...
მე ვმაღავ ცრემლებს... მომიტევე... ო, მათი ბედი...

რეჰვიამი

ადამიანები
ყოველ საღამოს კარგავენ მზეს
და როცა გრძელდება მათი ჩრდილები...

გადიან მინდორში
და ჩამავალ მზეს
ძეგლებივით უდგამენ ზვინებს...

ლია სტურუა

სადაც არ იყავ, შენ ყოველთვის იქ გსურდა ყოფნა...
აკაურები ცის სიღრმეში ხვდებიან სიკვდილს,
ცას უბრუნებენ ყველა ფიქრს და იდუმალ მიზანს,
და მერე კიდევ დიდხანს ისმის მათი ყვირილი,
ისინი მერე კიდევ დიდხანს არ მძიმდებიან...
ჩვენ სხვა ბედი გვაქვს, -
შემცივებულ და დამზრალ მხრებისთვის
ყოვლადწყვდიადი, უხიაგი ლამეც ლამეა
და ფარნებით და ვარსკვლავებით განათებულიც;
დედის ლოცვისკენ ეშურება ყველა გზა ჩვენი,
მისით ნათლულმა იმედებმა
მერამდენე აღსასრული მოილოგინეს...
ერთ მშვენიერ დღეს იღვიძებენ ჩვენი სიზმრები,
თვალეებს იფშენეტენ, ილიმიან, სწავლობენ დგომას,
იქ კი, მათ უკან, ძალიან შორს, ჯერ ისევ თბილა...
ნორჩი ცაცხვების ხეივანში სულელების სიცილს
ფარასავით შემორეკს ლამე,
ძველისძველი სკივრებით იხსნებიან საფლავის ქვები.
მათ ჩრდილებს, როგორც თაფლის სანთლებს, შეინოვს ლამე
და მთვარის ფიქრებს მხოლოდ წამით თვალს აარიდებს.
შენ მაინც სხვა ხარ, შენს ოცნებებს სულ სხვა ფერი აქვთ;
შენივ ფინჯნიდან მოსვი სისხლი, რომელშიც უნინ
გაზაფხულის ყვავილები იბადებოდნენ
და წვიმის მერე სოკოებად სუნთქავდა მიწა.
ამ ფაიფურზე არასოდეს იელვებენ მჭახე ბზარები;
სხვა ხმით წუნუნებს თებერვალი,
ტკივილებიც სხვა ხმით აკვნესდნენ...
რომ დაგვიბრუნოს უკვე უძლურთ, დიდი ხნის მერე,
ერთბაშად მოგვცეს, რასაც ერთ დროს გარშემო ვღვრიდით
ერთმანეთით გულმციცემულნი,
მოყვინულ ფერებს გოჯა-გოჯა იტაცებს ქარი.

დიახ, რა იყო გასაკვირი, ერთად ვიდექით;
უკეთ რომ გვეგრძნო ერთმანეთი გვერდიგვერდ მდგომებს,
მუჭში ვწურავდით ერთმანეთის ხმებსა და ცრემლებს.
მერე გვცოდია,
მზე ყოველთვის იქ იყო, სადაც
ჩვენ არ ვიყავით.
არადა უკვე შინდისფერი სახურავები
მტრედებს მწყემსავდნენ,
ჩვენს თვალებში სხდებოდნენ ფრთები
და საუკუნოდ გვაბრმავებდნენ და გვაოხლებდნენ.
დიახ, შეგვეძლო, მიწის მკერდსაც მოვშორებოდით,
მაგრამ ერთუროსი შველის ძალა არ გვქონდა უკვე;
ხელის ცეცებით და ტუჩების ფრთხილი ცმაცუნით
გავუმჟღავნებდით ნათელხილვას საკუთარ სულებს, -
რომ ცაა მხოლოდ, ვისაც არ სურს სადმე წავიდეს,
რომ ცას არც ერთი არ ვჭირდებით,
ის ყველგანაა...
იქ კი, მათ უკან, ძალიან შორს, ჯერ ისევ თბილა...
ისინი მერე ჩვენს სუნთქვაში გაუჩინარდნენ
და აი, ახლა ნავსადგური სავსეა ხალხით,
ნაპირმა ტანზე ბედისწერა მოიხსა თითქოს;
სევდა-ნარსული, - უჟანგავი ბასრი ფოლადი, -
ქვიშის სარკეზე უხმოდ კანრავს მრავალწერტილებს...
შავი მუშაა ყველა კაცი...
ტვირთავენ გემებს...
ხოლო დროდადრო ნაპირს ზანტად შორდება დროშა,
ერთი, მეორე, მეთათსე...
მათ ხელს უქნევს ურიცხვი ხალხი,
თვალის გუგებზე ზღვის სილურჯე ყრუ ტალღებს ღვარჭნის,
მილიონი და მილიარდი მკვდარი სიმღერა
დასახრჩობად შორდება ნაპირს,
მათი ხსოვნა კი ჩვენს ძარღვებზე კოჟრებად სხდება
და მსუბუქ მხრებზე გაზაფხულის წვიმებად დაგვდის...

მე არ მიყვარს შენი წარსული!
იქ ალუბლები უყვავილოდ იზადებიან;
იქ შავ ლანგარზე ერთად ყრია ვაშლი და ფული;
მზე როცა კვდება თაროებზე, თიხის ჭურჭლებში,
ჰორიზონტზე რომ ყრუ ფერები მომძლავრდებიან,
ქოთნებს კანკაწი რომ გაუდით მიჯრით მიწყობილთ,
იქ, ტყის სიღრმიდან, შემზარავი კივილი ისმის, -
კაბის კალთებით ხმებს აგროვებს შეშლილი ქალი
იქ, ბნელ ხეებში,
სადაც ნადირმაც კარგად იცის, ვინ არის იგი,
და ფრინველებიც მოკრძალებით ეგებებიან;

სადაც მძვინვარედ აბორგებულ მის ხმოვანებას
ვერ უძლებენ ქვეწარმავლები;
ქოხის ზღურბლზე კი ბავშვი ელის საყვარელ დედას,
რომელიც მოვა, დაბრუნდება... მალე... სულ მალე...
მოვა, ამოთქვამს სიმღერებში მოგუდულ სიტყვებს,
და წისქვილის ქვა ისე მძიმედ ჰკიდია მკერდზე,
რომ არაფერი, არაფერი არ ახსოვს უკვე;
ის მხოლოდ ხედავს ბავშვს, ქოხის ზღურბლს და ქოხის სარკმელს,
და თბილ ლანვებზე ვარდისფერი ცრემლები დასდის...
ამ ქვაში ხსოვნა ცახცახებდა,
ამ ალუბლის ყვავილებიც მასშივე იწვნენ;
ხმელი ბიგით და ბოხჩით მხარზე,
შორეული მგზავრობიდან დაბრუნებული,
აქ ინახავდა საგალობლებს მრისხანე ღამე.
რომელ იდუმალ ქვეყნებიდან მოჰქონდა სული?
ვის უმყდავებდა გულისტკივილს, სად რას ტოვებდა?
ვის მუხლზე ედო, ან – ვის მკლავზე, დაღლილი თავი?
ის მოდიოდა ყველასათვის დაფარული, ბნელი ხმებიდან,
მომავლის გავლით ანწყოსა და წარსულისაკენ
ის მოდიოდა და თვალეში სამყარო ედგა;
ზღვები ღელავდნენ,
და ოდესღაც ჩაძირული მძიმე გემები
ტალღებში კვეთდნენ ყველა ტკივილს, ყველა განსაცდელს,
და კიდევ – ღიმილს, - განშორების მშვენიერ სახეს;
ნაპირს არ ნთქავდნენ დამხრჩვალი ზღვები,
ოდნავადაც არ მჩატდებოდნენ,
მათი ჰაერი გვამებს შორის ნაწილდებოდა...
სველ ქვიშაზე კი ღამაზ კენჭებს აგროვებდა ღამაზი წყვილი;
მათ შეცოდებებს თავის თავზე იღებდა ვიღაც,
ცხარე ცრემლით ინანიებდა...
ვინც ჩვენ არ გვიცნობს, ხომ უფროვე საიმედო გვგონია ხშირად,
ჩვენს მაგივრადაც ის იტირებს, მხოლოდ სჯეროდეს,
მისგან სულ ახლოს, ყურისძირში, ბალახობენ ჩვენი სულები.
რა იყო გუშინ,
რომ სცოდნოდათ, რა იყო გუშინ...
ზღვამ ყოველივე გამოიხმო მათი ხსოვნიდან,
და ბრმა ხმაური სათნოდ ხვეწდა წყვილის ოცნებებს,
მხოლოდ საზღაურს მოითხოვდა მათგან ბუნება, -
სიყვარულით ასულდგმულელებდა...

ისინი დგანან და კენჭებზე ითვლიან ფერებს...
ძაღლის ყმულით დაწყებული შემოღამების
კედლებზე სურო მიცოცავს ფრთხილად.
რა დარჩა შენგან?
შენივ სუნთქვით ბიძგმიცემული

შენს წინააღმდეგ მოირკალა მთელი სამყარო;
ვილაც ყოველთვის მბრძანებლობდა შენს გულისფეთქვას,
ვილაც ყოველთვის კარნახობდა რიტმსა და რეჟიმს.
მოსწავლე მერხთან დაჭყეტილი თვალებით იჯდა
და ერთადერთი, რაც უკვირდა თავის გარშემო, -
ეს იყო მხოლოდ: ყოველივე ითხოვდა რწმენას.
ვისაც მოუხმე, -
ხეს, ვარსკვლავებს, მომაკვდავ ცხენებს,
ავდარში – მერცხლებს, წვიმის მერე – ჭიამაიებს,
ყველამ იყნოსა შენი ყოფის მცირე ნაწილი;
რომ შეგეკრიბა სიყვარული,
საკუთარ თავს არიგებდი მთელი სიცოცხლე.
მარტო ხარ უკვე,
მონდომებით ემაღები ყოველ მწუხრის ჟამს,
ალარ კითხულობ, რატომ ტირის მოყვასი შენი,
არ ეკითხები საკუთარ თავს, სად ხარ და ვინ ხარ,
ჭირით მოსრული ფრინველივით ეცემა ირგვლივ
უთვალავი უფორმო სხივი,
ყოველ მათგანში დედამიწის სიმღერა ცეკვავს,
ყოველ მათგანში დედამიწის ღიმილი იწვის...
აქ ისე ცივა, ღმერთო ჩემო, აქ ისე ცივა!
აქ არ არსებობს გადამტყდარი წელში ხეები,
აქ არ არსებობს ზამთრის სუსხი, ქარი და წვიმა,
აქ ყვავილები არასოდეს კვდებიან და იზადებიან,
არ წარიტაცებს აქ ქალის თმას გრილი ნიავი,
არც ფანჯრის მინა წკარუნებს და არც კოცონი გაიყინება,
აქ მხოლოდ ცივა!
როცა ვმთავრდებით, ბედისწერის გარდუვალობა
ალარ გვაშფოთებს, დიახაც რომ არავის გვიკვირს...
ისინი ასე კიდევ დიდხანს იგალობებენ;
სახლის კუთხესთან კიდევ დიდხანს ინრიალებს ბებერი ძუენა,
დაკარგულ ლეკვებს ჩუმი ოხვრით მოისაკლისებს...

და რადგან აქ ხარ,
შენზე უკეთ არვინ იცის, იქ რა ხდებოდა.
გწყურია როგორ დაბრუნება იქ, სადაც არ ხარ!
აღესრულე. გათავდი. გაქრი.
მიაყურადე სითბოს, რომელსაც
შენით გამთბარი ლოდი გიბრუნებს,
უძლეველია სწორედ ახლა სიჩუმის ძალა...
სუნთქვით მოუხმე ზამთრისპირის ტანძლიერ ხეებს,
მათი ფესვებით საზრდოობდა შენი სულის მზე;
ტოტებიც მათი, სიკვდილი რომ ბოლომდე გეგრძნო,
ფესვებად ისხდნენ ცის სიღრმეში
და იქიდან განვდიდნენ საკვებს.

ო, ჭეშმარიტად უბინოა მიწის სიმღერა!
ო, რა სიმდიდრით შეგისუნთქავს დიდი სიცოცხლე!
მაგრამ რას იტყვი, ერთ სიტყვასაც თუ არ ბადებს ღამეული ცა?
თუ მარტოოდენ ბუს კივილი აკრობს ვარსკვლავებს?
მერე ბუს კივილს მგლის ყმული შეენაცვლება,
ყმუილს – კნავილი, კნავილს – ყეფა... ასე, ნიადაგ...
და რომც იყვირო, არ აისხლეთს ჰაერი სიტყვას,
ისე შორსაა ახლა შენგან... ისე შორსაა...
მაგრამ რად ჰქვია შობის ღამე სწორედ ამ ღამეს?
ის უკვე გაჩნდა! სიტყვა გაჩნდა!
ვარდისფერი კაბით მოსილი
მხოლოდ შენია, შენ გეკუთვნის, და რომც განაგდო,
სხვათა სასმენად ან სამზერად არასოდეს დაიბადება;
მხოლოდ მან უწყის ის ადგილი, სადაც ვინცებით
თითოეული სათითაოდ და ყველა ერთად;
მხოლოდ მან უწყის, როდის უნდა დალიოს სული, -
ის ჯერ განიცდის და მერე გრძნობს აღსასრულის წამს,
უხილავია დაბადებაც, სიკვდილიც მისი.
ღამეში შობილს ამიტომაც ვერ იტყვი შენ მას!
მაგრამ ის ფეთქავს! სიტყვა ფეთქავს! ის უკვე გაჩნდა!
შენში გამსკდარი შენსკენ მოდის,
კაბის შრიალით,
იასამნებით ორთავ ხელში,
მხოლოდ შენსკენ მოეშურება...

ყრმა უპოვებელი

სულიმორნმუნე მსხვერპლშენირვას ამთავრებს უკვე
და გულისცემას ველარ უძლებს დაღლილი ღამე...
შემინდე, ღმერთო! ისევ შიში აიზნიქა ჩემი მკერდიდან,
უმწეოდ ვუმზერ შემოდგომის ყველა ფოთოლში
მწვანე ბგერების ისტორიას ჩასახვის დღემდე...
ის თვით სიტყვაზე ძლიერია... და არც ირჯება,
ისე ეცემა მომაკვდავი ლოცვა-ზვარაკი
და ტოვებს ანდერძს მლოცველთათვის უცნობ ენაზე.
უკანასკნელად როცა ხუჭავს მონურულ თვალებს,
არ მოინიშნავს მისი მზერა კვალს სამერმისოს,
თითს არ გაიშვერს, როგორც გრძელ გზას, რომელიმე მიმართულებით...
თუნდაც ვარსკვლავი შორეული... როცა აღსრულდა,
როგორ მოირგო მისი სხივი ტანზე სამყარომ!
ყოველ ჩვენგანში დაბოლოვდა მისი სიმღერა;
ისეთი უინით გვთავაზობდა თავის თავს მდედრი,
სად გვექონდა ძალა, ღმერთო ჩემო, რომ არ მიგველო.
მოთქვამდა სისხლი, უშურველად მიტოვებული,
დაზამთრებული ოცნებებით მორაგვეულ სამყოფს;
როცა გამყლავნდა ჩანაფიქრი მძუნავი მდედრის,
ფესვები უკვე ველარ გრძნობდნენ დარწმუნულ საშოს;
უმზერდნენ სათნოდ ნალალატევი მიცვალებულებს, -
მათ ყვავილები ლოდებივით ესვენათ მკერდზე.
და შებლაოდნენ კვალს ბედნიერს და სამწუხაროს...
ასე იწყებდა ჩვენს მზერაში სიცოცხლეს სხივი;
ძალიან დიდხანს არ ვიცოდით, რა იყო ხსოვნა.
ყველამ ჩვენს სახლში მოიძია თავშესაფარი,
ჩვენს სიცოცხლეში ბინა უდევს ვინ უწყის რამდენ
არაჩვენეულ სიმარტოვეს, ცოდვას, სიმართლეს;
ვინ გაანათოს ყომრალიდან ამომავალი
ხმა იდუმალი, ჯერარშობილთ რომ მიანიშნებს
კაცთა სამყოფის არსებობას მრავალყამიერს?
სამყარო, ალბათ, თავად იტევეს ჩვენში ამდენ ფერს,
თორემ აგრერიგ უმწეობებს ვინ მოგვცა ძალა,
ჩავისათუთოთ გულისგულში ყველა სიცოცხლე...
ო, ალბათ, ისიც დიდხანს იდგა დახურულ კართან
და ჩვილის პირველ ამოძახილს ბრმად დადევნებულ,
დაუნერელი ბედისნერის ნიშანს ელოდა...
ჩემს სამისნოში, ჩემი სუნთქვის ურქველ სამარხში,
მისი ასავალ-დასავალი სად მოვიძიო?
მირიად ფოთოლს მისხალ-მისხალ იხსენებს გული;
ნაგრამის მკერდში ჩანოლილი უბებებიდან

სიმღერებივით ამოდიან შავი ტოტები,
ხის მკაცრ სხეულში ზამთრისპირის უძლური სითხე
ემშვიდობება საკუთარ თავს, აობლებს სივრცეს,
და დედამინა ამონასუნთქს უკან იბრუნებს;
ცის შიშველ მკლავზე ფოთლოვანის ნახმევი კვდება
და კენწეროდან კენწეროდე მოზომავს მანძილს...
და ყვავთა ლოცვით ბოლოვდება ყველა კენწერო...
და ჭეშმარიტად გრძელი გზაა მიწისძირამდე...

მშვიერი მკერდით ღამეს ყეფენ ქუჩის ძაღლები;
გვიან, ზამთრისპირს, როცა თავი ქუდში აქვს მერსისს,
მიზეზიანი ყრმის ნუნუნით გვიბრუნდებიან
ოდესლაც ჩვენგან ზარ-ზეიმით გასული გზები.
მათ დიდხანს უკვირთ თავიანთი ბედის სათავე:
რასაც ამდენ ხანს როგორც მკვდარ ტვირთს, ისე ფანტავდნენ,
მიმოაბნევენ, როგორც ტკბილ და უცოდველ სიზმრებს,
აქ გროვდებოდა ყოველივე, თურმე მერმისი
თავის კალთაში აგროვებდა ყველადროისმწუხრს;
თურმე სიკვდილიც შეგვძლებია, და მერე როგორ!
ოდნავი ქარი, სულ ოდნავი... ფრთხილად აშალოს
სარკეზე მტვერი... ღმერთო ჩემო, ის მაინც ცოცხლობს...
ასეა თურმე... მიეტოთ განვდილი ხელი...
უძლურთა ხვედრიც უფსკრულია, - ღიმილი უფრთო...
გასაკითხავი როდი ნებაავს ყველა მათხოვარს,
არ დაანაყრებს ლუკმა-პური ბევრის მშვიერ კუჭს;
სიცარიელით ამოვსებულ მრავალ ბოხჩაში
იმედი როდი ენაცვლება სასონარკვეთას.
არც სიჭაბუკეს მოისთვლიან ხის გამხმარ კოჟრში,
დაკარგულ ბედზეც არ იციან მოთქმა და ურვა,
ზურგში ჩაცემულ მახვილსაც კი ვერ გრძნობენ ხშირად, -
სხეული თავად მოიშუშებს ყველა ჭრილობას,
როგორც ძახილით განწვალული ჰაერი ველად.
ისინი, ჩვენგან მოკვეთილი მამაკაცები,
ჩამოღვეთილი სანთლებივით დგანან გრძელ გზებზე,
და მონყალებას როცა გვთხოვენ და პირჯვარს გვენერენ,
შენდობას როცა მოელიან ჩვენი გულიდან,
ო, სწორედ ამ დროს, მათი მზერა ბუტბუტით ეძებს
ისევ შორეულ მერმისის კვალს, მოღიმარს თითქოს
არა ძონძებად ჩამოქცეულ მათ სამოსელზე,
ან მწუხარებით დამძიმებულ-ჩამოღლილ ხელზე,
ან ბავშვზე, რომლის მოგუდულ ხმას სიმღერა ახშობს,
არამედ მრავალ უგზო-უკვლოდ წასულ ცოდვათა
დასაბრუნებლად უანგაროდ დამაშვრალ კაცზე,
რომელიც, ალბათ, მხოლოდ მაშინ, როცა ბინდდება,

ულვთოდ დაღლილი მოკრძალებით ინატრებს კედელს.

მაინც გაჟონა ნატირალმა მწვანე სამოსში,
ჩვენს სამყოფამდე მოაცილა წარსულმა ჩვილი;
შავად მოგარსულ პროცესიას თავდაღწეული
პირველ დაძახილს ჩამოემხო სიკვდილის ჩრდილი;
მისი გაჩენით, რა თქმა უნდა, იქ ვიღაც მოკვდა.
უმანკო ჩივილს, მომავლიდან ამომზევებულს,
იქ, იმ სამყოფში, დაებედა წყურვილიც, ფიქრიც...
და ნატვრაც... ალბათ, მონატრებაც – ბრმა ნოსტალგია...
მერე ვიხსენებთ იმ სიმღერას მთელი სიცოცხლე,
იქ რომ დაირწა, ვით აკვანი-ძილისპირული.
ნათელხილვასაც ჰქონდა ზღვარი, როგორც იმ საშოს;
ეჯარვის სუნთქვას გალეული სიზმრის ხროტინი
და ძაღლის ყნოსვით ვეძებთ მერმისს, ჩვენგან გაპარულს.
თითქოს ხეებიც, წუთისოფლის ღრმადმომკვიდრენი,
წვართავენ ღამეს, მომწყემსავენ ველად გაფანტულს...
ქარს შეტოვებულ, შიშველ გზებზე გამოდევნილნი,
ფეხით მოდიან ვარსკვლავები ჩვილის სახლისკენ;
მათ მოაქვთ სუნთქვა, - სამძიმარი ერთ დროს არყოფნის,
და ნამუსრევი სამარეთა, - წარსულის ტვირთი...
მშობელი დედის, - კაცის სულში, - გროვდება ღამე;
იღვიძებს სისხლი, მერამდენედ მხრებით სწევს საშოს,
და აღარ ყვირის დაზაფრული: სიცოცხლე ეცნო;
ცნობისწადილმა მოკლა ფიქრი შურისგებაზე,
ყრმის დაღლილ თვალებს შეაორთქლა დრომ ყველა ცოდვა,
და ხმები, ასე უპატრონოდ თავანწყვეტილი,
უძღურმა მკერდმა უხიფათოდ გადაიტარა;
გაზაფხული დამთავრდა მზეში!
ისევ სიმღერა! გლოვის ზარი უმისამართო!
ხეთა ტოტები უჟანგავი, ბასრი ხმლებივით
კვეთენ საკუთარ ბედისწერას, მზერამოთეულს;
ამონასუნთქთა ერთადერთი შესაკრებელი,
ხე, როგორც სახლი საიმედო, განაჩენს ითხოვს.

ჩვენ, შენგან ძლეულთ, ღმერთო ჩემო, ვინ მოგვცა ძალა?
როგორ გვესწავლა სიყვარული, თუ დღემდე, ღმერთო,
ზურგს შეხორცებულ ყველა ტვირთს და ტკივილს ჩვენეულს
მზე ასე ურცხვად, უსინდისოდ გვიმსუბუქებდა?
ისევ მერმისი გვმფარველობდეს, მან უკეთ იცის,
მინამიყრილი სიყვარული თვალს როდის ახელს;
ჩვენს უსიცოცხლო ღამეებში კრძალვით შემოაქვთ
კაბის კალთების შარიშური მწუხარე ქარებს;
ისევ იშლება ხსოვნის ფსკერზე წარსულის სახე.

შემონახული საბოლოო ძალისხმევისთვის
ეს მაინც შეგვრჩეს ხელაპყრობილთ გამქრალი ხმისკენ:
ბედისკენგზაზე დრომორჭმული წითელი გული!
მის ყრუ ცარგვალზე მზე-სიმღერა ტანთ იხდის ღამეს
და ჩვილის მკერდში, როგორც ტაძრის კედლის ბზარებში,
ფრინველები დაიბუდევენ...
ბევრი ამთავრებს იქ სიცოცხლეს მოგუდულ ღამედ,
და მერე ბზარებს უსასრულო ნამზევი ავსებს...
და მერე ისევ შველას ითხოვს ყველა სამარე...

მე ისევ ქარებს მივინდობი მთელი არსებით,
ლოცვადანყველართიგულით მათ შემასწავლონ.
სხვა ვინ მოძებნის ამდენ ცოდვას საკუთარ ბედში,
რომ მერე, როგორც ქალის ტორსი, მზისგულზე დადგეს
და მხარი ოდნავ დაუმიძიმოს ბალახის სუნმა;
ოდნავ დასუსტდეს, როცა ვნება აჩქროლებულ სისხლს
ფესვებისკენ ჩადევნის უხმოდ,
როცა სულ წამით გააღვიძებს მიცვალებულებს,
რომელთა გვრინი ალბათ დიდხანს ნათლავდა წარსულს...
და ამის მერე, როგორც თოვლი თეთრი და სანდო,
ანგელოზები მოდიან და ეძებენ ბავშვებს,
რომლებიც უკვე აღარ არიან...
დედამინიდან ამონაბერ ჰაერს სუნთქავენ
ჯერარშობილნიც, სიცოცხლეს რომ ეშურებიან,
და ჩვენთან ერთად დაზრდილნი და გამრავლებულნი
ჩვენივე ხვედრის მოწილენი არიან მხოლოდ.
ხოლო ბავშვების სახილველად, ჩვენ რომ დაგვტოვეს,
გეჭირდება მხოლოდ მოვარდისფრო-სათუთი მზერა,
და ის დაიტევს სწორედ იმ წამს, როცა ჩვენ ვცოცხლობთ,
როცა მზესავით ამოდიან ცის სახილველად
ბნელში შობილი ბალახები, ჯერვერძლეულნი,
და ბრმად მოცინართ გამძლე ზურგით ამოაქვთ მინა,
მწვანე ძარღვებში მერამდენედ აჩქროლებული;
და საიდუმლო, - ცოდვის ზღურბლზე მდგარი ქალწული, -
სამყაროს ღიმილს ავგაროზად უბრწყინავს მკერდზე.
მიდი, ესტუმრე... ბედისწერა თავისას იტყვის...
როცა სიმღერის მდუმარება ცას უერთდება,
იმავე სიღრმიდან და იმავე დროს დაბადებული
წითელი სისხლი მინისაკენ კაცვივით მიდის...
მიდი, ესტუმრე, დაარწყულე ობოლი მდედრი...
საკუთარ სიღრმეს საათივით გარს უვლის ბედი
და მოლოდინად ქცეული ცოდვის მოდრეკილი საგალობლები
ნაპირებზე უმწეოდ ვყრივართ...
ტალღების ბლავილს ყურს უგადავენ ჩვენი სახლები

და სარკმლებიდან ფერნასული იმედი ჟონავს.
ზღვამ უკეთ იცის თავისი საქმე,
ვით მებადღურმა
ან მარგალიტის მაძიებელმა;
მისი გონება მძიმედ სუნთქავს, როგორც სამრეკლო, -
მინისა და ცის შუაკაცი;
ყოველწამს ბავშვი მწარე საზრდოს ვით შეეღვევა,
ვით მიატოვებს თოთო სული უმანკო სამყოფს...
და საკუთარი მკერდის სიღრმეს ძუძუს სწოვს ბავშვი
და შემდეგ მიმწუხრს მცირე ღელვით მიაართმევს ზღვაურს.
ხომ იქნებოდა უმჯობესი, არ მქონდეს რწმენა...
ზღვამ უკეთ იცის თავისი საქმე!
და გვისამძიმრებს ყრუ ქვითინით და ჩვენთან ერთად
უბედური კაცივით იგლოვს.
მისმა ტკივილმა დაიტია ყველა უფსკრული;
ჩვენ რომ ვაზნევედით და ვკარგავდით, ის დინჯად კრებდა
და ყოველ მათგანს ასწავლიდა ურთულეს ანბანს...
ასე მოვიდა შემოდგომაც... და აი, მიდის:
სულიმორწმუნე მსხვერპლშენირვას ამთავრებს უკვე,
სარკმლებიც ისევ გახსნილია სივრცის ხმებისკენ...

საშობაო საბავშვო ლექსები

I

არ ბერდებიან ფრინველები ჩვენი ხმებივით
და მათი ხსოვნაც ჩვენს საშოზე ბევრად მტკიცეა;
შობისთანავე იფერფლება მათში იმედი
და საკუთარი მკერდის ძალას ყურმიგდებულნი
ფიქრებივით ძერწავენ სივრცეს;
მზეს დადევნებულთ უხიაგი ბედისწერისკენ
ყოველი ბგერა ცარგვალვით ეღვრებათ ფრთებზე,
მაგრამ არ შერჩათ თანალმობის მცირედი ნიჭიც
და კუბოს თავზე მინისა და ქვების ბრაგაბრუგს
ჰგავს მათი ჩუმი ფორიაქი, - გაბმული მზერა.
ვარსკვლავთა წარსულს თვალებიდან როცა გვწმენდს დედა
და ქარი გვინგრევს ვნებათა და ჟინთა ჟრიაშულს,
ისინი უხმოდ მიილტვიან ჩვენი სახლიდან, -
სამყაროს სისხლში უკანონოდ გაღვიძებული
მათ მიაქვთ ზარი ხმაჩახლეჩილ საგალობელთა
და ხმამალალი ლამეების უსახო სევდა.
და იქ იმდენი ბილიკია მიტოვებული,
იმდენი ლოცვა იკარგება, იმდენი წყევლა...
რა მოიოხებს, ღმერთო ჩემო, ამდენ ყრუ ჩვილს?!
რა მოიოხებს ამდენ გზანვრილს, ამდენ მათხოვარს?!
დავმთავრდით უკვე, შეგვანმინდა წარსულმა ხელი,
მინდვრის ყვავილშიც სამხილს ეძებს ცოდვილთა რწმენა...
და მერე უკვე ფრთხილად წვეთავს სარკეზე ბედი,
უმანკო ჩვილის უწმინდესი სიმღერებივით
გვწყურია სუნთქვა, გაზაფხული, ვინმესგან ზრუნვა,
ნათლით ძლეულნი ისევ ნათელს უხმობენ ბრმები...
და მერე უკვე უჩინარნი თხემით ტერფამდე,
ძუძუნანოვნი უსასოოდ ლამაზ ცოდვათა,
ზამთრის მკლავებში გამოზრდილი ფრინველებივით
ჩვენი სახლიდან სანადიროდ გადიან ზღვები...

II

და ვერც ვიქნებით ბედნიერნი, არ შედგა ღამე!
არ შეიკედლა თავისივე სახლი-ნაგრამი!
იქ, წყალგამყოფთან, დიდხანს ბჭობდნენ ჩვილის თვალები, -
დიდხანს მარხავდნენ მგლოვიარნი ყრუდხანმოთეულ,
ისევ მათშივე მიმოფანტულ უშობელ წარსულს,
რომ მეთათსედ ასულიყვნენ საფლავის ბორცვზე

და ისევ სუნთქვის გულისფეთქვა ეხილათ ირგვლივ,
 ემზირათ ისევ საკუთარი ბედისწერისთვის
 და არ სცოდნოდათ არასოდეს, რა იყო გუშინ.
 ისინი ასე მალღებოდნენ, რადგან ჯერ კიდევ
 მინისკიდის არ ჩანდა კვალი.
 ახალშობილის ჭიპსისხლიან ამოძახილში
 ისევ მშობელმა იზეიმა, - ცბიერმა ღამემ;
 ისევ დაიდრნენ ზღვის მაშვრალი მძიმე გემები
 მისი უბიდან კაცთა სისხლით მოსვრილი მზისკენ;
 საკუთარ წარსულს ხსოვნის ჯვართან მოიხებდა, -
 დიდხანს დახუჭულ შეცოდებებს ახელდა ჩვილი...
 ოღონდ, წმინდაო, გაგვიმხილე სისხლითფიუტებს,
 ასე ჩუმად და უანგაროდ რა გრჯიდა დღემდე?
 რატომ ვგრძნობთ მხოლოდ წასულთაგან დატირებულნი,
 რომ ერთ დროს ჩვენად ნაგულეები არც ერთი სახლი
 და არც სამარის მძიმე ლოდი ჩვენი არ არის?
 დაგვისახელე შემოდგომა ჯერარყოფილი,
 ჯერარდაძრული ხე, ყვავილი ან ქალიშვილი;
 მხოლოდ ხუმრობით გაგვიმხილე, ეგების გვემცნოს, -
 ნამით ვიხილოთ მოღიმარი სამშობლო-ქვრივი,
 უკუქცეულმა სიმღერებმა სათავეს ვუხმოთ...
 მაგრამ არ გვყოფნის ძალისხმევა,
 დედამინა მცირეა ერთობ.
 ალბათ ყველა ზღვამ უკეთ იცის თავისი საქმე
 და ჩვენი სუნთქვაც სხვა რა არის, თუ არა ნატვრა, -
 ერთი გაბმული ნოსტალგია წარსულის გამო,
 რომელიც იყო და რომელმაც მერმისი იხსნა.
 რატომ გვიკვირდეს ჩვენს თვალებზე ჩვენივე მხრები
 ან გაზაფხული მომაკვდავი ხეებით ხელში?
 ბერნი დღეები აღზევებას როცა იწყებდნენ,
 მეძავებსაც კი, ღმერთო ჩემო, სასთუმლად ედოთ
 ჰიმნთა წიგნიდან ამოჭრილი საგალობლები, -
 ძილისპირულით არწყულებდნენ მომაკვდავ სხეულს.

III

საყდრები ველად ხეებივით იცხრობენ ვნებებს
 და თავდახრილნი აგროვებენ ყველა სათხოვარს...
 მაინც მოველით... დაგვიოხლა სიკვდილმა ღამე...
 ისევ ცრემლები ჩურჩულებენ ოდინდელ ღიმილს,
 მათი ფესვებით დახლართულა მერმისის საშო;
 ვერ გვიხსნა მინამ, აღსასრული ვიცხოვრეთ ბედში,
 დრო უკვე ხარბად შეექცევა ჩვენს გულისფეთქვას...
 ხომ არ ვიცოდით, მკვდარი ზეცა რას იმღერებდა,

რას გვაუწყებდნენ უსათუოდ მობრუნებული,
პირველი ქარით ჩარეცხილი სამარეები...
მათხოვარიც კი მოთმინებით ელოდა საშველს
და უკვე ღელავს, - მამრის გეშმა სურნელი იგრძნო,
მოიხვალა უსასრულოდ ვერაგი მზერა.
რა სურდათ ეთქვათ მის ბაგეებს, მიტოვებულნი
ოდნავ ხმაურზეც ნიადაგ რომ იფურცლებოდნენ?
რას უპირებდნენ სივრცეები ვერცხლისფერ მტრედებს,
მონდომებით რომ აისხლეთდნენ ფრინველთა ძახილს?
თუჯის სხეულშიც ნაყოფს ცნობდა ცოცხალთა სისხლი,
ფხვიერი ძალა შიშით თრთოდა მორაგველ სამყოფს,
და ხმებს, ქარებით გამჟღავნებულ ურთულეს ანბანს,
ყველა ჩვენგანი მტკივნეულად იმახსოვრებდა...
ის უკვე ღელავს, მინამ ფეხი ფრთხილად დაუდო,
ბზარში გველივით გასრიალდა შავ-თეთრი ვნება.
მას აღარაფერს ანიშნებდა განვდილი ხელი, -
ნასაზრდოები საფლავივით მწარე სამხილი -
სამსხვერპლოს დუმილს შენირული უცნობი დედა.
ის კვდება ამ ხმებს, საფეხურებს ღიმილით ითვლის
და იმედს დიდი სიყვარულით უმარგლავს ხედვას.
მათხოვარს ჯერაც გულში უდევს გვიმრის შრიალი.
დეკემბრის სუსხი საშობაოდ ამზადებს ცოდვილს, -
ერთადერთ ანდერძს, აღსარებას, მიუგნებ ბგერას;
მისთვის ნაცნობი და უცნობი ყველა წარსული,
როგორც ოდესღაც დარბეული ნადირთა ხროვა,
ფრთხილად გროვდება ნაკვალევთა გზაშესაყარზე,
და შორიახლოს, როგორც სუნთქვას მკლავით მოწეულს,
ენაფება წყაროს წყალს მზირი.

IV

მე მას დავარქმევ ცისარტყელას... ის ისე კვდება...
მანაც ვიზრდებით... იქნებ ვიცით, ერთ მშვენიერ დღეს
ჩვენივ ნაბიჯთა ხარბად მკრეფნი სად წავემხოვით,
მკაცრი სხეულის ორკესტრიდან როდის გაგვედვენის
გულისფეთქვა, - ცოცხალი პური.
კვლავსასიკვდილო სარეცელზე თვლემამოგვრილნი
ვეძიებთ პირველ ამოძახილს თოთო მკერდიდან,
რომ საბოლოოდ ჩავიგუბოთ იმედი სისხლში;
წყალსმიცემული სიზმრებითა გავესიტყვებით
ხეებქვეშ განგებ მივიწყებულ ოდინდელ ღიმილს...
თითქოს ნიადაგ მხრებს შლის მინაც და მძიმედ დგება,
ფესვებს სიღრმიდან უსასრულო მზერით აწვება,
ზესკნელისკენ მიღვენის წყვდიადს.

იქ უკვე ცაა; ფრინველებით დანანვევრებულს
 დახუჭული აქვს ჩვენს საცნობად მზეს ყველა თვალი;
 ის აყურადებს გოდების ხმებს სადღაც ჩვენს ქვემოთ
 და ჩვენს ცრემლებში სუნთქვა ეკვრით ჩვენსავე ფესვებს,
 და მერე, როცა საბოლოო მძაფრი ხრიალით,
 წვიმებით სავსე სხეულებში ჩაბუდებული,
 წინაპართ სურვილს მონდომებით ამტკიცებს ღამე,
 ყვირილით მიჰყავთ ვარსკვლავები უხილავ შვილებს
 და ჭრილობებში რჩება მხოლოდ ცივი მერმისი, -
 გაზაფხული უწელიწადო;
 იქ რჩება მხოლოდ ტკბილი ძილი, ჩუმად მღელვარე,
 როგორიცაა ნაჩქარევი, მთრთოლავი ხელით
 სამახსოვრო წარწერა წიგნზე.
 ჭირისუფლები ჩვენს ხსოვნასაც ჩუქნიან ერთურთს;
 თვალის გუგებზე მწარე ქავილს როცა იგრძნობენ,
 ისინი ყველა საფლავის ქვას მოიოხებენ;
 ცაც კვლავ დაითმენს ხის ტოტებში – ფესვებში - სითხეს...
 მერე თენდება... მერამდენედ... ვინ არ ილღება...
 მარტვილთ ხელივით გაუნვდიათ ღმერთის კენ მზერა,
 მაგრამ მათხოვრებს ვერასოდეს ემსგავსებიან...
 ვინ არ ილღება უმნიშვარი ლოცვებით მკერდში...
 ჩვენც ისევ გვიკვირს უფსკრულები ჩვენივე ფეხქვეშ;
 საფლავებს შორის საკუთარ თავს აგროვებს მინა:
 მორკალულ ზურგზე მშვიდად უდევს ნაამაგარი
 და როცა შუბლზე აბერდება ათასი სივრცე,
 ჩვენს ყველა სურვილს უგუმბათო მზერაში იმწყვდევს.

V

ან როგორ უნდა დავაღწიოთ იმ დილეგს თავი?..
 გისოსებიც კი თბილი იყო; მზის შეხებაზე
 ქვის მიმე კედლებს ჟრუანტელი უვლიდათ ტანში
 და საკუთარ თავს აწყებოდა დახშული სხივი...
 იქნებ დიახაც ჩვენ ვანთებდით ნესტიან სამყოფს...
 მაგრამ იქ მაინც დუმილი და ლოცვა სუფევდა,
 და მერეც, ყოველ ფეხის ხმაზე, ნერწყვმორეული,
 ყულფსდაღწეულ ყელს მაღლა სწევდა ამაყი ხსოვნა.
 არავის ვეტყვიტ სამადლობელს; კარგად ვიცოდით,
 მხოლოდ თავის თავს უღიმოდა ნაცადი მდედრი;
 იდგა წახრილი, გასაზუთხი ტექსტის გარეშე,
 როგორც ნაზვრევში ზამთრისპირი, - სიკვდილი უხმო,
 და ჩვენი ლოცვის გულისნადილს უგულოდ ჰყიდდა.
 და გვსურდა როგორ, არაფერი ეფიქრათ ირგვლივ, -
 არჩევანი ხომ თიხის ნიღაბს ბადებს ნიადაგ.

გვსურდა, სცოდნოდათ მუსიკოსებს, რომ მხოლოდ ვსუნთქავთ,
რომ ყოველივე მხოლოდ არის, და ჩვენც მხოლოდ ვართ!
სხვა არაფერი... მაგრამ ჯერ ხომ სულს ვუღლობთ ღამეს
და სნეულებებს თავს აფარებს ცოდვილთა კვნესა,
და ცოცხალთ შორის შუაკაცი მინაა მხოლოდ.
როგორ გავიღეთ ამ სივრციდან? რძედალეული
დედის თვალეში აკვანივით ირწევა მინა...
და ვერც გამოვთქვამთ გაბედულად: "აქ უნდა დავრჩეთ!"
და მხოლოდ ვსუნთქავთ... ხოლო როცა ერთ მშვენიერ დღეს
ვშობთ დედამინას და აქ ვტოვებთ, რომ უპატრონოს
სულების ხსოვნას, წინასწული სიტყვის სამსჯავროს,
თვით საშო სწავლობს ერთგულებას თავისი ტვირთით
და მოლოდინი ისევ იწყებს მწუხრის სიმღერას;
ხეებს შემოჭრილ ტოტებსა და კენწეროებში
თვალდახუჭული ისევ ხარობს ცისფერი გული,
და ბოლომდეც რომ ამოგვხაპონ ჩვენი მკერდიდან
და იქ ჩაფინონ დავიწყების დამშრალი ხავსი,
იმდენი სითბო შეუნახავს უჩუმრად მინას,
მის ხმოვანებას ვერ დამალავს ვერც ერთი ხვალი;
ცხოველის ტყავით შემოსილი ველური ჟინი
აღარ იყმუვლებს საცოდავად ყველა სარკმლიდან;
და მხოლოდ ურჩი ღიმილითაც რომ გაგვისტუმროს
ან, დიდი-დიდი, ძილი ნების გვისურვოს სისხლმა,
ჩვენ მაინც ვიტყვით საგალობელს, თუნდაც ხრინწიანს,
ჩვენ მაინც შევძლებთ, ღმერთო ჩემო, შენდამი ლოცვას!

ბანწყობილეპი

განწყობილეპა №1

მიყვარხარ და სწორედ ამიტომ გაგყიდე სიმართლეზე ოცდაცხრა ვერცხლად;
მიყვარხარ და ჩაგრურჩულებ სიკვდილს და საფლავებს,
შენი სულის მისადგომებთან ვაგროვებ განბილებებს
და მთელი სუნთქვით ამოთქმულ უთვალავ წყევლას;
მიყვარხარ და კიდევ ერთხელ აგისხნი ზურგისშექცევას
და შეფურთხებულის სახიდან მონმენდას;
მიყვარხარ და შეგინახავ, არ გამოგაჩენ,
როგორც მკერდზე ნაკბენს არ გამოაჩენს ნორმალური ქალი
ან როგორც კაცი არ იტყვის ვინმესთან
და მთელი სიცოცხლე ცდილობს დაივიწყოს,
როგორ იძია შური მისი საყვარლის ქმარმა;
მიყვარხარ და მეგობრებიდან ხალხამდე არავის ეცოდინება,
რომ არასოდეს ვწოლილვართ ერთად,
რამეთუ ყოველთვის, როცა კადრში მოვექცევით,
შეგხედავ, როგორც ნაჩუქარ ცხენს,
რომელსაც კბილი არ გაესინჯება;
მიყვარხარ და ყოველთვის ისე იქნება, როგორც გუშინ და დღეს:
მირჩევნია შენი მკვრივი ძუძუები მეკავოს ხელებში
და მათ როცა ვეაღერსები, შენი ილიების ცქერით დავცკბე,
ვიდრე ხელი მტაცოს შენმა მზერამ და გული გულში გამიყაროს,
როგორც ვერაგნი უყრიან დანას თავისზე ძლიერთ;
მიყვარხარ და ყოველი დანაყრების ჟამს ღიმილით ჩაგრურჩულებ
ქვენარმავლებს და ცხოველებს და მახინჯ ფრინველებს,
როგორც უხილავ სინდისს,
ბამბის ჩაქუჩივით ამართულს ჩვენს თავს ზევით
ჩვენს ქვემოთ მყოფთა მიერ;
მიყვარხარ და ჩემი ნეკნისგან ჯამს შევექმნი უძიროს,
რომელშიც შენს სისხლს ჩავასხამ და ჩაგახედებ,
რათა სანამლავი სამომავლო საქმეებისთვის თავისით შემზადდეს;
მიყვარხარ და შენ თუ მეტყვი, არათუ შენთან,
მარტომყოფიც კი არ გავიდიმებ მთელი სიცოცხლე,
რადგან შენ გიყვარს ჩემი ღიმილი,
როგორც ქუჩაში უპატრონო ძაღლების ყეფა
ან ავტობუსში სუფთა და მოხდენილი ქურდობის მერე ატეხილი აყალ-მაყალი;
მიყვარხარ და მოგმართავ ყველა სახელით,
ქალის იქნება თუ მამაკაცის,
ოღონდ არასოდეს იმით, რომელიც დაგარქვეს მშობლებმა
შენს გაჩენამდე დიდი ხნით ადრე
და რომლითაც მოგმართავდა და მოგმართავს ყველა,
ვისაც თუნდ ოდნავ სწყურებიახარ ან ოდნავ სწყურისხარ,

და ახლა სწორედ ამ უსახელო სხეულს ვიცავ
დანით ხელში საკუთარი თავის წინაშე;
მიყვარხარ და მათხოვრის ვნებით ატანილი ღმერთს შევლაღადებ,
მინყალობოს იმდენი ვერცხლი,
რომ შევძლო ქარსმიცემული ოცდაცხრა ვერცხლის გამოხსნა
და მისით შენი დაბრუნება,
და სიმართლით ვერცხლის გაყიდვაც.

განწყობილება №2

აი, სულ მალე მომბეზრდება ცისქვეშეთი,
გულის ჯიბეში ჩავიდებ შავი დღისთვის გადანახულ ფულს
და შენს სახლში დავეკარგები მოყვასთა ღიმილს;
მერე ერთ ტახტზე ჩამოვსხდებით
და მოთმინებით დაველოდებით უწყინარ ცნობას,
რომ მომძებნეს და უკან დამაბრუნეს კეთილისმსურველებმა,
და რომ ექიმები ლოცულობენ და მკითხაობენ
ჩემს მომავალ წარმატებებზე
და რომ ოხხხ, რარიგ მარტო ვარ თითქოს...
ხომ გამომინვდი დამძიმებულ მკლავებს
და ხომ დავიკარგებით ზეცით გადახურულ ცისქვეშეთში,
ოლონდ დიახაც ძალიან შორს შენი სახლიდან,
გნებაგს, სულაც ხალხში ან ჩამოშლილ საყდარში;
რა თქმა უნდა, ცალ ფეხზე უსათუოდ თოკი გვექნება გამობმული,
ისე, ყოველი შემთხვევისთვის, -
ვის არ აღმოუჩენია მას მერე ამერიკა,
რაც ერთხელ უკვე აღმოაჩინეს...

განწყობილება №3

გავიყიდეთ, გავიყიდეთ, ადამ!
რა უჩინრად წაიღეს ჩვენი სახლიდან ვიოლინო და როიალი!
ჩვენ კი მაინც თავდავიწყებით ვუკრავდით
და სიმღერებს ვუძღვნიდით ერთმანეთს,
სანამ ერთ-ერთმა არ იყვირა, სიმღერა სადღაა, სადღაა, სადღღღააო,
და ყველა საკუთარ ბოხჩას ჩააშტერდა.
ამ ამბიდან დიდმა დრომ განვლო,
დაგვავიწყდა კიდევ წყალგამყოფი და ჩვენი იქ დგომა,
და იქამდე რაც იყო, ისიც ფრთხილად და მოკრძალებით დაგვავიწყდა
და მხოლოდ ხვალზეგმაზეგ ჩახლეჩილი ხმები გვახსოვს
და – სირცხვილი, სირცხვილი ჩვენი! – იქიდან ვეზიდებით
ძვირფას მკვდრებსა და ძვირფას ცოცხლებს,
უმოსავლო შემოდგომებს და სიყვარულის ერთფეროვან კომბინაციებს

და გაცვეთილ სამკაულებს და ვააი, დროზე უნდა მოვასწოროთ:
 შევპირდეთ ყველას ყველაფერი და ხელი დავიბანოთ, თორემ
 მთავარი ხომ მხოლოდ შენი ცოდვა იყო, ადამ!
 მერე ყველა მამის საქმეს ერთგულებდა და არა ღმერთისას,
 მერე ყველა მღეროდა და ვიოლინოს ხმაზეც ყველა ნეტარებდა
 და როიალის თაყვანისმცემელნიც მრავლად იყვნენ
 და ყველა მღეროდა და მღეროდა და მღეროდა, ადამ!
 ცოდვა ცოდვად დარჩა, დეკორაციები კი დაიხვეწა და ისე გამდიდრდა,
 უკვე აღარც გვჯერა, თუ შეიძლება აქ სადმე ცოდვა არსებობდეს
 და ცეკვაედეს და მოილხენდეს და ასე უსინდისოდ გვჩაგრავედეს,
 რამეთუ დავინყების გვჯერა და სიყვარულის გვჯერა, -
 განა ქვიშაც კი იქნება მაშინდელი?!

ყოფილა და მერე რამდენი და ვაი, ვაი,
 ადამი იბრუნებს ვიოლინოებს და როიალებს
 და მათზე შესრულებულ დავინყებებს და ნიღბებს და ეშმაკებს
 და გადიდდა, გადიდდა თვალი ჩვენი და ყური ჩვენი და ცხვირი ჩვენი
 და თითქმის მზად ვართ იქ დასაბრუნებლად, საიდანაც მოვსულვართ
 და სადაც ოდესღაც ვხედავდით და ვისმენდით და ვსუნთქავდით ღვთის ხმას,
 როგორც პირველნი პირველთა შორის
 და უკანასკნელთა შორის პირველნი, ადამ!

ყველაფერი გაზიდეს, რაც ჩვენი არ იყო და რაც არავისი არ იყო
 და მაინც ნაქურდალი იყო
 და ნაქურდალს ქურდავენ და საშოშივე გვლოცავენ
 და შორს ჰორიზონტი მოჩანს, ადამ!

და ახლა მაინც შეგვეძლოს ჩვენის გამორჩევა-გამოცალკეევა,
 რათა თავად მივცეთ მისაცემი
 დროსაც და შენს უღმერთო პატიოსნებასაც,
 გავიყიდეთ, ადამ!

განწყობილება №4

მოვა მეთქი, მოვა!
 ამის მერე ღამეს ყოველთვის ის მოიტანს შენი სიზმრების საბრძანებელში
 და რომანსებს და სხვა ამისთანა მიეთ-მოეთებსაც აღარ გიმღერებს
 და მორჩა, ნავიდ-ნამოვიდნენ ფიქრებით ტუჩებდამტვერილი მავანნი და მავანნი,
 გამონდამეთქი შენი ცხადი, დაირცხვინამეთქი ბედმა,
 ღმერთი აღარ უკადრისობს შენს საქმეებში ხელის ფათურს,
 ოჰჰჰ, დაღლილხარ და როგორ გშვენის გაზეთში გახვეული იდუმალი ნივთები
 და ქილები მანვინისთვისრძისთვისთუსულაცარაფრისთვის
 და ნოტების რვეულები და დარცხვენილი ღიმილი
 და ყდებშემოცრეცილი "ტომ სოიერის და ჰეკლბერი ფინის თავგადასავალი"
 და ათასჯერდაათათასჯერ მართალი ხარ,
 ჩვენ ხომ დიახაც "ეს რა დაგვმართნია, ღმერთოო!"
 და ქვემოთ კაციშვილი აღარ დარჩენილა,

სამსხვერპლო ცეცხლზე დასადებად
ყველა თავისი სიმღერების და შემოდგომების ჰერბარიუმს მოარბენინებს
და ყველას ანკეტები და ანალიზის ქალაქები აქვს გულში ჩახუტებული
და კიდევ დაობებულ პურში დამწყვდეული ცეკვები
და მადისაღმძვრელი სიმღერები და რაღა დაგვრჩენია,
ღანვები დავიხოკოთ და თმები ჩამოვიშალოთ და ვგოდებდეთ
და თავში ხელები დაიშინე, იმედო!
ყველას ჩალის ფასად უშოვია საკუთარი ბიოგრაფია და ცხვირზე აუფარებია
და როგორ არ გვყვარებია და როგორ არ გვიყვარს მოყვასი ჩვენი,
სანოლქვეშ ასე უჩუმრად რომ შემოგვპარვია
და სადაცაა წილსაც მოგვთხოვს,
არადა – ჰმ! – გუშინინდაგუშინდასულაცდღეს ჩვენი ყნოსვის თვალსაწიერზე
საერთოდაც არ ჩანდა თითქოს და როგორ არ გვიყვარს,
თითქმის ისე, რომ შევღულუნებთ და ვეტრფით და შევნატრით
და ჰოიიი, გოდოლი აუშენებიათ, - შუბიდანამხვილიდაბუნაგი ხვალის!
დაისვენონ, ხომ უთუოდ ღირს დასვენებად ასეთი შრომა
და ანი რაღა გვიჭირს, ვილაცას გაახსენდა,
ფეხს ფეხზე გადაიდებს ხვალ-ზეგ სიკვდილი და მოსანევს შევთავაზებთ,
ყოველ შემთხვევაში ასე იყო სიზმარშიო, აბა გვიხაროდეს,
აქ დავაგროვოთ ჩვენ-ჩვენი სიმდიდრე და წინაპართა ძვლები და ვალები,
გავჭრათ მინა და დავმარხოთ სამხილი და ჰოიიი,
ყველაფერი რიგზეა ახლა,
და შენც სადმე შორიასლოს ჩამოჯექი,
მოიღვინე ამ გაუთავებელი და ერთფეროვანი მელანქოლით,
იშიმშილე და მოიგონე და გაიღიმე და იოცნებე
და იგალობე, იგალობე ჩვენთან ერთად ძილისპირული.

განწყობილება №5

გაიხსენე, ყველაფერი გაიხსენე, რაც ოდესღაც და როდესმე დაგიკარგავს,
გაიარედაირბინედადაჯექი და ყველაფერი გაიხსენე,
რაც გუშინიყოდღესარისდახვალისქნება:
ღამეები ერთგულელებს ყველა შენს განზრახვას,
ხეები შეგნატრიან და თავიანთ თავს შეგაძლევენ,
ერთმანეთს ველარ ცნობენ ნათლულ-ნათლიები
და დროზე გაიხსენე, რა მოხდება საროსკიპოში,
ვინ ვის გამოშიგნავს და თბილ ღვიძლს როგორ დაადებს ლოყას შენხელა კაცი
და ცრემლი დაიღვარა!
გაიხსენე, როგორ აირია ერთმანეთში სიზმარ-ცხადი,
შენ კი მაინც გამოძვერი ამ გაუგონარი ხმაურიდან
და სიკვდილებმა დევნილის დალით შეგიფარეს
მილიონობით და მილიარდობით თავშესაფარში.
გაიხსენე, ბალახის ღეროს შემოხვეული
როგორ მიემართებოდი სიბნელიდან სინათლისკენ
და როგორ გაგაშიშვლა ცისკენგზაზე მინამ

და რომ მაინც ის ხარ, - ერთგული და ურწმუნო და გაუმაძღარი
და რომ იქ რალაც დარჩა, რასაც რა ხანია გლოვობ
და არავინაა მომსმენელი, არათუ გამგონი ან შემწყნარებელი.
გაიხსენე ყველა ხალი ოდესღაც თვალისგუგებზე
და ის ფოთოლიც გაიხსენე, ერთადერთი რომ არ ამოხეთქავს კვირტს
და დედამინაზე შენს გარდა არავის ეცოდინება მისი არსებობა,
ოღონდ შენ მაინც გაიხსენე, როგორი იქნება, სიბნელეში თუ არ შებრუნდა,
მზე თუ არ შეიყვანა გამოუცდელმა თავის სახლში ერთადერთი კარით,
რომლითაც მხოლოდ შედიან და სამუდამოდ იქ რჩებიან
და რასაც მასპინძელს არავინ აპატიებს
და თვით დედამინაც გაიხსენე, როგორი იყო იგი სიზმარში,
ხვალ რომ იხილავ და მერე აღარასოდეს გეცოდინება, რა ნახე სიზმრად
და რომ – ბეჩაა! – როგორ გაფითრებულა საცოდავი ამ მოსახვევთან,
რომელიც მხოლოდ საკუთარ თავს ხედავს და იქნებ შემდგომ მოსახვევსაც,
ჩვენ კი, ბრმანი და ურწმუნონი, ყვირილით ვიკლებთ ქვეყნიერებას
და ღმერთამდე მართლები ვჩანვართ ვინ უწყის საიდან
და გაიხსენე, ერთბაშად გაახილე ყველა სახე და უშველე მომხდარს;
შენ ხომ არასოდეს გშინებია და ხომ არ დაიხვე უკან,
როცა ერთ მშვენიერ დღეს ბავშვობა იხევდა უკან და გეკრძალვოდა,
როგორც უფსკრულები და ხეები ეკრძალიან ქარებს,
როგორც ექიმი ეკრძალვის განწირული ავადმყოფის თვალებს
და კედლის ფონზე საკუთარი სამოსის სითეთრეს;
ხომ გქონდა ხელი სამათხოვროდ განვდილი მოყვასისკენ,
თუ შენს სამარესთან იმ ერთადერთს ჩაატარებენ,
სიცოცხლე რომ მოგისწრაფა და ახლა გული ფერადი სიზმრებით აქვს სავსე
და ნატვრისქვევითაც აქვს სავსე და ველარ უძლებს და უშველე!
აი, ეს მტრედები რა ხანია ბჭობენ სახლის სახურავზე
და დროზე გაიხსენე, რატომაც გრცხვენია მათი,
რატომაც ცდილობენ ასეთი ჟინით სახედველნი შენნი
ამ ერთი ბენო საფიქრალ-საზრუნავის დაურევებას
და შორეულ ველებზე მის გაჭენებას
და ასე უაზროდ განწირვას და სადაა დამნაშავე?
ან უბრალოდ, გმირი? ან კიდევ უფრო უბრალოდ,
კაცი იგი თუ დედაკაცი იგი თუ ეშმაკი იგი?
გაიხსენე, ერთხელ და საბოლოოდ როდის განვიმდება,
ოჰ, როგორ მოდიდებულა ეს დღე!
კარი გაუღე და გააღნიოს, კალაპოტი გაუჭერი და დაიღვაროს,
ოჰ, როგორი ამაყი და საიმედოა და გულქვა!
და აი, ასე, როცა ყველას დაავიწყდი,
როცა აღარ გჯერა, რომ ბედნიერნი არიან ფეხმძივ ქალები
და რომ დანგრეული სახლებიც ბედნიერნი არიან
და რომ უგრძნობნი და უხიანცი ბედნიერნი არიან
და რომ ცეცხლი და კვამლი და დაქცევა სათუთია,
მაშინ დაწეკი, ხელები თავქვეშ ამოიდე, ჭერს მიაშტერდი
და იმღერე და გაიხსენე, როდის მოკვდები.

განწყობილება №6

რაც იყო, იყო! იქნებ სულაც არა იყო რა!
ხვალ ხომ ისეთი გამატებით აქრობდა ქარი ყველა ვარსკვლავს,
შენთვის ვერავინ მოიცალა და არავინ გაისარჯა და ბედნიერო!
ირგვლივ ჯარია წიგნების და მათი დაღლილი შინაარსების
და გაურეცხავი თეთრეულის და მათზე დაგდებული წვიმის,
ირგვლივ შიმშილია, კრიჭას ვერ გაუხსნი დამშეულთ
და ხორავი სავსეა და ნთქავენდანთქავენდაგაძლენენ
და მოზიდე სიხარული, იდექი დიდხანს, მონდომებით და დაბეჯითებით,
ღამეები შენივთდეს, ხავსმა იყვავილოს, მკედრებმა იზეიმონ,
ყველა ცოდვილი და უცოდველი ერთად დაინუროს და სუნი გეცეს
და ხომ არავის შეუძლია საკუთარი თავი მიატოვოს,
ჩვენ ხომ ისეთი სუსტები ვართ და ერთგულები და იდექი ასე!
იდექი, იდექი ასე, მზერა თავად მონახავს ნიშანს,
სათქმელიც თავად ჩამორიგდება განვდილ პეშვებში,
მხოლოდ სუნთქავდე და ილიმოდე!
ის უწვერული ბერიკაციც ხომ ამასვე გირჩევდა
და დიხხაც მოგსრავდა ცხადი,
რომ არა ამდენი და ამდენი შენზე დამიზნებული შემთხვევითობა
და კედელზე გაკრული მსოფლიოს რუქა, საიდანაც წყალი იღვრებოდა
და ოთახი გაივსება და არ შეგეშინდეს,
მაინც იგრძნობ ნუშის ყვავილობას, მაინც გაერევი სივრცეს,
კატები მღერიან, მკერდი ისევ აიყრის ბალახს და ყვავილებს,
ფუტკრები და კრაზანები და ფრინველებიც მოფრინდებიან,
მომაკვდავი პეპლის აღსარებასაც მოისმენ, შენი მისამართით თქმულს,
დანაც გაიღვებს გაუვალ ტევრში
და სადღაც ბედნიერი კივილიც აღმოხდათ და აი, ასე,
მოთმინებით, მოთმინებით, კიდევ მილიარდჯერ მოთმინებით,
ღრმად ისუნთქე საკუთარი თავი,
ეს ჯერაც უთქმელი და მოუქნელი სიტყვა
და მაინც ნურასოდეს იმარჩიელებ, მკვდარი ხარ თუ ცოცხალი
და ნურც ის გიკვირს, იმედი შენი როგორ ბედავს ამოდენა სიხარულს,
მისი ხმა ხომ ირგვლივმყოფთა უთვალავიდაუთვალავგვარი ქმედებითაა
დაძარღვული,
იქ ხომ უზარმაზარი და უგრძესი ხიდები და გადაძახილები კლავენ სიძულვილს
და მიწიდან ისრუტავენ ფესვებად და ხავსად ქცეულ ადამიანებს
და ენდე მას სწორედ ისეთს, როგორიც არის,
ძლეულსდაუძლეველს, დავიწყებულსდაგამოჩხრეკილსდახელახლაშობილს,
შეხედე, რარიგ უბრალოა და მოზიდული,
ყველა დაღლილ ცეცხლს ამოიტანს შენი სულის ამღვრეული მახსოვრობიდან
და ანთებული სანთელი შეაშველა.
აშლილ მდინარეს ჯებირებად უდგანან სისხლის ნიაღვრები
და სივრცეს აქეზებენ, აგულიანებენ გასაჩენად დაძრულ ვარსკვლავებს
და წარმართის წესი მკაცრად აღასრულე, - პირჯვარი დაინერე

და ჟამნი კანკალებენ და ეშმაკებიც ანგელოზებთან ერთად ცვიოდნენ
და უკვე დამთავრებულა ფოთოლცვენა
და რარიგ ჩვეულებრივი ყოფილხარ და კარგი!

განწყობილება №7

შენ კაცი გქვია და რა დაგლის ღმერთის კენგზაზე?!
ხომ არასოდეს გიფიქრია, ეს გაუვალი ყიამეთი სად მიგიყვანს
ან როცა მიხვალ, ხომ ვერ გაიგებ ვერასოდეს, სად მიხვედი და კაცო, კაცო!
ოდესლაც ისე მძლავრად აიქნია ტანი შენმა მზერამ
და ერთბაშად იმდენი რამ მიიტაცა ცისქვეშეთში,
მერე მთელი შენი სიცოცხლე არიგებდი, გასცემდი და ასაჩუქრებდი
და მსხვერპლს სწირავდი და ქურდობდი და ავაზაკობდი და რა დაგლის, კაცო!
ოდესლაც ისე დამძიმდა შენი ღამე,
ველარ გაბედე ღამისთევა და ნახვედი ძალიანძალიან შორს
და სამშვიდობოდან უხმობდი მოყვასს,
რომელიც – იცოდი – არასოდეს გამოჩნდებოდა, რამეთუ არ გამოჩნდა,
როცა ზეცაში წმინდანად შერაცხული მავანი და მავანი
შენს ჰიმნებს კითხულობდა
და არ გამოჩნდა, როცა ლხინი იყო და სუფრის ბოლო სულიერს მოითხოვდა
და არ გამოჩნდა მაშინაც კი, როცა ხორცი მოიკვეთე
და ძალს გადაუგდე იმის დასტურად,
რომ მყეფარი მღალაღებლის ხორცს არასოდეს შეჭამს,
რაგინდ დამშეულიც უნდა იყოს და კიდევ ერთხელ კაცო!
შენ ხომ ოდესლაც ყველა კარს ერთმანეთის მიყოლებით ხსნიდი
და სივრცეს ეძებდი, რომელიც მტკიცედ მომუჭულ მარცხენაში მოგემწყვდია
და შენ არაფერი იცოდი ამის შესახებ,
ვიდრე სივრცე იგი ოფლად დაღვრილი მინას არ შეერია
და ღვარძლად და სარეველად და წყევლა-კრულვად არ აღმოცენდა
და ფეხისგულები არ დაგიხეთქა, როგორც გვალვა აზრობს მინას
და როცა სიმშვიდე ჩამოდგება და დარბილდები შენსავე სამისნოში,
ღიახაც აღმოგხდება ოდესლაც ჩაძირული ქალაქები
და გაბმული ყვირილები და მოთქმა-ზარი მოხუცთა და ბავშვთა,
რომლებიც ერთმანეთს უცვლიდნენ სიკვდილებს
და ვარსკვლავთა მიერ მითითებული მისამართით გარბოდნენ
და ცოდვილმა შეუნდო და უცოდველმა არ შეუნდო მორჩილთ
და იღბლიანები, რა ხანია, არყოფნას ზეიმობენ, კაცო!
და, რა ხანია, ეშმაკები არტახებს წყვეტენ და აკვნებიდან ჩუმად დგებიან
და მათ ადგილს ბავშვები იკავენ და ვნებით ირწევიან
და გადიდდადაგადიდადაგაინულადაგაინიქა ღამის კარიბჭე
და შესასვლელთან ლომებს ეშინოდათ გამომსვლელთა
და რა ჯმუხი ყოფილხარ და როგორი დაკუნთული,
რა კოხტად და მოხდენილად მოგქონდა ზურგითდამუბლითდამკერდით
ამდენი საგნის უსახელო სახელწოდებები და მკვდარი სახეები

და ყველა გზადაგზა ცოცხლდებოდა და იღვიძებდა და გიმხედრდებოდა,
საკუთარ ცეცხლში ანრთობდა ფოლადს და დახრილ თავთან ერთად გინვდიდა
და გაზულუქებულა ტანი შენი, სველ ბამბად ქცეულა მკერდი შენი
და ჰოი, და ჰოი, კაცო, და კიდევ ერთხელ, კაცო!
და არ დაგიკარგავს არც ერთი იმათგანი,
მზერა შენი ყველაში ხელახლა იღვიძებდა
და საკუთარ თავს ნათლავდა მარტოსული,
რამეთუ სწამდა, ასეც ღმერთის საქმეს ერთგულებდა,
გულმკერდს იფარავდა მომხდურთაგან და იმათაც იფარავდა:
უსასრულო ტრამალებს და პანია კალიებს
და ტყის ბინადრებს და შორეულ ნისლოვანებს
და მზეო, როცა განვიკურნები და აღარ ვიქნები მომაკვდავი,
მომაპყარ ყური შენი,
ხოლო ჯერ შორსა ხარ და მზეო და ავაჰმე და ჰოი!

განწყობილება №8

არაა საჭირო მკვდართა მოძიება, არაა და არაა საჭირო!
ისინი ხომ იმდენ მიგნებას გადაურჩნენ, იმდენ სიხარულს გადაურჩნენ,
იმდენ ბედნიერ ღიმილს გადაურჩნენ
და მილიარდჯერ დავინწყებულთ ერთხელ კიდევ ნუ გავიხსენებთ,
უკან გამოვიხმომთ ოდესღაც აღვლენილი ლოცვები და მოვსპოთ!
ოჰ, როგორ შეცვლილან საბრალონი!
ხვალ-ზეგ გაჩენილი მოხუცები საკუთარ თვალებს ველარ ცნობენ
და მოუსაველეთში გარბიან ჰგონიათ და თავზე სახლები აცვივთ ჰგონიათ
და თურმე სიკვდილს გაურბოდნენ მხოლოდ...
რალა დარჩენიათ ამდენი ჭირისუფლით გარემოცულთ:
ნიადაგს მოარღვევენ და ხეებს გლეჯენ და საქონელს ითრევენ
და ცერებზე შემდგარნი ვამხნევენ და საგვარეულო დროშებს ვაფრიალებთ
და აქ ვართ ყველანი და არ მოგერიოს ნოსტალგია
და შენად დაგვიგულე ისევ და მშვიდობით!
ერთი ხარ ასი და ერთი ხარ ათასი და ურიცხვი!
საკუთარ ხმებს უხმობენ სათავენი
და ხომ სულ არ გიკვირს, რატომ თანავუგრძნობთ,
როცა დაგვტოვეს და ფრთხილად გაგვეცალენენ
და შორს ანძები მიდიან ცისკენ
და ღმერთი გემფარველობდეს იარებს და დევნებულთ და თავად იარებს
და უცოდველთაც ღმერთი მფარველობდეს, -
მათი ხვედრი არ შემდგარი იარებია და მძიმეა ერთობ!
და როდის ჩაგვიხერგეს თაფლობისთვე
ან როდის განწვალეს სამხილი და სნეულება ჩვენი
და მკურნალობა განვაახლოთ მხოლოდ...

განწყობილება №9

დიახ, მე შენი პირველი და უკანასკნელი კანონიერი მემკვიდრე ვარ
და უფლება მაქვს, არასოდეს დაგტოვო მარტო!
მე არ გირწვევდი ღამეებს და პატივადილ საიდუმლოებს?
მე არ ვუხმობდი ცისკიდეზეჩამავალყვავებს,
როცა სიცოცხლე კიდურებიდან წვეთ-წვეთად გდიოდა
და ველარ ამთავრებდი სიკვდილს?
დიახ და დიახ, დღეში ათასჯერ გამომყავხარ შენივ სისხლიდან
და განბანილს გაბრუნებდი იმ სიზმრების საბრძანებელში,
სადაც შენი ათელის წერტილია ველურის ბრჭყალით მონიშნული
და უფსკრულიდან ლურჯ გუმბათში თავგანწირვით ვარდება წყალი;
შენი ჩქამიც კი გამოქვაბულებს ალბეჭდავდა ჩემს ყრუ სხეულზე,
საიდანაც ვარსკვლავნი და ვნებიანი კვნესანი მოედინებოდნენ
და ველარ ვიტევიდი და მათვე ვუბრუნებდი, -
ჟინდაუმცხრალ-ჟიღბლო მშობლებს,
დიახ, მე შენი ერთადერთი კანონიერი მემკვიდრე ვარ,
მე, ვისაც სიბერიდან თან სდევდა ზეთშიშემწვარიკარტოფილის სიყვარული
და ქვენარმავლებისადმი და მღრღნელებისადმი უმიზეზოდაუმიზნო ზიზღი
და გაბახებულთა შეცოდების ნიჭი და მათ ბედზე ფიქრი და ნავიდადაგაქრა,
მე, ვინც ყოველთვის ღიმილით ფიქრობდა,
რომ ადამიანები ვერასოდეს ისწავლიან ერთმანეთის კისერზე რიგიანად ჯდომას
და რომ მისთვის ცხელი შანთები დიდი ვერაფერი შეღავათია,
რამეთუ თვალები ქვიშით აღარა აქვს სავსე
და არც წურბელები სწოვენ სხეულში მოჭარბებულ ზაფხულს,
დიახ და დიახ, მე ვარ ერთადერთი, ვისაც შენზე ყველა უფლება აყრილი აქვს,
ვინც უკვე შორსაა ძლეულთაგან
და არაფერი აქვს დასაკარგი საკუთარი, არათუ სხვისი,
ვისაც სახელმწიფოს არ ანდობს კაცი, არათუ ორ ბატს,
ვინც, ჯიბეებში ხელეზანყობილი, მცირეოდენ იმედსაც კი ღამეებს უთევს
და კიდევ ერთხელ დაბეჯითებით ამტკიცებდა დედამინის დაღლილ ეგოიზმს
და მთელი თავისი უხამსი ცხოვრება
ზეთშიშემწვარიკარტოფილის ჭამას და როსკიპთა სიბრალულს
და ვერტიკალური წრეების ხაზვას მოანდომა
და ნუთუ შეძლებია?! ვინაა დარბაზში?
ტაში თუ არ ემეტება, დაუსტვინოს მაინც
და ყველა აქ იყო, - სცენაზე, და ყველა ტაშს ითხოვდა.
როკავდადაროკავდადაროკავდა ყველა
და ისიც როკავდა და ისიც დაღლილა და
მგზავრობით ქანცგანწყვეტილი ხეებიც თვალდახუჭულნი დაიღვრებინ
და ფეხქვეშ მინა უხმებოდათ და შენც ჩაგესმოდა წყევის ხმები,
ცრემლმორეულმა დედა ინატრა და ზეთშიშემწვარიკარტოფილი შესთავაზეს
და შიში დიდია და დამთავრდა დღენათელი,
შორს, ცის მიჯნაზე მეხმა ისიკვდილა
და დღენათელი დამთავრდა, დამთავრდა დღენათელი

და ასეთი კარგი რატომ უნდა უარეყო ვინმეს?
ლიანდაგზე დგომა ისურვე და ყმუილის ნიჭი ისურვე და სანოლი ისურვე და ქალი
და დღენათელი დამთავრდა და დღენათელი დამთავრდა
და მე შენი პირველი და უკანასკნელი კანონიერი მემკვიდრე ვარ,
მე შენი ერთადერთი კანონიერი მემკვიდრე ვარ, მენდე!

განწყობილება №10

ასეთი კარგია გაზაფხული?
ილოცე, არასოდეს მოვიდეს, მარად თოვლი და ყინვა იტაცებდეს შენს ხმას.
როგორ გყვარებია ეს უმწეო და უსუსური გოგო!
მაშ არასოდეს იკითხო, რაჰქვიდასადცხოვრობსდარასსაქმიანობს,
არასოდეს გაიხსენო მისი მზერა და სიარული და დაკარგე
და რა კეთილი და უთვისტომო ღიმილი და ფიქრი ჰქონდა, ღმერთო!
ნუთუ მართლა არ გემეტება გასაყიდად შენი მეომარი სული?
მაშ მწირი ბოხჩა გამოკარი, გამოდი გარეთ და ეშმაკისკენგზას დაადექი,
იქნებ დააკლდე და მოგაგნოს და გიხმოს
და ნაცნობი გარიგება შემოგთავაზოს
და მთავარია სახედველმა მისმა დუმილი და მოთმინება აირეკლოს შენი
და შენივე მეომარ სულთან ერთად უკანვე გესროლოს
და ნუთუ მართლა ასე ძლიერ გებრალეება მარტოსულნი?
მაშ ერთ დღეს მათი მძიმე ხვედრიც გაიზიარე
და ვინც შენს გარშემო მოზღვავდება,
ყველას სიჩუმით და მოლოდინით ალაგსებდე და სიცოცხლეს აიძულებდე
და ვინ დაიწყებს რკინის კვენტას?
ნუთუ მართლა ასე გზარავენ მოშურნენიდაბოროტნიდაავსაქმოსანნი?
მაშ შენს მკერდს გული გაბედულად ამოცალე,
გაამშრალე, დასვი ფრთხილად ტრიალ მინდორზე,
ასჯერათასჯერმილიონჯერმილიარდჯერ შემოუარე
და როცა დიდი გარჯის ფასად კარს ვერ უპოვი,
ამოისუნთქე ძალიან ღრმად და გული იგი თავის ადგილს დაუბრუნე
და გიყვარდეს სიყვარული შენი,
ხოლო როცა ერთ მშვენიერ დღეს დალილი ცხადი დამთავრდება
და თვალს გაახელ და ირგვლივ ყველაფერი უცხოა და მუქი,
ნუ იტყვი, რომ ძალიან დიდხანს გძინებია
და რომ ეს რა გრძელი გზა ყოფილა სიზმრამდე
და რომ ბედნიერი ხარ და მოკვდავი და ნუ განიზრახავ კეთილ საქმეს,
უბრალოდ თვალი მოიფშვნიტე, სანოლიდან გადმოდი, დილა გამოალე
და ხმამალა და გულამოსკვნით იტირე ცხადი.

ჟამი მალვისა და მიტყევის ანუ დამარცხებული ალსარება

ხეებმა ქარი მკერდზე მოგვაბჯინეს და კვლავ დედის მკლავთა ხიზნები ვართ,
და მათში ჩაკარგვა გვინერია, თავბედს ვინყევლით და ვნანობთ;
ბრმათა გლოვის ზარი ცას მისწვდა და ქალებს სისხლი ეწვით მხოლოდ, -
ლამეს ეძებენ და წყვილადს პოულობენ,
სახლებს ტოვებენ და ვნებაამღვრეულნი ღმერთთან ღალატობენ კაცებს;
ციდან ლოცვანი და წყველანი ცვივიან,
ქალწულობადაკარგული კერპები ცვივიან,
და ცაო, რარიგ შორი ხარ და რარიგ ჩვენი ხარ და ვნანობთ;
ტყუილს მაინც ჰქონდეს მოკლე ფეხი, საქმე მაინც განვიმდეს ჩვენი,
არ ვართ მშიშრები და არ ვართ და არ ვართ და "სუსტნი ხართ მხოლოდ!" და
სუსტნი ვყოფილვართ და კარგად გვახსოვდეს და
გმადლობთ, დიდია ნიჭი შენი, ღმერთო!
ოჰ, მიყვარდა და რა ვიცოდი, რარიგ ცბიერი ყოფილა და
რარიგ ჯიუტი ყოფილა და ზურგით ღიმილი ძნელია და
თქვი, თქვი, ხომ ასეა, ღმერთო?
ოჰ, თვალი თვალს რომ მოშორდება და გული გადასხვაფერდება,
თვალი ისეთი ხარბია და ხორცი ისეთი უმწეოა,
ყველას ერთურთი გვწადა და უუუჰ, მერე როგორ გვწადა და
"უფალო, უფალო! მოგვიტევე, რამეთუ არ ვიცით, რასა ვიქმთ და
ნება შენია!" და თქვი, თქვი, ხომ ასეა, ღმერთო?
სისხლის საუფლო ვრცელია და ყველა უომრად დასახლდა და
ხაფი ბლავილით და მძაფრი სუნით ვუხმობთ ერთურთს
და ცაზე ბავშვები ხეებს ხატავენ და
ხეებს ზანზალაკი ჰკიდიათ ურიცხვი და
ქარი საკუთარ თავს ეძებს და ვნანობთ;
შეხედე, ისინიც ამ მიტოვებული საყდრისკენ მოეშურებიან,
შეხედე, ქმარი შენი და ცოლი ჩემი და მოვლენ!
აბა, გავიძურნოთ, სახლი მზად დახვდეთ და
თივაც მზადმყოფი და შემართული;
ლამე მათიცაა, შური იძიონ და კიდევ ილოცონ და
ბუზები ველარ ახერხებდნენ მათ ტანზე მოსვენებას
და საყდრიდან ვერგალწულმა წმინდანებმაც დაიტირონ:
ლამე მათიცაა, შური იძიონ და მერე ჩვენ ვიძიოთ შური!
ხოლო ჯერ მალვის ჟამია და ყველა და ყველაფერი დაოთხილი გარბის
და ცამაც ზურგი გვაქცია და ღრუბლებიც ურცხვად გარბიან და
შეხედე, ბრმებიც გარბიან და
ძვირფასი მკვდრებიც გარბიან და
ჭირისუფლებიც გარბიან და
გაქცეულ ცაზე ღმერთი გამოსულა, ტკბილად გვიღიმის და გვათბობს.

ხმები

სადაც დალამდა და ცხენების ჭიხვინს და ზღვის გაბმულ სიმღერებს
გულში იკრავენ და არ ივინყებენ და დუმის მიელტვიან,
გზებზე გადიან და ქვებზე სხდებიან და მზეებს ფიქრობენ და მერე სულს
ლაფავენ

სიკვდილს და სიზმრებს და მშობლებს მოუხმობენ ხმები;
და შენი ტარიგიც ისევ მხრებზე მიდევს, ისევ ვაპურებ და ისევ ილიმის და
ვილაც ჩემს ზურგსუკან მშიერ საფლავებს თხრის, მკვდრებს ათავისუფლებს
და წყევლით ლოცავს და ჯერ კიდევ უჩინართ ჯიუტად მიდევნის ცისკენ;
სისხლი სუსტია და ღმრთისგან ლტოლვილი და მინას შეხიზნული
უკვე დამძიმდა და უკვე მდინარებს და რომ არა საშო და რომ არა მერმისი,
ასე უცოდველს და ასე უპატრონოს ვინ დააიმედებს, სიტყვაო ჩემო?!
უხმო სინანული თვალს ჩაელვრება და მინას აიყრის და წვიმას შეერევა,
მზერა ადიდდება ფრთხილად და სათუთად და ნუთუ დამთავრდა ცხადი?!
სანთელს ჩამოვქნი და ღამის ყრუ მდევარი შიშით დავუყვები ღრმა სუნთქვის
ნაპირებს

და აღარ ჩაესმით ოდესმე გასაჩენ ჩემს ობოლ წინაპრებს ღვთის ხმა
და ჯერაც დასამხოვს ნუ მიმცემ ნათელს და ღამე დამიბრუნე, სიტყვაო ჩემო,
და რომ მოვიქცევი, მსხვერპლი მიიღე და მარად გეტრფოდეს და მარად
გმსახურებდეს

დიდი იმედი და დიდი სიმშვიდე და დიდი შიმშილი და დიდი გაზაფხული:
დიდი მოლოდინი, სიტყვაო ჩემო!

ინტარამცო

ირმას

ჩასახვის დღიდან
ყველა ჩვენგანში დღენიადაგ ფეხზე დგას ვილაც
და მინაში ჩაბრუნებულ ნორჩ ბალახს ტკეპნის;
ჩასახვის დღიდან
ვილაც ჟამი-ჟამ ინანიებს ჩვენს დაღლილ ცოდვებს
და შიშით და სიბრძნით სავსეს გვიბრუნებს უკან;
ჩასახვის დღიდან
ვილაც ჯიუტად მიგვითითებს საკუთარი სამყოფისკენ
და ჩვენეულ სიფხიზლეს იცავს;
ჩვენს ბრმა მერმისში საიმედოდ გამკვრივებული
როცა უსაზღვროდ ბედნიერი გვეგულვის ღამე,
ვილაც ღიმილით აყურადებს მეორედ მოსვლას
და მარცვალ-მარცვალ ჩაგვჩურჩულებს,
რომ ჩვენს სისხლში ერთ მშვენიერ დღეს
აღარ იქნება იმედი და მომავალი და მოთმინება,
აღარ იქნება "მიყვარხარ" და "მშვიდობით, ჩემო!.."
რომ ყველა კარი გაიღება ერთ მშვენიერ დღეს
და ამ უმდიდრეს საფლავთა თუ სამარხთა ნაცვლად
უკიდევანო მდუმარება იმღერებს მხოლოდ,
ჩვენივე ლოცვა გვიერთგულებს მხოლოდ და მხოლოდ,
და გზას გვასწავლის არყოფნისკენ, რათა მოვიქცეთ,
ისევე კუთვნილი ძუძუ ვნოვით, - უძღები ანმყო...
ხოლო ჯერ ბნელა, ღამეები დევნიან რჩეულთ,
და ჭრილობებში სიტყვებს რგავენ გამოცდილი მებაღეები,
თავს ევლებიან საკუთარ ბედს ობოლნი და არასმექონნი...
ხოლო ჯერ ბნელა,
ბნელში ვილაც საკუთარ ხმას აპურებს ისევე
და ყრუდ ჩურჩულებს, დღენათელი როდის აღსრულდა,
როდის აღსრულდნენ წმინდანნი და ნათელმხილველნი,
და დღენიადაგ შეგვახსენებს,
რა იქნება ხვალ ან სულაც მილიარდი საუკუნის წინ –
როცა სიკვდილი უანგაროდ დაითმენს და დაიტირებს ყველა მარტოკაცს,
როცა სიკვდილი საკუთარი მზერიდან წავა
და ყველა მოკვდავს უანდერძებს ჭეშმარიტ სიკვდილს:
ურწმუნობას და უდროობას...
ხოლო ჯერ ბნელა, ჩვენს თვალთაგან ცრემლი სდის ღამეს
და როცა ისევე მონდომებით მოგვიხმობს ვილაც,
კაცთ სიზმრებში ჯერვერძლეული,
როცა სამხილი უამრავი მკვდარი წარსულის

ველარ კრებს რისხვას ველარაფრის ვერდამკარგავთა,
როცა, ღმერთმანი, აღარ გვყოფნის სხეულში ღამე
და თავგანწირვით ვეხიზნებით ჩვენსავე სუნთქვას,
მაშინ რწმენაა ჩვენი ვნება და აღსარება,
რწმენა გვიბრუნებს სასიკვდილოდ განწირულ ჩრდილებს,
და ერთმანეთის ხილვის ჟინით გზააბნეულნი
სახლებს ვტოვებთ და ფეხისგულებს ვანოვებთ მიწას.

ღმერთი კეთილია

ინება ღმერთმა და იმის გამო, რომ ჩვენ გვიყვარს ზღვა და ბალახი,
დავისაჯვით მარადიულით და წარმავლით და სისხლით ჩვენში;
ინება ღმერთმა და იმის გამო, რომ შურისგება შეგვიძლია,
დავისაჯვით სიზმრებით და ლალატით და სიკვდილით ჩვენში;
ინება ღმერთმა და იმის გამო, რომ მზერა ჩვენი უსაზღვროა,
დავისაჯვით ცვალებადი რუქებით და უსასრულო აღმოჩენებით;
ინება ღმერთმა და იმის გამო, რომ თავს ვერ ვიღვთ გუშინდელის დასამარება,
დავისაჯვით მერმისით და ჯვრით და იმედით;
ინება ღმერთმა და იმის გამო, რომ გვზარავს და რწმენას გვიხმობს ამოუცნობი,
დავისაჯვით სიმღერით და სინდისის კერპით;
ინება ღმერთმა და იმის გამო, რომ ჩვენ ვიცით მახინჯის და უძღების ფასი,
დავისაჯვით ეშმაკით და ბოროტით ჩვენში;
ინება ღმერთმა და იმის გამო, რომ ჩვენ ვიცით დროისა და ტკივილის ფასი,
დავისაჯვით სრული სუნთქვის ვერშემძლეობით
და ერთმანეთის ვერგაგება-გაგების ნიჭით;
ინება ღმერთმა და შეგვიყვარა იმის გამო,
რომ, ღმერთმანი, თუმცა გულით გვსურდა,
მანც ვერასდროს შევიყვარეთ და ვერასდროს ვიხილეთ იგი.

ნოსტალგია

ჩამოისვენე დედაჩემო

ჩემი ხელისგული მხოლოდ შენი სიყვარულით აღივსება

ჩემი ხელისგული მხოლოდ შენი სიძულვილით აღივსება

ჩემი ხელისგული მხოლოდ შენი სიამაყით აღივსება

ჩამოისვენე დედაჩემო

ჩემი ხელისგული მხოლოდ შენი სიზმარ-ცხადით აღივსება

ჩემი ხელისგული მხოლოდ შენი მოთქმა-ზარით აღივსება

ჩემი ხელისგული მხოლოდ შენი აღსარებით აღივსება

ჩამოისვენე დედაჩემო

სამეფო შენი ჩემს ხელისგულზე მოიხილე

სამეფო შენი ჩემს ხელისგულზე აღამაღლე

სამეფო შენი ჩემს ხელისგულზე აღასრულე

ჩამოისვენე დედაჩემო

ჩემს ხელისგულზე სისხლი იცვალოს ყველა ნივთმა

ხილულმა და უხილავმა უსულომ და სულიერმა მცირემ და დიდმა

სისხლი იცვალოს ყველა ნივთმა რომელსაც შენ იგალობებ

რომელიც სწორედ აქ და ახლა შენს მზერაში დაიბადება

თქვი რომ უთუოდ ღირებულა მოხილვად და დავინყებად დუმილი ჩემი

თქვი რომ უთუოდ ღირებულა მოხილვად და დავინყებად სიმღერა ჩემი

ირწმუნე ღამე სამარე და მწარე სამხილი

ირწმუნე ღამე სამშობლოდან დევნილი მამრი

ფრთხილი ღიმილით მომიტევე ურწმუნობის და ნდობის ნიჭი

ფრთხილი ღიმილით მომიტევე მერმისიდან გაქცევის ნიჭი

და მერე ნადი დედაჩემო

დაღლილი და ბედნიერი დაუბრუნდი იმ სივრცეებს

საიდანაც ჩემს საშველად მოსულხარ წამით

ღამის მგზავრული

*პაულ ცელანს, ვინც, დიდებამორჩმულმა,
სიცოცხლე თვითმკვლელობით დაასრულა*

ღამეო ღამეო დედავ და სისხლო და ვაი და ავაჰ
ცივია სიტყვა და სახე და თვალი და მშვიდობა შენი
ცივია ხსოვნა და ძილი და ლოცვა და პირჯვარი შენი
გძებნე და გპოვე და შავი და ფრთხილი ხარ
მინამდე ტკბილი ხარ დედავ და ღამეო სისხლო
ჩუმი იგი და ტლანქი და ვერაგი
და ყრუდ მომზირალნი კვლავ შენში ვცვივით და
კვლავ ხორცი გვცვივა და გვცვივა და გვცვივა და
ოჰ როგორ გამცვდარხარ ოჰ როგორ გვიღიმი
კეფით და ტერფით და სიმნიფით შენით და
საშოში დაღლილნი კივილით ვჩნდებით და
ვჩნდებით და ვჩნდებით და ვავრბივართ
ჩვენ ვიცით გაქცევა ცოდვილთა სიმღერა
და ნათლით ძლეულნი ვკვდებით და გავრბივართ
ჩვენ ვიცით ლოცვა და წყევლა და ანდერძი
და ღამის ხიზნები საშოთა ხსოვნაში ვეძიებთ შველას და
ღამეო ღამეო ძილია სიცოცხლის პირველი სიმღერა
და ისევ უმიზნოდ ვსუნთქავთ და ვსუნთქავთ და
სისხლია კვალი და ოჰ როგორ კვდები და ოჰ როგორ დაღლილხარ
სულს ვლაფავთ შენში და ხელს გვიწვდის საშო და
ბნელი და უცხოა ღამე გუშინდელი
და აღარ გვახსოვს და ხსოვნაში დანთქმულან
საშო და ჯვარი და მერმისი ჩვენი და
ღამეა ზეცა და ღამეა ბედი და
ბული დგას ლოცვის და წყევლის და სიმღერის
და არ გამოსცადო უფალი შენი და
წყვდიადი წასულა ჩვენგან და შენგან და ზეცას თუ წასულა
სისხლია ყოველი სისხლია ყოველი ღამეა სისხლი და
ღამეო ღამეო დედავ და სისხლო და ვაი და ავაჰ

სერაფიტას აღსასრული

მორჩა, კიდევ ერთხელ დავმთავრდი და თურმე უჟამოა აღსასრული;
აი, მოვიძიე ჩემგან დევნილი დღენათლის ცაში თვალი შენი
და ჩემს სუნთქვას საუკუნო ცოდნა შევძინე:
ლამეარასოდესყოფილადაარცარისდაარცოდესმეიქნებამშვენიერი
და ის გსწავლობდა და შენს უმიზნო სხეულზე შეშლილივით მიმოდროდა
და ჰოი, ცხადი დაირღვა და ლამე ჩატყდა და ჩაიშალა
და ერთურთს მტერი ვუსურვოთ და ლამე გლოვისაა თურმე და მშვიდობით!
აი, შევსულვართ, სადაც ჯერ არს და მკლავები მოვრკალეთ უშნოდ და სათუთად
და მაგიური მოსასხამიდან გალობასავით ისმოდა ხმები
დანიოკებულ ლამურათადამოხუცთადაყრმათადაროსკიპთა
და მაგიური მოსასხამიდან მომაკვდავი დედა იღვრებოდა
და მახსოვრობას, როგორც ძუძუს და როგორც მზერას,
ვზვრებდითდავზვრებდით და აივსო პეშვი და აივსო სისხლი და
ჰოი, ღმერთებს შორის ყველაზე ურჩო და ყველაზე ძლიერო,
მინას შეხიზნულს სისხლო!

ვარსკვლავს ხომ ყმუილში კაციც ვერ აჯობებს,
არათუ მნათობთა როკვით მზერასავსე მგელი
და შენი მკერდის უფსკრულებში ზამთარი ცვივა და
მნიფა თოვლი და იქ ხომ ისეთი ქარებია,
დავძებნოთ სიზმრები და ვიშიშვლოთ სიზმრები და
ვისწრაფოთ, ვისწრაფოთ, ხმალამონვდილებო,
შენგანვე შობილნი ზურგში გავტეხოთ და მოვსპოთ,
ლოცვა დავამხოთ და კერპი დავამხოთ და ვნება დავამხოთ და
ერთურთის ძვლებზე მროკავნო და ერთურთის სულზე მოზარენო,
ჩვენი პირიდან რა ხანია პირველყოფილი სიტყვის ნაცვლად
თიხა იფრქვევა და ცხადი იფრქვევა და რა არ იფრქვევა და
დევნიდადადევნიდადადევნიდა წყვილიადს
და ცოცხალთაც და გარდაცვლილთაც ყოველთვის მშვიდად იმარჯვებდა
და ბოლოს მაინც ვაცდუნეთ და დამარცხებულებს შევუერთეთ
და მან სისხლი ღვარა ავაი, რამდენი
და მან ცრემლი ღვარა ავაი, რამდენი
და მზე ილოცა და მთვარე ილოცა და
უკვე მერამდენედ გარდაიცვალა და
აი, მოგვეახლა ჟამი ნათელხილვის,
რომ ფსკერნი ტორტმანებენ უძირობის განცდისგან,
რომ მინის შიმშილი ცოდნამ დაანაყრა და ჩვენით ბრუნვას ეურჩება
და უკვე კაცნიც განგვანათლა მსგავსად
ფრინველთადანადირთადაქვენარმავალთა
და მირიადებს შეყოლილი დღენიადგ მონდომებით გროვდება მასში
და სხვა რა გზა მაქვს ჩემივ მზერას მინებებულს და ზურგით მორკინალს,
ყოველ ცისკრის ჟამს ჩემი სახლიდან, როგორც ზღაპრული გამოქვაბულიდან,
გამომაქვს გარდაცვლილი ლამეები და ყველას თვალნი ვასაფლავებ

და ფლასს ვიძარცვავ და ვცეკვავ და ვცეკვავ და
ხალხი განიხვნა და დედა ვიხილე და მამა ვიხილე და
ყველა თვალხილულმა გამიკიდებანა
და აი, მორიგი მსხვერპლის მოლოდინში
ფლასშემოძარცვული ვცეკვავ და ვცეკვავ და
ვცეკვავდავცეკვავდავცეკვავდავცეკვავ და
ძევახ, სიცოცხლეო ჩემო!

ბამოფსიზღაპულთა ჰიმნი

"...ნუ ჩუენთვს, უფალო, ნუ ჩუენთვს,
არამედ სახელსა შენსა ეც დიდებაჲ...
ნუ სადა თქუან წარმართთა: სადა არს
ღმერთი იგი მათი?.."

ფსალმუნი, 113

ჰოი, სულო ჩემო, გაზაფხულს უპყრიხარ, უხმოდ მიენდე და მიჰყევ!
ბეჩავთ ჰყვარებიანთ მფარველთა სისხლი და დაენაფებიან,
ქვიშით შეიშრობენ დახეთქილ ტუჩებს და მიჰყევ, სულო ჩემო,
დედებს მიეტოთ შობა უშობელთა და მას ლამე ჰქვია
და შენ იცი იგი და მანაც გიცის და "ღიას" და მიჰყევ და
ყველა მოხარული მიიხურე და ნება მიეც შენსავ ღიმილს
ურიცხვი ღვინის შემუსვრის და ურიცხვი ბრძოლის შემუსვრის და
ლოცვად და ზეიმად ყელი შევმართოთ და ღმერთი ჩვენია და
ვბრძანოთ, გვეპატიოს ყველა სიკვდილი და ზურგი გვაქციოს და
ესმას უცოდველთა საგალობელი და კრძალვით დაგვლოცოს და
კაცთა სადიდებლად მიწა იშიშვლოს და სისხლივით შავია ღვინო!
მორჩა, აღარ ფქვავენ ქარის წისქვილები, ჰოი, სულო ჩემო,
და შენს სახილველად მოდინარ მზვარობართ მოთქმით დაუხვდი და
ცხადი შეირგე და "ნადი" აღამალლე, "მოდ"-ც აღამალლე,
ვაგლახ, ცოდვილო, და ვაშა!
გაცვდა სიკვდილი და გაცვდენ წმიდანნი და
მოდმე მწყურია და სისხლი მწყურია და
მოკვდავი მიჩვენოს უფალმა ჩემმა და
ვინც ჩემს სიყვარულს ვერ დაითმენს,
მკერდი ბალახით ამოივსოს,
თორემ სიკვდილია უკუქცეულთა და
გლოვა-სინანულის ვნებით შეპყრობილთა ხვედრი;
ჟამი მედროშეთა გავამარტივოთ და ერთურთი მძღაფრად ვაფრიალოთ,
ვზოცოთ და ვმარხოთ და ვთხაროთ და "ვაშა!" და
დედიშობილა ბავშვებით ვიმღეროთ ერთურთი,
შენ ხარ მოყვასი და მე მძულს სიყვარული ჩემი,
შენ ხარ მოყვასი და მე მძულს სიძულვილი ჩემი,
აი, მზადმყოფია, მზეო, გული ჩემი ჩემდა!
დედანი გალობენ, დედანი ჩვენნი, და მტლად რომც არ დაგვედონ,
დედაო, დედაო, რომელი ხარ ცათა შინა და ქვეყანასა ზედა,
მარად მშობიარე ურცხვად ჰკიოდე და
შენში ვართ ძენი და ასულნი შენნი და
განკვეთე ლტოლვის ნიჭი ჩვენი და იყავნ!
ვის ცრემლზე ვმსხდარვართ და ვის სიზმრებს ვკვნესოდით

და ყურს ვის ვუგდებდით და გემოს მისას ვინ აღმოიცოხნიდა
და ფრიად დავკვირდით კვლავკეთილქმნილნი და
ოდესმე მოსასვლელ ღირსეულ მეტოქის იმედად დარჩენილთ
თავს გვალამდებიან ჩვენივე სიტყვები და უკვე მოსრულა ცხადი,
მკვდრებილა გვლოცავენ მათკენ მისწრაფებულთ
და ბალახზე და ყვავილზე და ხის ფესვებზე ამხედრებულან
და ვინ შეაკავებს ბრმობილთა სრბოლას და
ურიცხვი ყოფილა ბედი გარდმოცვლილთა,
ურიცხვი ყოფილა ბედი გარდაცვლილთა,
ბინა მივუჩინოთ მათსავე სიზმრებში,
მუხლი დავუკონოთ, თვალი დავურბილოთ და ნამყო ავლოშნოთ მათი და
ღმერთისგან ნასწავლი არ დავვიწყოთ და
ვნაფოთ ერთურთი და მერელა გავწვიმდეთ,
ხვედრი თავმდაბალთა დიადია!
ხვედრი თავმდაბალთა დიადია, მაგრამ ერთხელ მაინც განგვეცხადოს,
ვისი წყევლით გვიდგას სული,
ვინ ნათლავს აღსასრულს აი, ამ პატარა ადამიანისას,
რომელმაც პირველად იხილა უსაზღვროცავარსკვლავეიანი
და ხელებგანვდილი ხმამალლა ჩურჩულებს:
"რამდენიბურთიადამეცმაქვსასეთიდამემხოლოდერთიმაქვს" და
მეორე სუნთქვის მომლოდინეთ მორიგ აღსასრულს მოგვართმევენ
და ფარდებიდასარკმლებიდადარაბები
ველარ აკავებენ ჩვენს ძარღვებში ატეხილ ღამეს და
ის მაინც შემოვიდოდა და
ჩაყოლას ჩათრევა გვერჩივნა და
უკვე გვიანია თითზე კბენა
და ჩვენს მზერაში – გულისფეთქვათამირიადებთან დამარცხებულ მეომარში –
უნყინარი ფიფქივით ცვივა მირიადი თანამებრძოლი
და კვნესა მათი და ანდერძი მათი და
აღსარება და კბილის კბილზე დაჭერა მათი
და ხმანი კბილთა მსხვერვისა და სისხლის რუთა და ნაკადულთა,
და დაიცლებიან სახედველნი ჩვენნი
და ღამე მკერდის გავლით შემოვა ოთახში
და ჰე, ისტორია დაიბადა
გადაქცევისგან და იატაკზე დანარცხებისგან მერმისში დევნილი მამრის
და ასჯერ ათასი და მილიარდი ვიყო,
აღარ მშურხარ და აღარ გნატრობ,
ვისთვისმოგიცლიავისთვისმოგიცლიავისთვისმოგიცლია, დღენათელო,
ჩვენ უკვე ვწვიმვართ და მე მაინც აქ ვარ და მინა მერთგულებს და
"უგალობდით უფალსა, რამეთუ განძლიერდა ჩუენ ზედა წყალობაჲ მისი" და
აბა, მივიხუროთ ყველა უბედო და ყველა უკვდავი და ყველა მზვობარი,
ვაშა და მილიარდჯერ ვაშა!

უჩინართაღმი

... მოდინარნო ერთმანეთის საგალობლებით და ლალატებით ზურგზე,
ერთმანეთის ცეკვებით და სიზმრებით და განცხრომებით ზურგზე,
ჩემსკენ მოდინარნო,
თქვენს კანში აღარ ეტევიტ და თავზემოთ ძალა არა გაქვთ და ოსანა იმღერეთ,
მოდგმა დიადია თქვენი და სულს შემოგრაგნილი ხორციც დიადია თქვენი,
ეძიებთ მინისგულს, რწმენას ეძიებთ და
თქვენსავე მზერაში კირთებს ეძიებთ და
სასაკლავს ეძიებთ თქვენსავე სისხლში და არა სასაფლავს,
ყველა რიგითი უკვდავი და რიგითი ბრმა ვალშია თქვენთან,
ჰობი თქვენი ერთ ადგილზე ყოფნაა და
ვნება თქვენი დაყოვნების გაძლება და ახლადგანცდაა,
თქვენივე მხრებია ცარგვალი თქვენი, და მათზე ანთებული ხსოვნა
აი, ამ სიტყვათა: "ნუთიერი დუმილით პატივი ვცეთ იესოს ამაღლებას!"
და თაობები ალოკავენ ნაკვალევს თქვენსას და ჯამში სალაფავი ულევია,
დროშებს შეღებავენ ქონით დატვირთული თქვენი სისხლით
და თქვენი კანით უამრავი თბილი ქურქი შეიკერება
და თქვენი კანით უამრავი ხელთათმანი შეიკერება
და განიხარებდეთ, ჩემსკენ მოდინარნო,
კაცნი ერთურთისთვის შობილან და
კაცნი თვით ღმრთისთვისაც შობილან და
ოსანა იმღერეთ, ნაგრამი თქვენი თქვენივე ბედია,
საშო თქვენი ხელუხლებია და კვლავდაბადებამდე ნაბილნული,
სამადლობელი, თქვენდამი თქმული, ყრუა და მზერაბერნი,
თქვენ სიყვარულნი და სიძულვილნი და გზანი გმეუფებენ
და ერთმანეთში ირევიან თქვენი ბედით ურჩადქმნილნი, და
ოსანა იმღერეთ, ჩემსკენ მოდინარნო, ოსანა იმღერეთ...

მოდულიანი ანუ პედნეარი მამრის აზონია

ამადეო მოდილიანი

დაიბადა ლივორნოში 12 ივლისს, 1884 წელს.
გარდაიცვალა პარიზში 24 იანვარს, 1920 წელს.
დიდების კართან წამოეწია სიკვდილი.

ჟანა ებიუტერნი

დაიბადა პარიზში 6 აპრილს, 1898 წელს.
გარდაიცვალა პარიზში 25 იანვარს, 1920 წელს.
ამადეო მოდილიანის ერთგული თანამგზავრი,
ვინც სიკვდილი არჩია მასთან განშორების ტანჯვას.

ნარწერა საფლავის ქვაზე

1.

... ეს თოვლი ჩემი ასულია...

ვინ არ თარგმნიდა მის სიყვარულს გარდაცვლილთა ფხიზელ ენაზე...
მის უწყინარ და ჩვილ ღამეებს ძალღები და მათხოვრები ასამარებდნენ...

2.

სუნი მცემს ვარსკვლავთა და პრეისტორიულ საქმეთა მათთა და
ჩემთვის ნაცნობია ცოცხლადყოფამდელი ერთდროსარსებობა მათი...

სუნი მცემს ჟამთა მიღმა ტაატით დაძირულ ამაყ ფეხსადგილთა...

ბაგენი სივრცეს მორკალავენ და ფრინველთა გულისცემაში
მოკრძალებით განიმქრევიან;

ბაგენი, შუბით აღჭურვილნი, გასაქცევად ამხედრებულან,
და როცა სისხლი ზურგს უჩვენებს ჟინდაუმცხრალ დედათა როკვას,
სილუეტი იკვეთება ჯანმრთელი მამრის;

ის თანახმაა, მღამიობთა მიმძლავრების ჟამს,
ყრმათა ღიმილში უშურველად გაცვალოს ცეცხლი დამთავრებულ ცთომილთა და
გულისფეთქვა ჯერარდაძრულ პირამიდათა,
ჯერარდანყებულ, ბრმა რძეთა და
უბედობას დადევნებულ, ძვალმაგარ ქალთა;
ის თანახმაა, მღამიობთა მიმძლავრების ჟამს,
მთვარე იყოს ერთდროულად ერთიც და ასიც...

3.

... ცამ პირი განახვნა, როგორც როსკიპი შლის ფეხებს საროსკიპოდ,

და საშო ძლება და თბილია საშო და განმენდილთ ნათელი აღარ სურთ და
ჭიპს განიხსნიან და ათასი წლის მერე გასაჩენ მოყვასთა მზეს იფიცებინ
და ერთობ ტკბილია შურისძიების და მლაშე სისხლის მიღმა სული;
მინა დაგვკარგვია ჩვენსავ მზერასა და ჩვენსავ პეშვებში,
იძულებითია ფრთა და დღენათელი ჩვენი;
ფოთოლთა სიღრმიდან გულისგამანვრილებელი სიმშვიდით ცვივიან დამშრალი
ხეები;

ხორცის სუნი უდით ქარებში განაფულ წიგნებს და ბალახებს...
მე სხვა ხეს მოგიტხრობთ:
სანაგვე ურნაში გაზრდილს და შენახულს,
და მე ის მიყვარს და
ფრიად სიკვდილის და
ფრიად სიზმრისა იგი...
და ამაღლებიან საყდარნი ჩვენნი და
ვნებით დატოვებენ ამღვრეულ თვალებს და
ცას შეერწყმიან და რა უდაბურია, ღმერთო, ნასახლარი მათი!..

4.

... ქვებით დაწეკვილი კუდებიდან
მინა მონვეთავს და არ დაიდვრება და
თვალი ადამის ძის მიწის ცარგვალა, ხორცი საკანია სისხლის,
ჩემო ბედნიერო აბორიგენო და ჩემო ბედნიერო ლოთო!..

5.

... შევყაროთ ერთად ყვავილები და ვარსკვლავები,
ბარაკები და ტაძრები და ყურისძირში მიმდებარე გალაქტიკები,
და მარცვლეული შემოდგომის, და თავად მინა;
მახსოვრობის გრძნეულ ბურუსში
მზესავით ჩადის
სისხლის ფასად მოხილული ყველა მარტოხე...

6.

... ეს თოვლი ჩემი ასულია... თქვენ გიყვართ იგი!..

7.

... მოგროვდით, კუნთმაგარი მკერდი მომილოცეთ!
როგორ დავაფასოთ ერთობლივი ღვანლი ფრინველთა და კაცთა?!

მრუში მანდილს ეძებს, სუნთქვა შეწყვეტილა მისკენ მიმართული
მრავალთა სათნოთა მანდილოსანთა და შვილებში შეწყვეტილ დედათა და
სახედაჩეხილ მოხუცთა და მერმისს შეტოვებულ ხმათა;
ერთგულეზამდე ორგულნო ჩემნო და ჩემით ბედნიერნო,
მიყვარს უსასრულო სისუსტე და ფრთხილი სიჭაბუკე თქვენი;
თქვენს მეტი მე რა დამრჩენია!
ლოცვანი ჩემნი სულთმობრძავთათვის დაგირიგებიათ,
განგიძარცვავთ სიშიშვლე ჩემი...
აი, გულისგული:
მატლი ყოველი და ხვლიკი ყოველი და კაცი ყოველი, და
სუნი მცემს დაუმარხავ ცოცხალთა და ვინრო სამალავთა მათთა...

8.

... და წარღვნამდელნი ჩახერგავენ
აღსასრულისკენ აჩქარებულ ყველა ჰიმნს და
მოვალენი მევალებს შეიყვარებენ...
და მე დედამინა განვიზრახე
და ჩემი სიკვდილი საფრთხეშია!..

მივუსამიჯროთ შემოდგომას

ჰოი, წმიდანო, ჩვენს თვალეში ყოვლისამხსნელი ღიმილით რომ მიმოიკარგეთ და ჩვენ კი არა, სიზმრები და კერპნი ჩვენნი უხმობენ ერთურთს!

ხრწნამორევნილი შემოდგომის მნიფე ნაყოფის –

ჩვენი გულის – მზერადქცეულ, უჩუმეს სხეულს

ხმალივით სცემს სასაფლაოს ცივი ჰაერი,

და აღსრულებულან უფსკრულნი ჩვენნი და ჩვენივ ხელისგულზე

გამოვუდევნივართ,

კვამლივით მძიმეა ჩვენი ღიმილი და ერთობ უმანკოა ბრმათა სიხარული,

ჭაბუკთა შორის უჭაბუკესნო და ეულთა შორის უეულესნო და

ჰე, თვით სულთა შორის ხენო!

ეშურებიან ჩვენსკენ ხვედრნი ფრინველთა და ცხოველთა და შეშლილთა

მოდგმის:

დიად თავთაგან უშურველად გადმოდენილ შარავანდედს რიხით განკვეთენ

და ჩვენი სისხლის საჭურველი მათ ფეხებთან გაიღებს ჟღრიალს;

სიტყვათა მიღმა ქალწულის მკერდზე გამავალი ხეივანი მარადაა საგულევებელი,

თორემ რანი ვართ უმერმისოდ, ხორცს რომ გვიფარავს

და ერთურთისგან გამოგვარჩევს, ღვთის მონაგარს გვაძოვებს მიწას?!

რა ელით ბავშვებს, ჩვენ რომ ასე უანგაროდ მიმოვაბნიეთ?

ღმერთისკენ გაზაზეკიდევერთხელმოკლულმახმებმა

წმინდა სამრეკლოს ყრუ კედლები მათი ფრთებით ამოაშენეს;

ჩვენ ისევ ძლეულთ მიველტვოდეთ, რომელთა საშო

ერთ დროს ჯიუტად მოითხოვდა ჯერარდაძრულ ვარსკვლავთა ნაყოფს

და, ღამის ყომრალს შეხიზნული,

მახსოვრობის ბინდ-ბუნდიდან გამოსხლეტილ ყველა ცოდვას

სისხლის ფასად მოიძიებდა;

გადაუფარავს თვით დუმილი ამ დაძახილს, ხშირად ყოფილა;

ასე, ნიადაგ მტკივნეულნი, ორ ნაწილად განვიწვალეებით:

ერთი, თავხედი, ცის სიღრმეებს დანაფებია,

მეორე მიწას ჩაკიდულა, წარსულთაგან ჯერვერძლეული;

ხოლო ძუძუმტე უმწეობით დაღლილი სულის –

მზერადავსილი ხეკეთილი – ისევ მდინარებს,

ისევ ისხამენ ნაყოფებად ჩვენს მორჩილ თვალეებს

სივრცეებში გაფანტული მისი ტოტები,

და როცა დრონი, შემოდგომის სისხლის წიაღს გამონასკვულეებს,

ყელსმონოლილი მზეებივით გვწითლდებიან, და

ისე დასდევენ თავიანთ ღმერთს ჩვენს მკერდზე მკვდრები,

როგორც ჩვენ დავდევთ ამ თვალუნვდენელ სასაფლაოზე გარდასული ცოდვების

ექოს,

და გვმღერიან და გვცეკვავენ და კვლავ არავის ვამახსოვრდებით,

იგი, ფრთხილი და ღვთაებრივი, კრძალვით ირხევა

და მსუბუქ სუნთქვას ჩვენს საშოში მიმოატარებს.

ზარი

1.

... ხოლო სიკვდილი ყველა კაცში ამოიტყვის აღსარებას და დამთავრდება,
როგორც წყალი მზის ხელისგულზე დადგმულ ჯამში: ისევ მინა და სამდურავი...
მოირკალება ათასწლეულთა სიბლანტიდან ამონვდილი ბოლო მარცხი:
ყვითელი და ყრუ შემოდგომა...

2.

მე ვხედავ ყორანს, რომლის ფრთები,
თავფარავნელის მოქნილი და ფიქრიანი სისხლის სიმღერა,
ციკენმომწყდარ ყველა ფრთაში გამოირჩევა...

3.

მიუსამძიმრე დაბადება მიცვალებულებს,
განვართე ვნება ფაფარაშლილ ცთომილთა და წარტყვევნილ შუბლთა;
ლამე, რომელიც განასრულე, მოიძიე მძარცველთა და ავაზაკთა სინანულით
სავსე მზერაში;
ლამე, რომელიც განასრულე, მოიძიე თვალდავსილთა უკანონო ამოძახილში;
ამოისუნთქე ყველა ხვადი, ვინც ოდესღაც შენს სამართალს დაემორჩილა
და ბილიკები მოინიშნა შენი სახლისკენ,
და სიჩუმემდე შემზარავი მოთქმა-ზარით გამოიხმე
სიზმრის ნათელს შერჩენილი უძირო ანწყო.

4.

შენი საშო ნავთსაყუდელია
ედემს მოშრიალე ზეთისხილთა და პრეისტორიულ გალობათა
და ზურგში დაჭრილ მოყვასთა და მრავალთა და მრავალთა ღმერთთა;
ისინი ფრთხილად მიმოდინ უცხო მინაზე და საკუთარ არსებობას განიმტკიცებენ
ამ მოსაწყენ პროვინციაში, რომელსაც ჰქვია გალაქტიკა
და რომელიც ხარკია და ჭაბუკია თავფარავნელი;
მოგენატრება ბაბილონი, ბრძოლად შემართულა
პირშისისხლდაგუბებული ღიმილი ფიქრთა
და სინათლის ლაბირინთებით მიიკვალავს გზას წყვდიადისკენ
და სიზმრად დევნილი ვეძიებ სიკვდილს და
"ჰოპ!" და ვისკუპე და მოვირკალე
და რატომ არ მიკვირს სხეული ჩემი და სამისნო მისი და მრევლი უასაკო,

მოუსუსურებულ ქალთა სინანული, რომელთა გვირგვინი სიქალნულეა და
ჟამი ხვალინდელი მოგენატრება და მოგენატრება ბაბილონი;
ვაი და ვაი, შენ ვერასოდეს გააცოცხლებ შენგან მოკლულ კაცს
და ნაადრევი გაზაფხულის ნაწვიმარი ხეები და ბალახები
შენს დალლილ ხორცს შემოდგომის ნაკადებად დაელვრებიან;
ჰა დღეს და ჰა ხვალ მზის ხელისგულზე ყველა კენჭი მტკიცეულად ამომნიფდება;
მილიონი საუკუნის წინ წვალებით სკდება ყველა გული, რომელსაც დღეს ვკლავთ...

5.

დედა! დედა!

6.

... ხშირად გვსმენია ალისფერი ზოლი, ნისლით გარემოცული,
ჩვენი თვალების სიმშვიდეში დაუმთავრებელ, ნორჩ ღამეთა:
ირმის ნახტომი, - მინადყოფნის მოლოდინი და არა მინა...
შენ, - გულისგულთან უსასრულო გამოთხოვება მონატრებული სიმღერისკენ,
დედამინად რომ უნდა ითქვას, -
ემშვიდობები შენს დედულეთს, შენივე გულს ტკეპნი ნიადაგ
და მოჟამული მდინარეები ასდევნებიან საკუთარ თავს დამტვერილი
ტრამალებისკენ;
ო, გულწრფელია ყველა მამრი, საკუთარი მზერის ექოს რომელიც აღწერს
და შიში თითქმის დედამდე და წინაპართა ძვლებამდე ატანს,
ხოლო არცოდნა არცოდვაა და საძოვრიდან დაბრუნებულ, დამშეულ ნახირს
მზე მოაქვს ზურგით ჩვენი მკერდისკენ;
განთიადის უცოდველ სიყრმეს
ყველა ფერი უბრუნდება,
ჩვენი გულის ხელისგულზე რომელიც ჩაქრა.

7.

სად არ ყოფილან ეს ქალები, მათი ყნოსვა რომელ სოროს არ მისწვდომია,
საშო მათი ვის თესლს აღარ დაწაფებია,
და ხანგრძლივია უხილავისკენ სამშვიდობოდ განვდილი მზერა,
და თითქმის ხიდი;
აღივსებიან სინანულით ჩვენი სახლები,
მოირყევიან ბაგეები ჩვენთა სიზმართა,
და დავკრეფთ ურიცხვ შემოდგომას, ვიტყვით ლოცვას და
ჩვენივ ნაგრამთან შესახვედრად გავემზადებით...

აღგომის ღამე

*ვუძღვნი 1989 წლის 9 აპრილს დაღუპულ ქართველს,
რომელსაც დაბადება არ ელირსა, მან საქართველოს
თავისუფლებისთვის ბრძოლას შესწირა თავი.*

1.

ესაა ჩემი წინაპრის მზე და რომ არ ჩაქრეს,
მრავალჟამიერ ნათელს უნდა შევუკეთებდე!

2.

სიკვდილის ჟამი სათუთია და უფრო ფრთხილი,
ვიდრე სიცოცხლის სიყვარული... და როგორც პირჯვარს,
მე ისევ ღამეს გადავინერ, და წარმართის ქაფიანი სისხლის ბილიკი
თვალს გამოარღვევს და მძევლებად წარიღვევის მილიარდ და მილიარდ სიზმარს...

3.

ვნებით ვგროვდები, და გონების მკრთალი ლამპარი
ჩემი დუმილის ცისკიდიდან ამომავალ სიმღერებს მიფრთხობს,
და იღუმალი ფორიაქი დედამინას მიაპყრობს სიტყვას;
ერთობ მწირია სამალავი დარბეულ სპათა,
და, ალბათ, უკვე – თაიგულიც, და გვესმის იგი,
როგორც ღიღინი დედის საშოსკენ მიქცეული ამაყი ჩვილის
ან სულაც მერხი ან მაგიდა ან ბიბლით თავშემკული, მორჩილი მრევლი;
როგორც აპრილი ჰორიზონტზე ან სულაც ფიქრი
სასიკვდილოდ განაფული გლადიატორის;
ერთობ გვამია ეს სიმღერა და სიხარული აღმავალ და დაღმავალ ხეთა;
ბედნიერია დედამინა, დღენიადაგ აღსასრულით რომელიც ძლებს.

4.

რომ დამსხლტომოდა,
მზერა ჩემი უსასრულოდ უსასრულო გზებზე ივლიდა;
ნახავდა მინას, სადაც, უკვე მერამდენე საუკუნეა,
ყოველ ცისკრის ჟამს იღუმალი ზარ-ზეიმით ეგებება ადამიანი,
კარს გამოაღებს, კრძალვით გამოაქვს ბუნაგიდან მხრჩოლავი ღამე,
ხელებს აღაპყრობს, იტყვის ლოცვას

და საკუთარი სულისფეთქვისკენ მიმავალ ბილიკს შეუყვება ადამიანი;
სადაც, ღმერთმანი, მზე დიახაც კასრზე მცირეა
და სადაც გულზე მიწის ნაცვლად ცას აყრიან ადამიანებს...
მაგრამ ვაი, რომ ვარსკვლავებით დამთავრდა ზეცა...
მთელი სამყარო წყალს გვისხამდა მოშლილ წისქვილზე;
ქვისქვეშსუნთქვაზე ღამეები ტოვებდნენ ნიშანს, -
ღმერთისკენგზაზე რუდუნებით შენახულ ძახილს,
და ჩვენს თვალეში ამღვრეული ქალწულის ღამე
დედამინით ივსებდა პეშვებს...

5.

...იგი სულ წამით გამოფხიზლდა,
როცა ღანვებზე თავისივე ცრემლები იგრძნო...

6.

... ისევ თვალეში შეინახონ იმ ღამის ხსოვნა,
ისევ სიზმრებმა უპატრონონ ყველა უშობელს;
ისევ ჩიტებმა იჭიკჭიკონ მერე ხეებზე,
და მომსმენელში ნათელხილვის მიმქრალ იმედებს
კვლავ ნაეშველოს ზურგის ქარი წმინდა ხმებისკენ...
ის დაიბადა, მან სიკვდილი იყვირა, ღმერთო!
იდგეს მორწმუნე, სათნო სახეს უყუროს მთვარემ,
მორწმუნის ჩრდილი ღამპიონმა არ გაანვალოს...
და მწყემსე, ღმერთო, სუფთა იყოს მის ირგვლივ მიწა;
ველურ მზერაში, ძუძუ-მკერდში, განვდილ მკლავებში,
შეიყვანე ცხოვრება ფრთხილად...

7.

სულელებით დგანან ხეები;
ოფლს ჩვენს სახეზე მტვრის ქარები ამშრალევენ,
მომავლიდან ზღვებს გამოაქვთ ჩვენი ღიმილი;
მოასვენებენ საქართველოს ჩვენი სისხლისკენ,
განიზრახავენ სიჭაბუკეს ბრმათა თვალეში
და შემოგზავნილ მზეთა მიმართ ალაპყრობენ გუშინდელ და გუშინდინდელ დღეს,
და მოჯარულან ბილიკები ჩვენს გულეებში შემოსასვლელად
და ისევ ყვავნი გვიგალობენ, ღამეები თავიანთ თავს უთევენ მიწას...

8.

...და მკერდი ჩემი ძალისხმევით, როგორც სიტყვა მორაგვეული სივრცეთა მიერ,
მტრად მოხიზნული შემოდგომის ფესვებიდან მდუმარებად ამომძიმდება
და ჩემი სისხლი მუხლს მოუყრის მოუხეშავ მკვდართა ნაკვალევს...

9.

ხსოვნის მორევში უხსოვრობის ნახმევები ჩაიძირება...

შენლაში

შენ გიფიქრია ჩემს შესახებ: შენი სიმღერა
მილიარდობით მზის ნელინადს დაითმენს და დამიბრუნდება,
როგორც სიკვდილის, სიყვარულის, სიბრძნის შიშით დაღლილი ქალი;
შენი სიმღერა უანკარეს სიღრმეებს ამღვრევს,
ჩემს გულისგულს რომ მოაწყდეს და
შვას ბალახი, სახლი, ჩიტი, ქვენარმავალი,
ზურგი აქციოს ღვთის კენგზაზე აჩქარებულ მოკვდავთა მიზანს,
იცოდეს ვნება უთვალავი მკვლელის და მსხვერპლის...
ვაი, შენ, ერთობ ღარიბო და მანდილოსანო,
ერთობ გალობად და თვით სიტყვად განწირულო,
და მსურხარ და მსურხარ როგორ და არავინ გამიკითხავდა;
აი, სიჩუმე, შენს ბაგეებთან შესახვედრად განვრთნილი და გაღალღებული;
აი, ადგილის დედანი და შვილნი მათნი,
სისხლიანი თვალეებით რომ მოგიხელთებენ;
აი, მართალნი, სიტყვის სათქმელად გახსნილ პირში
სიმღერებს რომ ჩასჩრიდნენ და
ლამის წყვდიადს მათივ მკვდრებით ჩაუქოლავდნენ...
ო, ურიცხვია მათი ბედი... მიმოაგროვე
სიზმართა კვალად კაცთა ანმყო,
კიდევ ერთხელ უშველე რჩეულთ:
გაემეტოქე განთიადის ხმობასა თუ ყეფა-ყმუილში,
ისევ ძლეულთა გულები სკენ ასწავლე საშო,
სისხლი იყოს მათი მფარველი!

ბანმარტება

ერთ მშვენიერ დღეს ჩვენი მკლავებიდან თავდახსნილმა სიკვდილმა შური იძია და სამუდამოდ მიეფარა სიზმრის სათავეს; მას მერე ჩვენი ყოველი მოძრაობა კლავს მარადიულს ჩვენში; ცის სიბნელიდან ჩვენსკენ მოედინებთან ჩვენივე სახლები...

ავტორი

1.

ჰოი, სიკვდილო!

ჰოი, ურიცხვო წინაპარო, ბაგეზე რომ ჩამომელვენტე!

2.

აი, მე ვფიქრობ, ვილიმი და ვკვდები და მცირა,
და რომ ვფიქრობ და ვილიმი და ვკვდები და მცირა,
ესაა მტრედი და ღამურა და ძერა ცაში
და მორიელი და კურდღელი და გველხოკერა;
ესაა დედა ავადმყოფი, შვილს რომ უკვდება
და გარეთ თოვს და უსამველოდ ლურჯია მიწა
და ყვავები სახლს გალობით გადაუფრენენ;
ესაა, ალბათ, სამძიმარი, ასი წლის წინ რომელიც ითქვა,
და ესაა თვალი ურჩხულის,
ბრმა მეფანდურის ლოცვის ხმაზე ცრემლად დაღვრილი
სიკეთეს რომ აღმოიწყველის;
ღამეებს სულ სხვა ფერი უდით,
ჩემს სამიზნეს სიზმრებისკენ გაიდევნის დედათა მზერა
და ესაა ფიქრი ჩემი და სიზმარი და გველხოკერა...

3.

ჩემი სამისნო: უკვდავთა და ურწმუნოთა თავშესაფარი;
ვნებად განტოტვილ ვარსკვლავებად ირწევთან შორეული გალაქტიკები
და, მდიდარი და იღუმალი, ჩემივ სისხლის ამონასუნთქს დავენაფები,
სიტყვას მოვიკრებ იმ მიწისკენ, დღენათელს რომ დამისაზღვრავდა,
და აი, კრძალვით მიმოვალ და და ვფიქრობ და მიყვარს
და ესაა შორს, მცხუნვარე მადაგასკარზე, მოყვავილე ურიცხვი კენჭი,
მე რომ არასდროს მინახავს და ერთობ ვნატრობ და ერთობ მღვიძავს;
ესაა შველი, რომელიც მოკლეს 1100 წელს აღმოსავლეთ საქართველოში,

და ესაა "მიშველეთ!" და დაისი მარსზე;
ეს ის ჩამქრალი კოცონია,
უკანასკნელმა ველურმა რომ დატოვა და
"ნოსტალგიავ და ბედნიერო!";
ესაა წყალი, მზის ძარღვებში რომ დაგუბდა და დედამინად ამოიღვარა;
ესაა ღვინო...

4.

ნადირთა სუნთქვის თბილ ნაკვალევს
თვალში ნერწყვით ავედევნები:
აი, კედელთა მთელი რიგი; ხოლო ეს მე ვარ,
კედელთა მიღმა ფიქრშესნილი გაზაფხული
მეძველმანე კაცივით რომ დაიძურნება...
მოკიდებია უკვე ხავსი ჩამოღლილ ყვრიმალს...

5.

"... ხოლო შეცთომილს ჩემივ ხორცი მწყუროდა და
თვალს მოყვრისკენ მოკრძალებით გავაპარებდი..."

6.

მომეჯარვიან გულმოსული ხეები და დამსხვრეული ფრინველები,
ნისლმოშლილი ზმანებანი,
ხელისგულნი ჟინდაკარგულ სისხლთა და მზეთა,
მიცვალებულთა სიზმრები და გაოფლილი მეძავები,
სვენებ-სვენებით, ნაწილ-ნაწილ, მომეჯარვიან;
გაივაკებენ ჩემს ფიქრებად, უკურნებელ სენს
მწვანე მოლზე მიმოყრიან დავრდომილი გალაქტიკები
და, ჩვენეივ ბედის ბრმა სტუმრები, ისევ ერთუროს მივაპყრობთ მზერას;
ისევ სინანულს ამოვიტყვით, - შორსნასულ მიზანს;
სარკმელს აღვავლენთ და მშვიდობის ანგელოზებს გავესიტყვებით,
და ესაა ფიქრი ჩვენი და ცისკარი და გველხოკერა...

7.

ისევ და ისევ
დედაა ჩვენი სინანული
და მსხვერპლშენიოვა
უთვალავი ლტოლვილი მამის;

66

სად სუფევს ღმერთი მათ სხეულში, სად მოიძიოს
მწერმა და ტილმა უსაფრთხო და უანგარო ძვალთშესალაგი?
უფსკრულთა წიალ მოფუსფუსეთ სად და როდის აღუნთებდნენ
ძლევისა და დიდების ჰიმნებს?

8.

ჰოი, სიკვდილო!
ჰოი, ურიცხვო წინაპარო, ბაგეზე რომ ჩამომეღვენთე!
და ვსხედვარ ჩემივ ნატერფალზე
და უფლის თანამზრახველი ვარ
და მიფრთხოდე და შემხაროდე!

ღაბაღება

... მას არ უნახავს ბავშვის დასვრილ საფენებთან და კონსერვის ქილებთან ერთად სანაგვეზე გადაყრილი სიმღერა და ზედმოსხმულიცისნიადვარი;
მას არ უნახავს კაცი სისხლად დავარდნილი და მემამბოხე,
მზისთვის გოდებით მორკინალი კვლავ ოჯახში რომ ათევს ღამეს
და მონდომებით ცხოვრობს შვილებს, მსუბუქ ვახშამს,
ცოლს, აივანს, ათასგვარ წამალს და წინდანინ ახდენილ სიზმრებს;
მას არ უნახავს მარტოსულის ოთახში ვირთხა,
რომელიც მოთქვამს დამშეული რძის გემოს და ვერშობის ტკივილს,
ხოლო ოთახში კაცი კვდება და სარეცელს გალობს დუმილი
და კაციკვდება, კაციკვდება, კაციკვდება და რომ გაბედა
და არცერთი არცმეორე არცმეთარცმეასე არცმეთასე
და რომ უკვდება გაზაფხულის ტყის პეიზაჟს და სისლეის რეპროდუქციებს
და რომ გაბედა და უკვდება ჭერსკედლებს სარკმელს
და მაგიდას და მაგიდაზე მეზობლის წიგნებს,
მის სიკვდილს ვირთხა ამოიტყვის ყველაზე უწინ
და გაყინულ გვამს ყურს მიუგდებს და სცივა უკვე;
მას არ უნახავს მოვავლაზე დედა, რომელსაც არასოდეს ჰყოლია შვილი
და, ღმერთმანი, ის იყო დედა!
მას არ უნახავს და არასდროს გაჰკვირვებია
ნაღალატევი ქალის თვალი, სამყაროს რომ გულივით ფეთქავს
და რომ ერჩივნა ამ ერთადერთი ერთადერთი ერთადერთი კაცისგან ღალატს,
ძალღს ეღალატა უერთგულესს ან სულაც – კატას...
მას არ უნახავს სხვა ათასი და მილიონი, და არ იცის,
როგორები არიან ისინი: ადამიანები, რომლებიც,
იმის ნაცვლად, რომ ერთიმეორეს გაუსწორდნენ, დედამინას უსწორდებიან
და გმირობაა თვითმკვლელობა და რჩეულთა ხვედრია მხოლოდ;
როგორები არიან ისინი: ადამიანები, რომლებიც,
იმის ნაცვლად, რომ ჰაერი და წყალი ისუნთქონ,
სუნთქავენ ერთურთს და დაკლული მოყვასის ღრიალს
და სიგიჟემდე უყვართ კაცი, რომელიც სძულთ და ჰოი, სსსსსსიყვარულო!
როგორები არიან ისინი: ადამიანები, რომლებიც,
იმის ნაცვლად, რომ ანგელოზები იფიქრონ და იფიქრონ ღმერთი,
ფიქრობენ მტვერს და დაჟინებით ფიქრობენ მინას,
და ამ მინაზე ჭიპოჭრილმა უკვე იცის პურის ფასი და სისხლის გემო;
როგორები არიან ისინი: ადამიანები, რომლებიც,
იმის ნაცვლად, რომ ჭეშმარიტი ცოდნა შობონ, აჩენენ შვილებს
და სანამ პირში სული უდგათ, მოძღვრავენ, რომ
ეძიონდაეძიონდაეძიონდასაცნაურჰყონ ჭეშმარიტება
და არაა საშველი, ღმერთო!
მას არ უნახავს ღამე, რომელიც ხშირად ისეთი უსაზღვრო და უძიროა,
რომ ჯიბეში ჩაიძვრენს კაცი;
მას არ უნახავს და არ იცის, რას ნიშნავს ვეფხვი,

რომელიც სვანმა მონადირემ მოკლა და მერე

აი, ასე დაიტირა:

"შენ არ მომეკალ და შენს მაგივრად შვილი მომეკლა;

შენ არ მომეკალ და შენს მაგივრად სახლი დამეწვა;

შენ არ მომეკალ და შენს მაგივრად დედა მომეკლა;

შენ არ მომეკალ და შენს მაგივრად თავი მომეკლა".

მას არ უნახავს სხვა ათასი და მილიონი,

მაგრამ მან ნახა **დედის საშო**, და უკვე იცის:

ხეები დუმისლს მოარღვევენ მისი სიტყვის გადასარჩენად;

იცის: სიკვდილი ურიცხვია, ხოლო ის – ერთი:

იცის: სიზმართა ნაშიერნი, მეძავები და საყვარლები,

მათხოვრები და ობლები და მეომრები, ვის უხმობენ მანათობელ მზედ;

მან შობა დედა და, ღმერთმანი,

უსიკვდილოდ დაიბადება!

მთხი ურამენტი ფიქრებიდან

1.

... დამისაზღვრეთ, ჩემივე სუნთქვა დამისაზღვრეთ,
პური და წყალი და დედა და ნანა და
იყო დამისაზღვრეთ,
ჩემი მოძმეებით დასახლებული და ჩემზე მოფიქრალი
გალაქტიკები დამისაზღვრეთ,
და, მწამს, არასოდეს მოვკვდები და
არასოდეს გარდავიცვლები!..

2.

... ხანგრძლივია წინაპარი და სისხლი ჩემი!
ქვათა და მტვერთა და ფრინველთა სიტყვა ყოველი
ჭირისუფალს საუკუნით ჩამოიტოვებს
და ჩემი ლოცვის თვალსაწიერს მოკრძალებით შეეკედლება;
ჯიშინი ჩემი ხეები
მილიარდობის სიზმრისა და სინანულის გზაგასაყარზე
წამხდარ ტოტებს ცეკვა-ცეკვით შემოიმსხვრევენ,
და თავ-თავის შემოდგომას შეუყვება სიტყვა ყოველი,
საქმე ყოველი ფრინველთა და მტვერთა და ქვათა...
როცა, ნგრევის ჟამს, უგზოუკვლოდ დაბადებული,
ცისკრის ხმობამდე მორკინალი, ჟინს იცხრობს ჩვილი,
მყვირალობის მწუხრს ჩვენი ხმა თუ მიწად გაიგებს,
სულთა ფერხულში ეგებ ბრმებიც გამოერიონ
და ნაპირებზე გამორიყონ მკვდარი ტალღები,
სიტყვათა და საქმეთა მიღმა
ერთგულების ბლაგვი ხმლები მიმოიძიონ;
ხოლო ხეები, ჯიშინი ჩემი ხეები,
სხვათა ხსოვნაში არასოდეს გახიზნავენ და კარგულ მიზანს;
ჩემს ყრუ ღიმილში გამოზრდილი ქარის ბელტები
გულისგულთა სამზეოზე არასოდეს დაეყრებიან;
ჩემს საგალობლებს დანაფებული ცხედრები და ღამეები
უსიკვდილოდ მიერთგულებენ
და ვნებიანი მათი სუნთქვა ვარსკვლავებისკენ
ისევ მიწის ცხელ ოხშივარს დაემგზავრება...

3.

... ვფიცავ, შექსპირთა ბეთჰოვენთა ტიციანთა მოდგმისაა

ეს კედელი, ეს თხუნელა, ეს ქორნილი, ეს ფეხსადგილი;
 მორიგ საქმეზე მწარე ფიქრით შუბლშეკრული მეკობრეა
 ეს მისტიკა, ეს ავანგარდი;
 ოდისევესია ეს მოკრივე, ეს – ამირანი:
 რითაა სავსე მათი კუჭი და მათი მკერდი?
 აი, ამ კაცის მოჭრილი ფრჩხილი
 ულამაზესი ნატურმორტის უმთავრესი ატრიბუტია;
 უპატრონო ბავშვთა სახლის ამ აღსაზრდელს
 დღეს, XX საუკუნეში,
 მოთქმით ეძიებს
 აგერ-აგერ ხუთასი წლის წინ
 ქართველის მიერ ოსმალზე გაყიდული ქართველი დედა;
 აი, ამ სახლის მასპინძელი
 გუშინდელი სტუმარია და "გაუმარჯოს!";
 ოდესღაც მჭიდროდ დასახლებულ ამ მეცხრე ციდან
 ახლა ოდენ ანგელოზთა ჩურჩული ისმის;
 უსახელო ბრმაა ეს ღამე:
 თუ გსურს გულიდან მოირეცხო შესაძლო სევდა,
 აჩუქე ფული და დაგწყევლის და განგარისხებს;
 ჩამქვლეულია ყველა სიტყვა,
 ჩვენს ყვირილთან შეუღლება რომელსაც სურდა;
 ტყვედ წასხმულია ყველა ფიქრი,
 მწირთათვის და ყარობათათვის
 ნოყიერი ხელისგული რომელსაც სურდა;
 ხოლო სიმღერა სხეულია, ჩვენ რომ მოგვტყება
 და ისე მოგვკლა, ერთხელაც არ დაგვარწყულა
 და გმადლობთ, ღმერთო!
 ერთ მშვენიერ დღეს მონდომებით მოვკვდებით დედას,
 ათასობით სიკვდილის წინ რომელიც ვშობეთ,
 და დადუმებულ სისხლთა მიღმა თავს მივცემთ წყვილად...

4.

...ჟამიდან-ჟამად

თქვენ, ადამიანებად და გზებად დაღვრილო ღვთისმშობელო,
 თქვენ, ცეკვებად და ჰიმნებად და სათამაშოებად დევნილო ღვთისმშობელო,
 თქვენ, ზურგებად და ტერფებად და კეფებად და უკანალებად გამოჭრილო
 ღვთისმშობელო,

სინათლეებით და სიკეთეებით და მშვენიერებებით დაღლილს,
 მოკრძალებებით და გამირობებით და ქველმოქმედებებით დაღლილს,
 ამაღლებულებით და წამებულებით და ამდენი ჰუმანური ჟესტით დაღლილს,
 მომენატრებითდამომენატრებითდამომენატრებითდამომენატრებით და
 თავს ზემოთ ძალა არა მაქვს და სხვა რა გაეწყობა,
 გნატრობთ!..

ბახი

1.

სიღრმე - სიღრმეთა მწყალობელი: თვალი ჩემი და სასთუმალი:
ხიდი უმეცარ მოძღვარსა და ამოუხსნელ სურვილთა შორის:
"ავაჰმე", - ლტოლვა ვნებათა და უშვილ-ძირო ცეკვა-სიმღერის!
სითხედ მონურვილ მნათობს გულში დავივაკებ და ვვედრი წყვდიადს,
უკუშობილთ მფარველობდეს სისხლთაღრევამდე.
ზარი მოზარეს დაურჩება,
სამრეკლოს დაისს გადახვენილ მონაფეთა დუმილი იტყვის,
და მგლოვიართა გულისნადილს, ჟამიდან ჟამად,
ყმადყოფილთა საფიქრალი აუშხედრდება;
ძუძუთა შორის არხენად ასხეპენ წყვდიადს
ბრმადშობილის ბასრი თვალები;
ნალალატევი არასოდეს ინატრებს სიტყვას;
მხოლოდ, მრისხანედ შუბლშეკრული, მარად და მარად,
ნითლად ღვიოდეს დასავლეთი,
და ბედნიერთა ჯერეთუმტკიცი გულებისკენ წარემართოს
ზამთრისპირი, - ვერთქმული დედა.

2.

ღმერთი ვერ ხარობს ჩვენს მზერაში,
ვერც ყვავ-ყორანთა ამოძახილი შემოიკრებს სასიმღეროდ
ჩვენს მფრთხალ განთიადს!
ვინ იგალობოს მზისგულიდან მკვდრადშობილთა მოკრძალებით გადმონაფიქრი?
ოროლი ბეცთა ნამსხვრევებად ვისმა სუნთქვამ მიმოაბნიოს?
სად მომიხელთონ: თვალმა ჩემმა და ხმამ ჩემმა და ხორცმა ჩემმა?
უკურნებელი სათქმელი ვარ, უნაპირო სისხლი-ფრინველი,
ხოლო სამყარო, - მირიადი მზის ნიაღვარი, -
ტანზე მადნება; და, შიშველი და უჩინარი,
სხვას ვერას შევძლებ: ხეთა კვალად,
ჩემივ სიკვდილს მოვიჩრდილებ და სიზმრებად გავნაპირდები;
სივრცე, რომელსაც დაამდაბლებს მოგვთა ღიმილი,
ხელშეუვლებთა საუფლოში საშობაო მელოდიად მიინურება
და გუშინდელ დღეს სიყმანვილედ მოისურვილებს;
ჩვილს, - უნმინდურთა განსანმენდელს და განსაკითხავს, -
ისევ კივილი წარუძღვება გამთენიის გულისგულისკენ;
ბერნთა სატკივარს შერევილ და მიუვალ მთიებს
ბრმა იყმუვლებს და იშიმშილებს ისევ და ისევ...

3.

ცისკენგზებზე – ხე-შლაგზაუმთა ლეგიონი:
ნაბიჯ-ნაბიჯ განშლადი სივრცე:
ვარსკვლავთათვის სამყოფი და მროკავთათვის სიტყვაძუნნი:
ყველა ჯურის გარდმოცვლილთა თავშესაფარი;
კუთვნილი გვამის ძაძით მოსილ-დახშულ ბაგეზე
ხელს აიფარებს პირველი ქალის არსაიდან მოსული მზერა;
კვდება იდუმალი და კვდება ჩუმი და
შემოდგომა გაზაფხულის სუნთქვაა მხოლოდ და – საბერველი მოზარეთა,
და ფოთლებად დაძარღვეულ მზეში მიმოიქცევა ჩემი სევდა,
როგორც ქალში რძე, - მარადიული სარკმელი მკერდის;
როგორც გზის ჩრდილი, ჩრდილი მთვარის,
ნისლოვანთა ცოცხალი ჩრდილი,
და ოაზისი, - ნამოქმედარ-ნახელავი ხასათა ჩვენთა,
და ხე, - სამოსელი ჩემი;
ხოლო ცოდვათა არცოდვებად შემოტევის ჟამს
ლამე ბილიკია უმნიფარ გულთა და დახვენილ რხევათა
და ხორცს გადაყოლილ ფრიალო კლდეთა და
დაოსებულ მკლავთა ღიმისკენ;
ლამე ბილიკია, მორცხვად დამართული, წარმართთა ფიქრისკენ, -
მზეს რომ მიუძღვება საით და არსაით,
და შენ ჩურჩული ხარ ჩემი!

4.

ბაგე მზერაა, მეუფებადაკარგული და ვერშობილი,
იმ ხმისკენ, სისხლს რომ დაადევნა,
და მხედრები ვარსკვლავებმა შემოგვინახეს;
როცა ნათელი აიძვრევა,
ჩემი მზერა მოიცავს წყვილიად.

მეხანგულულის საამური გალოზა მელვრეზა სულში

ტექსტი

1. ისამობსვიდავაიმერეკიდევერთხელვაიდავაიმეშენსგულშიდავიძირებისადაცთოვლისვარდისფერივარდნაციდანმინისკენმომწყდარკაცსჰგავსმიზანიერთი2. ჩვენყველასვინახავსერთხელმინცროგორკვდებასიტყვანფერიანბგერამაგრამარავისგვიტირირადგანიგმართლაკვდებანუმომატყუებ3. ესსიზმარიესცხადიახოლოსამზარეულოშიისევეემრიელადდამშვიდადბარდნისდაგაზაფხულისმოლოდინშიმერომპურზეგაგეზახენებიისიზმარცხადისუსახელონათალიდასინათლისკენთავგანწირულიდაგამულირლევვა4. ბოლოსდაბოლოსგამოვეტყდითერთმანეთსრომსიყვარულიარსებობსდაიგიამერეთიდაათასობითნამძინარევიხილვაროვდებაჩვენშიდაჩვენგანსაითისაროშენიკუდისკენგანვიდილობელი5. დაგვლექავენდაშეგვჭამენდაშეგვახრამუნებენროგორცქვაშიძლებიქცესქვიშადანნიგნიგაზეთადანსულაცვაზეთილიტერატურულსაქართველოდდაციროგორივებიანილიმილითდაგვლექავენდაშეგვჭამენდაშეგვახრამუნებენუიტყვენუიტყვი6. ისარშიძლებაგაქრესისყვავილიაყვავილსარასოდესუჩნდებასურვილიფლობისისყვავილიადაარასოდესუჩნდებასურვილიფლობისსაკუთართავისაცკიარაისყვავილიაისარშიძლებაგაქრესთავისუფლებაყვავილია7. განცხადებასაკანალიზაციომიღებიავარიულმდგომარეობაშიახვალზეგშიძლებანარღვითდაემუქრონქალაქსმდინარეებმასვლაშენელესდამათვინშინალმივითდევსფიქრიუკუქცევისადამიანთასიკეთისდასათნობისვერდამთემნარდლოთესგულიუთებდასამღურავებითდასაჩივრებითასავსეკაცისკაბინეტოფროდინარღვნადრეადამიანინავედით8. მერნმუნეჭინჭშიგამოკრულიესხურდაფულიმმათხოვარმადაკარგარომელიცკარგახანიალარმინახავსამიტომმეამნმინდაფულითვერცჯვარსშევიძენდავერცსანთელსვერცრომელიმეკეთილიმღვდლისფორსირებულფონდშიგადავრიცხავარასაჯაროდგანვაცხადებმათხოვრებოყველაქვეყნისაშეერთდითდათქვითვისეკუთვნისასეთდაასეთჭინჭშიგამოკრულიამდენიდაამდენიფულიისინიიტყვიანსიმართლისსახელისმართლესიტყვიან9. ძერასესუფსკრულიცამოუფსიადადამერთსმიბარებიამოიშორესახიდანმტვერი10. გვარებიგვარებიგვარებიუსაშველოდგამჭვირვალედასადოვარსშერჩენილიგვარებიგზაშიანგოვირდისაბანოშიანმარმარილოსქებზეანყოველორნებისმიერასოსმორისუზუსტესიდაუსწრაფესიგვარებიცენტრიდანულიძალადაქროლვისკაეშანიროგორცუსასრულომწკრივითვალისგულზეარსებულნრეში11. შენგალობდანაისეშევიდამკერდშიროგორცნალატევიქალისცრემლიმინაშიშენგალობროგორცდამიზნებულთიარალიროგორცჩიტირომელიცვერასოდესშეხვდებამინასბგერაშიდამწყვეულიისიჩუმედავალი12. თქვირომთოვსისეთქვიროგორცთოვსდაროგორცთავადთოვლიადათქვითოვლდამოთოვსდაჰოიროგორითოვებსდასხვაგზაარექნებოლონდთქვირომთოვსდაიმიანთოვსდათოვსსამყაროდათოვენგულებიცისკენ13. მეშენბულბულისსამურიგალობამელვრებასულშიდაძვირფასოდაასეთისეთომეშენთვალისდაუხამხამებლადნყალშიგადავარდებიდაგავცივდებიდაშეიძლებაამოკვდემეშენმერამდენედგტაცხელიხანჯალსდაგანვადედაისევეტაცედაისევეგანვადემეშენმოცარტისგულისგანმგირავიმუსიკამბანავადედავიოლინომოთქვამდადათუმოკლავისევეშენმოკლავდათუდამარჩენისეთილდამტოვეროგორიცვარუცხვირპიროცე-

ხლოვანი და არაფრის მთქმელი მემტრედები და გვრიტები და აფროდიტი მილოსელ-
იდავარდები და ყოჩივარდები 14. ვინარლალატობს ყოველწამს ვალატობთ და ვკვდე-
ბითალატობენ გნებათ ძვირფასისა ფლავებია და ხეები და ბალახები და სულოჩემოს-
ულოჩემონუიტყვილატსენსარქველი ხარსამყაროში და საკუთარფრთას შეხიზნ-
ული ფრინველი ხარდაშენხარსის ხლიმინის გულში გადასასხმელი 15. და ბეჯითები თი-
მეორებსა იისინი პოეტები და დამიანები აღებენ ქალაქს და ძლიერდება ძალის ყეფა-
მამლის ყივილი გამარჯვებულის პეშეზე მორთხმული მზის სახილველად გამორბიან და-
აღლილი და დარცხენილი ნაფხურები

კომენტარი

1. ის ამბობს ვაი და ვაი მერე კიდევ ერთხელ ვაი და ვაი მე შენს გულში დავიძირები
სადაც თოვლის ვარდისფერი ვარდნა ციდან მინისკენ მომწყდარ კაცს ჰგავს მიზანი
ერთია 2. ჩვენ ყველას გვინახავს ერთხელ მაინც როგორ კვდება სიტყვა ან ფერი ან
ბგერა მაგრამ არავის გვიტირია რადგან იგი მართლა კვდება ნუ მომატყუებ 3. ეს
სიზმარია ეს ცხადია ხოლო სამზარეულოში ისევ გემრიელად და მშვიდად ბარდნის
და გაზაფხულის მოლოდინში მე რომ ჰურზე გაგეგზავნები აი სიზმარ-ცხადის
უსახელო ანათალი და სინათლისკენ თავგანწირული და გაბმული რღვევა 4. ბოლოს
და ბოლოს გამოვუტყდი ერთმანეთს რომ სიყვარული არსებობს და იგია ღმერთი
და ათასობით ნამძინარევი ხილვა გროვდება ჩვენში და ჩვენგან საით ისარო შენივ
კუდისკენ განვდილო ხელო 5. და გვლეჭავენ და შეგვჭამენ და შეგვახრამუნებენ და
მერე როგორი ჟინით და გვლეჭავენ და შეგვჭამენ და შეგვახრამუნებენ როგორც ქვა
შეიძლება იტყეს ქვიშად ან ნიგნი გაზეთად ან სულაც გაზეთი ლიტერატურულ
საქართველოდ და იცი როგორი ვნებიანი ღიმილით და გვლეჭავენ და შეგვჭამენ-
და შეგვახრამუნებენ ნუ იტყვი ნუ იტყვი 6. ის არ შეიძლება გაქრეს ის ყვავილია
ყვავილს არასოდეს უჩნდება სურვილი ფლობის ის ყვავილია და არასოდეს უჩნდება
სურვილი ფლობის საკუთარი თავისაც კი არა ის ყვავილია ის არ შეიძლება გაქრეს
თავისუფლება ყვავილია 7. განცხადება საკანალიზაციო მილები ავარიულ მდგო-
მარეობაშია ხვალ-ზეგ შეიძლება წარღვნით და ემუქრონ ქალაქს მდინარეებმა სვლა
შეანელეს და მათ ტვინში ნაღმივით დევს ფიქრი უკუქცევის ადამიანთა სიკეთის
და სათნოების ვერდამთმენ ჩრდილოეთს გული უთბება და სამდურავებით და
საჩივრებითაა სავესე კაცის კაბინეტი უფრო დიდი წარღვნა ვიდრე ადამიანი ნა-
ვედით 8. მერწმუნე ჭინჭში გამოკრული ეს ხურდა ფული იმ მათხოვარმა და კარგა
რომელიც კარგა ხანია აღარ მინახავს ამიტომ მე ამ წმინდა ფულით ვერც ჯვარს
შევიძენ და ვერც სანთელს ვერც რომელიმე კეთილი მღვდლის ფორსირებულ
ფონდში გადავრიცხავ არა საჯაროდ განვაცხადებ მათხოვრებო ყველა ქვეყნისა
შეერთდით და თქვით ვის ეკუთვნის ასეთ და ასეთ ჭინჭში გამოკრული ამდენი და
ამდენი ფული ისინი იტყვიან სიმართლის სახელით სიმართლეს იტყვიან 9. ძერას
ეს უფსკრულიც ამოუვსია და ღმერთს მიბარებია მოიშორე სახიდან მტვერი 10.
გვარები გვარები გვარები უსაშველოდ გამჭვირვალე და საძოვარს შერჩენილი
გვარები გზაში ან გოგირდის აბანოში ან მარმარილოს ქვებზე ან ყოველ ორ
ნებისმიერ ასოს შორის უზუსტესი და უსწრაფესი გვარები ცენტრიდანული ძალა და
ქროლვის კაემანი როგორც უსასრულო მწკრივი თვალისგულზე არსებულ წრეში
11. შენ გალობ დანა ისე შევიდა მკერდში როგორც ნაღალატევი ქალის ცრემლი მი-

ნაში შენ გალობ როგორც დამიზნებული იარაღი როგორც ჩიტი რომელიც ვერასოდეს შეხვდება მიწას ბგერაში დამწყვდეული სიჩუმე და ვალი 12. თქვი რომ თოვს ისე თქვი როგორც თოვს და როგორც თავად თოვლია და თქვი თოვლი და მოთოვს და ჰოი როგორ ითოვებს და სხვა გზა არ ექნება ოღონდ თქვი რომ თოვს და აი მიწა თოვს და თოვს სამყარო და თოვენ გულები ცისკენ 13. მე შენ ბულბულის საამური გალობა მეღვრება სულში და ძვირფასო და ასეთ-ისეთო მე შენ თვალის დაუხამ-ხამებლად წყალში გადავვარდები და გავცივდები და შეიძლება მოვკვდე მე შენ მერამდენედ ვტაცე ხელი ხანჯალს და განვაგდე და ისევ ვტაცე და ისევ განვაგდე მე შენ მოცარტის გულისგანმგმირავი მუსიკა მბანგავდა და ვიოლინო მომთქვამდა და თუ მომკლავ ისევ შენ მომკლავ და თუ დამარჩენ ისეთი დამტოვე როგორიც ვარ უცხვირ-პირო ცეცხლოვანი და არაფრისმთქმელი მე შენ მტრელები და გვრიტები და აფროდიტე მილოსელი და ვარდები და ყორივარდები 14. ვინ არ ლალატობს ყოველ წამს ვლალატობთ და ვკვდებით ლალატობენ გნებავთ ძვირფასი საფლავეები და ხეები და ბალახები და სულო ჩემო სულო ჩემო ნუ იტყვი ლალატს შენ სარქველი ხარ სამყაროში და საკუთარ ფრთას შეხიზნული ფრინველი ხარ და შენ ხარ სისხლი მიწის გულში გადასასხმელი 15. დაბეჯითებით იმეორებს აი ისინი პოეტები და ადამიანები ალებენ ქალაქს და ძლიერდება ძალის ყეფა მამლის ყივილი გამარჯვებულის პეშეზე მორთხმული მზის სახილველად გამორბიან დაღლილი და დარცხენილი ნაფეხურები

მეტატექსტი

1. ის ამბობს: "ვაი და ვაი!" მერე კიდევ ერთხელ – "ვაი და ვაი!" მე შენს გულში დავიძირები, სადაც თოვლის ვარდისფერი ვარდნა ციდან მიწისკენ მომწყდარ კაცს ჰგავს; მიზანი ერთია!
2. ჩვენ ყველას გვინახავს, ერთხელ მაინც, როგორ კვდება სიტყვა ან ფერი ან ბგერა, მაგრამ არავის გვითვია, რადგან იგი მართლა კვდება; ნუ მომატყუებ!
3. ეს სიზმარია, ეს ცხადია, ხოლო სამზარეულოში ისევ გემრიელად და მშვიდად ბარდნის და გაზაფხულის მოლოდინში მე რომ პურზე გაგეგზავნები, აი, სიზმარ-ცხადის უსახელო ანათალი და სინათლისკენ თავგანწირული და გაბმული რღვევა;
4. ბოლოს და ბოლოს გამოუტყვდით ერთმანეთს, რომ სიყვარული არსებობს და იგია ღმერთი, და ათასობით ნამძინარევი ხილვა გროვდება ჩვენში და ჩვენგან; საით, ის-არო, შენივ კუდისკენ განვდილო ხელო?
5. დაგვლეჭავენდაშეგვჭამენდაშეგვახრამუნებენ და მერე როგორი ჟინით და-გველეჭავენდაშეგვჭამენდაშეგვახრამუნებენ! როგორც ქვა შეიძლება იქცეს ქვიშად, ან წიგნი – გაზეთად, ან, სულაც, გაზეთი – ლიტერატურულ საქართველოდ... და, იცი, როგორი ვნებიანი ღიმილით დაგველეჭავენდაშეგვჭამენდაშეგვახრამუნებენ! ნუ იტყვი, ნუ იტყვი!
6. ის არ შეიძლება გაქრეს! ის ყვავილია, ყვავილს არასოდეს უჩნდება სურვილი ფლობის; ის ყვავილია, და არასოდეს უჩნდება სურვილი ფლობის, საკუთარი თავის-საც კი – არა! ის ყვავილია, ის არ შეიძლება გაქრეს, თავისუფლება ყვავილია!
7. განცხადება: "საკანალიზაციო მილები ავარიულ მდგომარეობაშია, ხვალ-ზეგ შეიძლება წარღვენი დაემუქრონ ქალაქს; მდინარეებმა სვლა შეანელეს და მათ ტვინში ნაღმივით დევს ფიქრი უკუქცევის: ადამიანთა სიკეთის და სათნოების ვერდამო-

მენ ჩრდილოეთს გული უთბება და სამდურავეებით და საჩივრებითაა სავესე კაცის კაბინეტი!" უფრო დიდი წარღვნა, ვიდრე – ადამიანი? ნავედით...

8. მერნმუნე, ჭინჭში გამოკრული ეს ხურდა ფული იმ მათხოვარმა დაკარგა, რომელიც კარგა ხანია აღარ მინახავს, ამიტომ მე ამ წმინდა ფულით ვერც ჯვარს შევიძენ და ვერც – სანთელს, ვერც რომელიმე კეთილი მღვდლის ფორსირებულ ფონდში გადავრიცხავ; არა, საჯაროდ განვაცხადებ: "მათხოვრებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით და თქვით, ვის ეკუთვნის ასეთ და ასეთ ჭინჭში გამოკრული ამდენი და ამდენი ფული!" ისინი იტყვიან, სიმართლის სახელით, სიმართლეს იტყვიან!

9. ძერას ეს უფსკრულიც ამოუვსია და ღმერთს მიბარებია, მოიშორე სახიდან მტვერი!

10. გვარები, გვარები, გვარები! უსაშველოდ გამჭვირვალე და საძოვარს შერჩენილი გვარები... გზაში ან გოგირდის აბანოში ან მარმარილოს ქვებზე ან ყოველ ორ ნე-ბისმიერ ასოს შორის, უზუსტესი და უსწრაფესი გვარები... ცენტრიდანული ძალა და ქროლვის კაემანი, როგორც უსასრულო მწკრივი თვალისგულზე არსებულ წრეში...

11. შენ გალობ: "დანა ისე შევიდა მკერდში, როგორც ნალაღატევი ქალის ცრემლი – მინაში"; შენ გალობ, როგორც დამიზნებული იარაღი; როგორც ჩიტი, რომელიც ვერასოდეს შეხვდება მინას; ბგერაში დამწყვედი სიჩუმე და ვალი...

12. თქვი, რომ თოვს; ისე თქვი, როგორც თოვს და როგორც თავად თოვლია და თქვი თოვლი და მოთოვს და ჰოი, როგორ ითოვებს და სხვა გზა არ ექნება, ოღონდ თქვი, რომ თოვს, და, აი, მინა თოვს და თოვს სამყარო და თოვენ გულები ცისკენ...

13. მე შენ ბულბულის საამური გალობა მეღვრება სულში და ძვირფასო და ასეთ-ისეთო! მე შენ თვალის დაუხამხამებლად წყალში გადავვარდები და გაცვივდები და შეიძლება მოკვდე! მე შენ მერამდენედ ვტაცე ხელი ხანჯალს და განვაგდე და ისევ ვტაცე და ისევ განვაგდე! მე შენ მოცარტის გულისგანმგმირავი მუსიკა მბან-გავდა და ვიოლინო მომთქვამდა, და თუ მომკლავ, ისევ შენ მომკლავ და თუ დამარჩენ, ისეთი დამტოვე, როგორც ვარ: უცხვირ-პირო, ცეცხლოვანი და არაფრის-მთქმელი! მე შენ მტრედები და გვრიტები და აფროდიტე მილოსელი და ვარდები და ყოჩივარდები!

14. ვინ არ ღალატობს! ყოველ წამს ვღალატობთ და ვკვდებით; ღალატობენ გნებავთ ძვირფასი საფლავეები და ხეები და ბალახები და, სულო ჩემო, სულო ჩემო, ნუ იტყვი ღალატს! შენ სარქველი ხარ სამყაროში, და საკუთარ ფრთას შეხიზნული ფრინველი ხარ და შენ ხარ სისხლი, მინის გულში გადასასხმელი!

15. დაბეჯითებით იმეორებს: "აი, ისინი: პოეტები და ადამიანები აღებენ ქალაქს, და ძლიერდება ძალის ყეფა, მამლის ყვილი; გამარჯვებულის პეშვზე მორთხმული მზის სახილველად გამორბიან დალილი და დარცხვენილი ნაფეხურები..."

მონატრება

ვინ ხარ შენ, ხეო?

ლუკმა ხარ მხოლოდ,

ქარის ყელში გახიდული ლუკმა ხარ მხოლოდ,

და ყოველი ჩვენთაგანი ლუკმაა მხოლოდ!

ქარი ხომ ერთობ ძლიერია საიმისოდ, რომ სიკვდილი უმონყალოდ არ ფლანგოს, და ის გვექარობს, გვექარობს საუკუნო სიყმანვილედ და უსასრულო ისრად, რომელიც თავადაა ქარი, - საკუთარ სიბრმავეში დევნილი და უსხეულო: ათასჯერ სისხლი.

ვინ ხარ შენ, ხეო?

ლუკმა ხარ მხოლოდ, ქარის მიერ ვერდანთქმული, სასულეში ვერგადამცდარი, სიკვდილ-სიცოცხლის მარადმედიანი ზღურბლი, და – კენტად დარჩენილი

დაბადების დღე,

და ცად განძარღვეულ ფესვთა რხევას და მრუშთა და ავაზაკთა შემორიგებას ჩვენი ბავშვების – პირობითი ანგელოზების – ყრუდშობილი ყიჟინა ერთვის; რა შორს წასულან მათი თვალები!

ვინ ხარ შენ, ხეო?

ლუკმა ხარ მხოლოდ, ქარისმიერი ბედისწერით ძლეული ლოცვა,

და – ერთადერთი ღირსეული მეტოქე და ასპარეზი ჩვენი სიმღერის,

უშვილ-ძიროდ დარჩენილ ქვრივთა უკანასკნელი ამოსუნთქვა:

მემირიადე უკუქცევის სიმარტოვეში გადადგმული ხანგრძლივი ფიქრი.

ვინ ხარ შენ, ხეო?

ლუკმა ხარ მხოლოდ, ქარის ცოდვებში საიმედოდ დამრგვალებული;

ვდგებით გვერდი-გვერდ, საიდუმლოთა ნამუსრევში გამოვარჩევთ

დავიწყებულ ზეცებს და ფიცებს და ჩამუხლვებს ყვავილთა და შამბთა პირისპირ,

ხოლო ის კვდება, - ჩვენი ვალი, და ფხვიერი მინის სივრცეში დასანთქმელად

ილტვიან მკვდრები, როგორც ნვიმები; როგორც რკინის შიშველი ფესვი.

ვინ ხარ შენ, ხეო?

ლუკმა ხარ მხოლოდ, ქარის ნერწყვად ქცეული ცრემლით ვერჩარეცხილი;

განმარტებულ სიტყვათა მიღმა შთენილი ხმა ხარ,

ხმოვანთა და თანხმოვანთა გარეშე ხმა ხარ,

არასოდეს სათქმელი და ამოსაგები;

და როცა დედა აკივლდება, მოკლული და შემოდგომად მიმონთხეული,

შორით აკვნები დაირწევინ; ღმერთს არას შევთხოვ;

ციდან კრძალვით თუ გამოისმის თაფლისფერი ნაბიჯები

ლიმილიან-სიზმრიან თვალთა.

ვინ ხარ შენ, ხეო?

როცა შენ იმღერ,
აღმოსავლური ტკბილეულივით ქვედაზიდულ ტრფობას უმზადებს კაცთა სევდა
გუშინდელ დღეს: გასაჩენად დაძრულ ვარსკვლავებს, უთვისტომო შეყვარებულებს,
განსაფეთქებლად გამზადებულ სამყაროებს, ნიცშეებს და ადამ-და-ევებს,
სვეტიცხოვლებს და ტიბეტებს და ზღვის მოლუსკებს და აი, ანმყო!
მე შენ ავაი უსასრულოდ გუშინ და ხვალ და აი, ანმყო!

ვინ ხარ შენ, ხეო?

ის ფრთაა მზისკენ

მორკალემა ქარიშხალი თვითშობის განცდად, -
პირველქმნილ ვნებას ფრთხილად უბიძგებს
ღამეებად აღმართული გულისფეთქვისკენ:
კეთროვანთა და კეთილშობილ ვარსკვლავთა ფიქრი!
თვით გასაჩენად ამონასუნთქ სამყაროთა ყეფა-გნიასი
კაცთა მზერაში უკანასკნელ ამოკვნესად აღესრულება
და კიდევ ერთი, სასიმღეროდ განწირული, ბილიკი წამლის
საკუთარ თავს ღმერთის ხსოვნაში;
სამიზნეთა და მსხვერპლთა მიღმა ერთგულ ასულს ხაპავს წყვილიადი,
და ყოველ სიტყვადგარდაცვლილში მორიგ ლოცვას ასათუთებს
ათასობით სიკვდილის და სინანულის გზაშესაყარი, -
უსიზმრო და ურგები მკერდი.

ქსკიზი სსყმანვილო აუტოტრენინგისთვის

ახლა/თქვი/ბერნი/არა/ასე/ბერნია/ბერნი/გაიმეორე/კიდევ/ერთხელ/ბერნია/ბერნი/აი/მოდიან/შვებისმოგვრელი/ცეკვები/და/ორგები/ბერნია/ბერნი/აი/უსისხლო/დაკვლები/და/ვარდნები/და/ლალატები/და/მარსის/და/ანდრომედას/გალაქტიკის/მიმართულებით/გასროლილი/ხელჩაქნევეები/უკვე/ინყება/ნეტარების/ნელთბილი/სივრცე/ბერნია/ბერნი/ხელისგულები/ო/ისეთი/მხურვალეა/და/ისეთი/ძარღვიანი/ბერნია/ბერნი/ასჯერ/ათასჯერ/მილიონჯერ/ბერნია/ბერნი/ვისთვის/შლის/მკლავებს/ადუღებული/ეს/მდინარე/ვისთვის/იხდის/უკანასკნელ/სამოსს/და/აი/ვის/გაუნვა/ფეხვებიანი/ო/მისი/მკერდი/როგორც/სიტყვა/მინიდან/ცისკენ/დამართული/ან/ვაკუთუმი/ბერნია/ბერნი/ო/ჯიშის/მისი/ჭიპის/შემოგარენი/წყლით/მოაპკული/ლურჯი/ხორცი/და/მტრადქცეული/ხალხით/სავსე/ავანსცენა/ბერნია/ბერნი/ო/ჯიშის/მისი/ჭიპის/შემოგარენი/წყლით/მოაპკული/ლურჯი/ხორცი/და/მტრადქცეული/ხალხით/სავსე/ავანსცენა/ბერნია/ბერნი/და/ვინ/იმალვის/ნუთუ/წყვილი/ბერნია/ბერნი/ქრიზანთემების/სურნელებით/მოსარკული/ლამისპირი/და/კურთხეული/იმედი/და/ბედისწერა/გუშინდელი/დღის/და/შიდის/გულში/როგორც/შვება/დამცხრალი/ლტოლვა/აღსრულებული/ანდერძი/და/ყურადღება/ჰორიზონტზეა/კათარზისი/ბერნია/ბერნი/აი/დრო/იგი/ჩასაფრების/დედაშვილობის/უსახო/მსხვერპლი/აი/კერძი/მარადისობას/ან/ვინ/მიართმევს/ავადმყოფ/ცას/ტონობით/ნამალს/ერთჯერადი/გამოყენების/ნემსის/ურიცხვ/რაოდენობას/ტიბეტურ/და/ჩინურ/სასწაულს/ბერნია/ბერნი/კიდევ/ერთხელ/ბერნია/ბერნი/ვის/არ/დადღის/და/დააბერებს/ამდენი/ხველა/წვიმე-ბად/და/სეტყვებად/და/თოვლებად/და/გადმონაფურთხის/მიზეზობრივდეჰუმანური-ქიმიური/შემადგენლობა/ვის/არ/აღაგზნებს/საროსკიპოდ/შიშველი/ღმერთი/და/მე/არ/ვტყუი/შენ/არ/ტყუი/ის/არ/ტყუის/არავინ/ტყუის/და/მხოლოდ/წიინ/და/წიინ/და/წიინ/და/კიდევ/ერთხელ/ბერნია/ბერნი/ვისია/ნება/რაა/ნება/ბერნია/ბერნი/უსაშველოა/ეს/სიმღერა/ბერნია/ბერნი/ლექსია/იგი/მოჟამული/ბერნია/ბერნი/რა/მოხდა/მოხდა/არაფერი/ბერნია/ბერნი/რაა/ახალი/არაფერი/ბერნია/ბერნი/რა/იყო/გუშინ/არაფერი/ბერნია/ბერნი/ხვალ/რა/იქნება/არაფერი/ბერნია/ბერნი/ვინ/წაიშლება/ვინ/დარჩება/ბერნია/ბერნი/გაიმეორე/კიდევ/ერთხელ/ბერნია/ბერნი/ათასჯერ/და/მილიონჯერ/ბერნია/ბერნი/უსაზღვრო/ჟინით/და/მზით/სავსე/ლოცვა-შელოცვით/გაიმეორე/მილიარდჯერ/ბერნია/ბერნი/თუ/გსურს/გადარჩე/გაიმეორე/უთვალავჯერ/ბერნია/ბერნი

ბრამატიკის ბაკვეთილი

ლევან დესპოტაშვილის ხსოვნას

1.

მე ვკლავ	მე ვმრუშობ
შენ კლავ	შენ მრუშობ
ის კლავს	ის მრუშობს
ჩვენ ვკლავთ	ჩვენ ვმრუშობთ
თქვენ კლავთ	თქვენ მრუშობთ
ისინი კლავენ	ისინი მრუშობენ

2.

ტკივილთა შორის უმტკიცესი: სიტყვა: და მკერდი:
სიმწიფის ზღვარზე გამავალი აღტაცება:
ქარის ხმაზე დარწმუნული კლდეები: და მომყავო ღვიძლი:
მომლოცველ ბრმათა უასაკო თვალს შერჩენილი მკრთალი სიგლუვე;
მოვა დედა, ნათელი და ერთსახოვანი,
და მონყალების მინდვრები და გვიმრის ყანები შეიცვლიან მიმართულებას;
დაისი ხეა, უკანონოდ შობილი, და – სირცხვილის ხმალი:
გაურკვეველ ფიგურათა ძერწვის ვნებით ხმამოღერილი რიტუალი:
მითითებათა მუცლადღების კლაკნილი ზარი;
მშობლადქცევის დიდი ზრუნვით არასოდეს მიოცნებია,
მაგრამ ვინ შექმნა ჩემს ხატად და ნაოხრალ შრომად
აი, ეს მინა, გალაქტიკა, ლალატი, შიში, -
არარსებული უფსკრულისკენ დევნილი მზერა?
ნებიერი და ამაყია ქვათათვის და ფრინველთათვის უხილავი კედელი ჩემი;
სინანულის ათად ათი საგალობელი; ან, სულაც:
ჩრდილი – ერთადერთი, ოაზისი – ერთადერთი, მეძავი – ერთი,
ნაგება – ერთი, ანმყო – ერთი, სარკმელი – ერთი;
ჟამიდან ჟამად ალახველებენ მტრედისფერი, უმიზნო ცისკენ
უნყინარი ჩემი სიზმრები,
და ერთობ გზაა იდუმალი, - დროდ ქმნილი სიბრტყე...

3.

მე ვიპარავ	მე ვცრუობ
შენ იპარავ	შენ ცრუობ
ის იპარავს	ის ცრუობს
ჩვენ ვიპარავთ	ჩვენ ვცრუობთ

თქვენ იპარავთ   თქვენ ცრუობთ
ისინი იპარავენ   ისინი ცრუობენ

4.

საშო: ძლეული კაცის მუშტი: მონესეთა ტევადი რხევა:
მურა-შავმინა ნიადაგი: დაკრეფილი ხსოვნა და ფიცი:
შელოცვა ტყისკენ, სადაც მირიად ადგილის დედას
ასამარებს ერთადერთი მეკვლეკაცი: მორჩილი მრევლი:
ნანინანატრი ჟამი მოვა:
მძევლები წყვილადს ამოგვართმევენ და გაგვიბახებენ და დაგვიორსულებენ,
საუკუნოვანი ცაცხვივით მტკიცეა მათი მონიფული ყვირილი და
ზღვასავით ვნებაამტანია სიმნრით მონაგარი მათი ცბიერება;
ნანინანატრი ჟამი მოვა:
მოსწავლეები მასწავლებლებს სახლში მხეველებად დაისვამენ,
დაარწყულებენ და დააპურებენ და ნამუსს მოსწმენდენ და ვაი მადლობის მთქმელს!
ნანინანატრი ჟამი მოვა:
წვიმები წელში განწყდებიან ჩვენი გულებისკენ სწრაფვით
და ჩვენს უმანკო წყურვილებში უსასრულო ტრამალებად დამკვიდრდებიან;
წაგვეტანება სიყრმე, - წარუვალ მტკიცებათა ერთგული ხვედრი,
და, ღამეული სინანულით მონიშნული, კაცის საქმეს უსახლ-კარო მხეცივით იტყვის,
და შეიქმს შიში სიყვარულს და
ჟინს დაიცხრობენ სანთლები და
გული ჩვენი ისწავლის სირბილს!

5.

მე უნდა გადავრჩე	მე ვცეკვავ
შენ უნდა გადარჩე	შენ ცეკვავ
ის უნდა გადარჩეს	ის ცეკვავს
ჩვენ უნდა გადავრჩეთ	ჩვენ ვცეკვავთ
თქვენ უნდა გადარჩეთ	თქვენ ცეკვავთ
ისინი უნდა გადარჩნენ	ისინი ცეკვავენ

6.

აი მე ვხედავ ალესილი ლოცვა როგორ ლაპლაპებს და უმალ როგორ ისვრება
სისხლით
აი მე ვხედავ ფრთებშეკვეცილი ანგელოზები მენველ ძროხას ჩურჩულებენ
მთელი ხმით ციდან
მე ვხედავ ჩემივ გაკვირვებას როცა ჩიტი ხის გულს ეძებს და ფოთლები
თავგანწირვით შრიალებენ

ხოლო კაცნი იმღერენ და იხორცტკბილებენ
მე ვხედავ ჩემივ გაკვირვებას რომელიც გარბის და რომელიც ბევრად სწრაფია
ვიდრე ნება მისი მოხრჩობის
აი მე ვხედავ როგორ კვდებიან შაშვის გალობას ადევნებული ვარსკვლავები
და ბევრს იწონის ძალიან ბევრს მათი სისხლი და მათი ვნება
და არ იქნება საკმარისი არავითარი ოქრო-ვერცხლი თვალ-მარგალიტი
და მეგობრობა და იმედი და ნოსტალგია
და ხეც კი არა ზღვაც კი არა ცხენიც კი არა
მათ არასოდეს არასოდეს დავავინწყდებით
დედა-შვილობის და თვით რილკეს ფასადაც კი არა და არა
ამიტომ გალობს ეს ასული: ქარო ოღონდ ნუ დამუნჯდები
და მილიონჯერ მილიარდჯერ გავიმეორებ "დადექ შენ ქარო"
ქვრივო ქალებო წლისთავამდე შეინახეთ როგორმე თავი
და მილიონჯერ მილიარდჯერ გავიმეორებ
"არავითარი წლისთავი და განაგდეთ ფლასი ხსოვნის ჯვარი არაფერს ითხოვს"
ოღონდ ნურასდროს გამლაშდებით მდინარეებო
და მილიონჯერ მილიარდჯერ დაგცინებთ და დაგიტირებთ
"ზღვა მლაშეა და დიადია"
აი მე ვხედავ ალესილმა ლოცვამ შვა იგი და ვნატრობ მანვე მოაკვდინოს
და მე ვნატრობ მინდვრად მწიფე და ლამაზ ყვავილს

7.

ნეტარ არიან გლახაკნი სულითა, ვინაიდან მათი არაა ცათა სასუფეველი;
ნეტარ არიან მგლოვიარენი, ვინაიდან ისინი არ იქნებიან ნუგეშისცემულნი;
ნეტარ არიან თვინიერნი, ვინაიდან ისინი არ დაიმკვიდრებენ მიწას;
ნეტარ არიან სიმართლისთვის მშვიერ-მწყურვალნი, ვინაიდან ისინი არ გაძლებიან;
ნეტარ არიან მონყალენი, ვინაიდან ისინი არ იქნებიან შეწყალებულნი;
ნეტარ არიან წმიდანი გულითა, ვინაიდან ისინი არ იხილავენ ღმერთს;
ნეტარ არიან მშვიდობის მყოფენი, ვინაიდან ისინი არ იწოდებიან ღმერთის ძეებად;
ნეტარ არიან სიმართლისთვის დევნილნი, ვინაიდან მათი არაა ცათა სასუფეველი.

შესავალი

არ შეიძლება არ გცოდნოდა ოდესღაც ეს ხმა!
რა ერქვა? იქნებ – აღმაფრენა ციდან მინისკენ?
ხოლო შენ გყოფნის ეს სამყარო, და გყოფნის ისიც,
ვისაც ჩურჩულით ივინყებდი იმ ნუთად და იმ ბრმა იმედად,
სიყრმის სუნთქვას რომ აცოცხლებდა, - უხსოვარ წარსულს,
და ნაყოფით ხორცსავსე ხეებს გული ერჩოდათ შენს ტყუილში ამოსასვლელად;
და ივინყებდი, შენვე უწყი, აი, ამ კაცად,
ლამით მოსილი მკერდის კართან მორცხვად რომ ტოვებ
და ნეტარების მწარე ბილიკს შეუყვები, და – საით, საით,
როცა ტკივილი დედასავით უსაშველოა?
და ივინყებდი იმ ღალატად, რომელიც იყო
და რომელიც არასოდეს აღარ იქნება;
ო, ამოთქვი და ადასრულე, სულო ცოდვილო,
ყმანვილქალობის უასაკო ვალი, და წადი;
გაბედულია შენი მზერა: დამშეულ წყლად განვდილი საფრთხე;
წამონაკვეთილი მოგონება იმ სიზმრისკენ, შენი ხსოვნა რომ შეიყვარა,
და სათუთია მისი წინასწარმეტყველება,
უკუქცეული მისი ბაგე - გალობა-ღვარძლი,
რომელიც არ შობს სიცრუეს, და ვინ ბედავს ზამთარს?

ამომზევდება პრესტიჟული მეუღლე, ხვალი,
რომელსაც, როგორც ძვირფას სამკაულს, სავსე მკერდზე მოირგებს ქალი...

მე მსურს გაგაუპატიუროთ

(პროზაული ექსპრომტი ლექსად)

რა მშვენიერია სამყარო, არა?

მე მსურს გაგაუპატიუროთ და გთხოვთ დამართოთ ნება!

მავანი გეტყვით:

ქალიშვილო, შეხედეთ მთვარეს, რა ლამაზიააა.. იმდენ ლექსად გამომითქვამს ასეთი მთვარე... გავისეირნოთ, ძალიან გთხოვთ, თქვენ – და, და მე – ძმა! აი, ფოთლები: ერთ დროს გულს მტკენდა მათი ცვენა: დიახ, იციან, როდის უნდა მოწყდნენ და მაინც ბოლო წამამდე შრიალებენ, შრიალებენ გაუთავებლად... ჩვენ კი არ ვიცით... ან რა გქვიათ, ბოლოს და ბოლოს? ჩვენ ორი წამით გაეჩენილვართ, ჩემი ორიდან ერთს თქვენ დაგიტოვებთ! მე არ ვხუმრობ, ნუ გელიმებათ! თქვენ ისეთი კეთილი ხართ, ისეთი სათნო! აქეთ მობრძანდით

რა მშვენიერია სამყარო, არა?

მე მსურს გაგაუპატიუროთ და გთხოვთ დამართოთ ნება!

მავანი გეტყვით:

მომიტყვეთ, ქალიშვილო, თქვენ გიყვართ წვიმა? ნუთუ ველარ მცნობთ? წლები, წლები, წავიდა, გაქრა! გახსოვთ, რამდენი გვიმღერია, დედათქვენს რომ ვემალებოდით? გახსოვთ ის ბალი? საჯინიბო? მომიტყევე, როდის გათხოვდი? ჩვენ, ყველანი, ქართველები ვართ და რა იქნება, შევიყვართ ერთმანეთი, ჰა, რა იქნება? რაზეა დამოკიდებული თქვენი განწყობა? მხოლოდ – ამინდზე? იქნებ – ჩემზეც? ან, ვთქვათ, ამ ძაღლზე? რა ხმა ჰქონია ამ ბარიტონს! ჩვენ იმდენი გვიმღერია, რა დათვლის, კარგო! მე შენ ყავაზე დაგპატიჟებ! შენი მეუღლე? ეჭვიანია? დღეს, მე-ოცე საუკუნეში? ჩვენ ხომ ერთ დროს ერთმანეთი ისე გვიყვარდა, რომ რა ვიცი... რა დროა ახლა? ბოლო მწამს და ფიცი მაკვირვებს! აი, ასე, აქეთ მობრძანდით

რა მშვენიერია სამყარო, არა?

მე მსურს გაგაუპატიუროთ და გთხოვთ დამართოთ ნება!

მავანი გეტყვით:

გაზაფხული ჩამრჩენია გულის ჯიბეში! აი, შეხედეთ, შეხედეთ და ამოისუნთქეთ... ო, ქალიშვილო, აი, მთები, - მჟავე სისხლის მოლოდინად აღესილი და მზის გასწვრივ ჩამავალი გულქვა ეშვები! ჰოი, ქარი აღმოსავლეთის! ჰოი, დუმილი მომლოცველთა და გულისფეთქვა აი, ამ ცის! რა აკლია, იცი, ამ მიწას? მუსიკა, ჩემო! მერე ვქმნით, რომ დავივინყოთ... მაგრამ როდის დავივინყოთ მოცარტი და ლისტი და ბახი? სწორედ ისე, როგორც ხე და გამყინვარების დიადი ჟამი დავივინყეთ, როგორც მამა ადამი და დედა ევა დავივინყეთ... აქეთ მობრძანდით

რა მშვენიერია სამყარო, არა?

მე მსურს გაგაუპატიუროთ და გთხოვთ დამართოთ ნება!

მავანი გეტყვით:

დიახ, დიახ, სწორედ ის, ვინც შობს! ჩახველება ლოცვის ჟამს და სიკვდილის ხსოვნით ამოღამებული თვალები და საშოსკენ დანანვერებული აღსარებები და სიურრელისტური ზრახვები და თვით კუბისტური სიზმრები და მადლი, ქალიშვილო, მადლი! ყველაფერი, სწორედ ამ ქვეყნად: ბერიკაცი ლოცავს სიყვარულს და ესაა კომპენსაცია; ობოლი ბავშვი ბულბულის ხმით უგალობს დედას და ესაა კომპენსაცია... მაგრამ სიცოცხლე? ნუთუ ისიც კომპენსაცია ყოფილა და არა სიკვდილი? ო, იცი, როგორ დავიღალე? შენი თვალები! აბა, დახუჭე, აი, ასე! ახლა მისმინე: არ გეზმანება კუნთმაგარი ხეები და კუნთმაგარი მამაკაცები? აკი, ვთქვი უკვე, საშო მეთქი! აი, ისიც, ჩვილი საშოში, რომელიც ლოთობს! აი, ისინი, და ერთმანეთს ეძებენ ჩვილნი! აი, ისინი, და ერთმანეთს არწყევენ ჩვილნი! და, ღმერთმანი, ო, ისინი, ისინი, ჩვილნი! მოდი, დავხოცოთ ეს სათუთი და წმინდა ვნება, რომელსაც ჰქვია სიყვარული! აქეთ მობრძანდით

რა მშვენიერია სამყარო, არა?

მე მსურს გაგაუპატიუროთ და გთხოვთ დამართოთ ნება!

მავანი გეტყვით:

აი, ქოლგა, რომ არ დასველდეთ! "დიახ" და "გთხოვთ" და "მომიტყვეთ" და "ინებეთ" და "ქალიშვილო" და ქალიშვილო, მე ვიცოდი, რომ მოხვიდოდით, მე თქვენ გელოდით და ღამეებს ბადებდად ვისროდი ცაში და მტკიცედ ნაქსოვ მის ხახაში ვარსკვლავები ცვიოდნენ და პლანეტები კარგავდნენ წონას, მეტეორები ცვიდებოდნენ და... კიდევ რა ვთქვა... ჰო, ძლიერი მკლავი მქონდა თქვენს მოლოდინში! მთელი ცხოვრება, დამიჯერებთ? და გავრბოდი და ვისვენებდი, გავრბოდი და ვისვენებდი და გავრბოდი და ვისვენებდი და, თურმე, თქვენი ოცნებისკენ მოვისწრაფოდი! ნუთუ ცხადია? ნუთუ მართლა ბედნიერი ვარ? გაზაფხულს ხელი კრძალვით უდევს ჩემს დაღლილ მკერდზე და არ მჯერა, აქეთ მობრძანდით

რა მშვენიერია სამყარო, არა?

მე მსურს გაგაუპატიუროთ და გთხოვთ დამართოთ ნება!

მავანი გეტყვით:

ასე, ერთად ვიფიქროთ, კარგი? სიყვარული და სიკვდილი ხომ ერთია და ჯერ სიკვდილის ვთქვათ: იგი თევზივით სრიალა და – ხორცსავსე ატამივით სიტკბოუშვერი, იგი ერთგული მეძავივით მოქნილი და თოვლის ფიფქივით მსხვრევა-დია, საკუთარ თავს შემომწყრალი დროა იგი და შენ ხარ იგი! ხოლო არ მჯერა გარდაცვლილთა მჭევრმეტყველების, მათი ყოვლად უცნაური მოგონებების; და ფერფლით სავსე, ვერცხლოვანი მათი ურნების; და სამახსოვრო ნივთების და იქ გაჩენილი შვილების და იქ შექმნილი კარიერის და დავარდნილ სხეულთა და მოპოვებულ ჯილდოთა და დაღატაკის და თვით ერთგულების! ო, მისი სისხლის მიმოქცევა, უთვალავი არტერია, - გველის სიბრძნით გაკლაკნილი ერთადერთი უმიზნო მზისკენ; მისი სიმთვრალე და გინება და უთვალავი მანდილოსნის უმკაცრესი სისათუთით მიპატიჟება ლოგინად, და – აკვნის თავთან უწყინარი, ძუ-ძუსავსე იავნანა; ხოლო ბავშვები, დაცინვის და ზიზღის ნიშნად, ციდან ფიფქებს გადმოყრიან და აჰა, იგი, - ხვალ და გუშინ და მაშინ, როცა ის კვდება ერთხელ, და

შენ ხარ იგი! ხოლო რა ვთქვათ სიყვარულის, ყველაფერი ნათქვამია, და შენ ხარ იგი! თუ ღმერთი გნამთ, ერთი წუთით, აქეთ მობრძანდით

რა მშვენიერია სამყარო, არა?

მე მსურს გაგაუპატიუროთ და გთხოვთ დამრთოთ ნება!

მავენი გეტყვით:

აი, ჩემი "მერსედესი", სიკეთეში მოიხმარეთ, მე კეთილი ვარ! სათოფეზე არასოდეს დაგენახვებით! რა სალონია! უკანასკნელი ყვირილი მოდის! ჰოი და, მოდა! მე მწამს სიკეთის, რაინდული შემართების, გაუმარჯოს ერთობ სიკეთეს! უყურე და დატკბი მხოლოდ, - რა კარგია, სიკეთეს რომ მოიმოქმედებ; უყურე მხოლოდ: ჭი-ასავით... არა, ღორის სოლიტერივით ირევა ხალხი, მერამდენედ როცა იღვიძებ და ჩასთვლემ და ისევ იღვიძებ და შენ ხარ ფიქრი ამათგანი და ისინი იცინიან, თოჯინები იცინიან, და მერწმუნეთ, არ უყვართ ფიქრი! ფიქრი ხომ ერთობ სიკეთეა, ხმალია ფიქრი, და ალბათ - კეთილშობილებაც, და ისინი არ არიან კეთილშობილნი! ისინი კლავენ და მოთქვამენ და ნეტავ - ვის? შენ ხომ არა? განა შენც მოთქვამ? რას, ძვირფასო, რაც არ გაგაჩნდა? რა იყო იგი? მტვერი იყო, წამალი იყო! განა არ უნდა გახსნილიყო შაქარი წყალში? ჩვენ ხომ ძალიან კარგად გვესმის ერთმანეთის: რაც შენ გინდა, მეც ის მინდა, ასე არ არის? აი, მე რომ გეუბნებოდი: უკანასკნელი ბღავილი მოდის, დიახ, ერთობ მსოფლიო მოდის! ხოლო სანოლზე - ალისფერი ატლასი და ვარდისფერი აბრეშუმი: აი, კომფორტი! ჩვენი სტუმარი მხოლოდ ჩვენი ხომ არ არის, იგი ღვთისაა! რა კომფორტია! აი, ასე, აქეთ მობრძანდით

რა მშვენიერია სამყარო, არა?

მე მსურს გაგაუპატიუროთ და გთხოვთ დამრთოთ ნება!

მავენი გეტყვით:

ქალიშვილო, აი, ეს ძალღი! ლეკვები, ერთ დროს ტრაგიკულად რომ დაეღუპა - სადღაც ასე, ათასობით საუკუნის წინ - დაიტირა, დაასაფლავა, და მას მერე მხოლოდ ყვფს და მხოლოდ ყმუის, არაფერს იტყვის! დაღუპვა რომ სიმბოლო იყო! ძალღმა ეს იცის! სიმბოლო იყო დატირებაც, ისე, როგორც სიმბოლოა ჩვენი სახლები და ომები და კაცისკვლევი და მეძავთა საქმიანი იერი და ბელადები და მეფეები; სიმბოლოა საგანი და კაცი ყოველი; და თვით სიკვდილიც სიმბოლოა, და ჩვენ მასში, როცა დრო დგება, ისე შევდივართ, როგორც კინოში ან თეატრში ან ბორდელოში ან ტუალეტში, ხოლო კარს ხშირად არც კი ვხურავთ, მოგვეტევება! და ეს არაყიც სიმბოლოა, ეს ნაყინიც და ეს ნამცხვარიც! და მერე როგორ მოგვიხმოვენ, რათა ვი-გემოთ! და ჰოი, გემო, ჰოი, გემო, აქეთ მობრძანდით

რა მშვენიერია სამყარო, არა?

მე მსურს გაგაუპატიუროთ და გთხოვთ დამრთოთ ნება!

მავენი გეტყვით:

გთხოვთ ამიხსნათ, ქალიშვილო, ეს წვიმები საიდან და რატომ მოდიან? ერთობ სუფთა და დაწმენდილი ეს წვიმები საიდან და რატომ მოდიან? იქნებ - ისევ ჩვენი გულიდან? ან ვით შეიძლება ამ მიწათა ამორღვევა ან ზეცისკენ როგორ წვიმან ასეთი სევდით?

ხოლო ფოთლები შრიალებენ და კედლები თბებიან და საყვარლები სარკმლებს ცრემლებს პარავენ და მოყვებით, მოყვებით, როგორ წვიმდა! ან სულაც ის თქვით, ოფლში განბანილ ამ სიმღერებს ან ამ მთვარეს ან ამ ქალებს სად ეჩქარებათ? აი, სიმძიმე; აი, სისხლი; აი, მარჯვენა, საკუთარ თავს ლომბარდში რომ მიარბენინებს! განმიმარტეთ, რატომ უყვართ ამ სუფთა წვიმებს მაინც და მაინც გარდაცვლილთა გულელებში დგომა? ქანცგანყვეტილნი აი, უკვე მერამდენედ ჩამოქვეითდნენ; ო, ვნებიანი მათი სუნთქვა, ვნებიანი მათი მზერა, ვნებიანი მათი გავა და სურნელება! ან რას ფიქრობენ ეს წვიმები? რას იხსენებენ? რატომ დგანან ასე ხანგრძლივად? ან იქ, ცაში რა დარჩენიათ? ო, სათნოებით გაჟღენთილი თქვენი სახე, თქვენი თვალები! უთუოდ გამცემთ ამ კითხვებზე მენამულ პასუხს და მე ლოცვად გავიკრიფები და უსასრულოდ, უსასრულოდ დავდგები და... აქეთ მობრძანდით

რა მშვენიერია სამყარო, არა?
მე მსურს გაგაუპატიუროთ და გთხოვთ დამართოთ ნება!

ხოლო ხვალ-ზეგ მოვა კაცი, ჩემზე მართალი,
და ასე გეტყვით:
მაგარია სამყარო, არა?
უნდა გიხმაროთ, ქალიშვილო, გთხოვთ დამართოთ ნება!

ვარდნი ჰყვავიან ხოლო ვარდნი რას ჰყვავიან არავინ იცის

(ზეინკლის ჩანაწერებიდან)

*აი, სამყარო! აი, ვარსკვლავები: ურიცხვი საქალწულე აპკი!
რატომ იგვიანებს პირველი "ვაი"? ვინ მოისმენს ვარსკვლავთა
სკდომის დამანგრეველ ხმებს? ვის გადაედვრება თავზე
პირველი სისხლი?*

ავტორი (მუშაკაცი ქ. თბილისის ერთ-ერთი ქარხნის 25-ე საამქროდან)

1.

დაკითხულ იქნას ნებისმიერი ჩემთაგანი: ვინ არის გვალვა, ჩემი გულიდან სასიმღეროდ გადახვენილი, ჩემი გულის სიკვდილად რომ შემომართულა?

2.

გაზაფხულია: ცვივა ფოთოლი და ერთდღიანი ქარები ქრიან. დაქალაქებულან ჩემი სიზმრები. მე მინდა: ამ ხეს ტყე ერქვას და ცხვარს – ფარა და ძროხას – ნახირი; მე მინდა: ირემს არვე ერქვას და მგელს – ხროვა და მერცხალს – გუნდი.

3.

რაა შიმშილი? ოცნებაა მიუწვდომელზე. გადმომიჭერს მათრახს და წავა. ხოლო სისხლი ცხვირ-პირს შეიკრავს, და მერე მთელი შენი ცხოვრება ნაჭრილობევს უნდა ეძებდე: იმოგ ზაურო უნდა მერე გულიდან თმისკენ, თმიდან – ხელისკენ, ხელიდან – სწორი ან თორმეტგოჯა ნაწლავისკენ, კუჭისკენ, ფხისკენ... ან ღამე რაა? ღვთის საცვალი, რომლის ნაკეცში თბილად სხედან ნაყროვანი გალაქტიკები, - იავნანას იმღერენ და იხორცტკებილებენ.

4.

ვარდნი ჰყვავიან ხოლო ვარდნი რას ჰყვავიან არავინ იცის: არ ჰყვავიან ისინი ატმებს წიგნს დროშას ჭოგრიტს კომბოსტოს ან გადამთიელ სიკეთის ადეპტს ქარებს და ციყვებს მარადიულ სიჭაბუკეს და მაღალ მიძღვნებს;

წყვილები ტყეში შერბიან და რას შერბიან არავინ იცის: არ შერბიან სიყვარულს და ხორცსავსე ვნებებს და ვენერებს და თვით ატომურ განავლებს და პრეზერვატივებს და მოკრძალებულ გამოხედვებს და ვერგაგებებს და საშოებს და თეატრებს და ძვირფას სამოსელს და ლალ სიცილს და გამონწვევებს და ხალხმრავლობებს და მაცყოფანს და სერენადებს კალთაფერად სიმორცხვეებს ან სულაც ნდობებს;

ქარები ქრიან და რას ქრიან არავინ იცის: ჯარისკაცთა და მონესეთა არ ქრიან ფიქრებს არ ქრიან სარკმელს გომბემოს ან ვირს ან ფეხსაცმელს არ ქრიან ქალაქსაროსკიპოებს (ნიმუშად: თბილისს) და მოქნილ და განაფულ სიზმრებს როცა იხვი ჩემი მკერდია არ ქრიან მამულს ან ჩიტის რძეს ან ქარიშხლებს ან ქარიშხლით შეყვარებულებს;

აცეკვდებიან მკერდები და რას ცეკვავენ არავინ იცის: არ ცეკვავენ ისინი ყვავილს მოჭრილ მარჯვენას ან მიხრწნილი მეძავის ქვითინს და ერთგულებებს და რქებდადგმულ მიცვალებულებს და მამარდაშვილს და მარტორქებს ან სულაც გვრიტებს ლამეულ მოთქმებს და ქოთნებში დაზრდილ ვარსკვლავებს;

მთელი სიმძიმით მივფრინავთ და რას მივფრინავთ არავინ იცის: ჩვენ არ მივფრინავთ მაგიდებს და ფრთათეთრ ხეივნებს და არც თოლია ლივინგსტონს და მეფე ბელშარაცს ჩვენ არ მივფრინავთ ჩარხებს და ქლიბებს პირამიდებს დაობლებულ დედებს და ცისკენ გასროლილ იმედს მოკლულ მკვლელთა და სახიჩართა ხვალინდელ წარსულს ხავსს ქვაზე ჩაშლილ ბუდეებს და დახოცილ ყვავებს ჩვენ არ მივფრინავთ ლუდს და ძეხვს და შიშველ კარტოფილს

5.

მოჩვენებები დახოცილთა თეთრი სულები გადავიდნენ უკვე მოდიდან:

მშვიდი იქნება ნებისმიერი შენი ლამე:

ალარ ცურავენ დერეფნებში ნალალატევე ქალიშვილთა უმანკო ხმები

და გაბმული და ძლივს გასაგონი სტვენები და სისხლიანი ყელსაბამი გამხმარი ფეხი:

ალარ პატრონობს რა ხანია ამ სახლს ადგილის კეთილი გველი:

თავს არასოდეს შეგახსენებს უკვე მოდიდან გადასული მისი ცივი დუმილი-სიბრძნე:

გნებავს დათესე გოგირდის და ზღარბის ყანები:

მშვიდი იქნება და ხორცსავსე ყოველი ლამე:

ინებე მხოლოდ და მთვარესაც და ხეებსაც და მწვანე ზღვებსაც დაიმორჩილებ...

სანაგვე ურნას გაუმარჯოს!

იგი არასოდეს გადავა მოდიდან

და არც მოდაში შემოვა ოდესმე!

6.

ცა ერთადერთია, ვისაც შეგიძლია ენდო.

ის არასოდეს ჩაიშლება.

7.

მისი დაჟინებული სიჭარმაგე!
მისი დაბეჯითებული კვდომა!
მისი უსასრულო ვნება ცისკენ!
მოყევი, მოყევი, როგორ წვიმდა!

8.

"მე რომ მოვკვდები ხვალ ან გუშინ არ დაიჯერო
ჩემი ცხედარიც რომ იხილო და ცივ გვამს ხელი შეახო და მე არ შევინძრე არ
დაიჯერო

არ დაიჯერო თორემ მართლა მოვკვდები და არასოდეს დაგენახებები
შენ ის ერთი ხარ ვისაც ძალუძს დამიცვას და არ მიმცეს სიკვდილს
შენ გადამარჩენ ვარსკვლავები რას მიშველიან
რას მიშველიან თოლიები ან ეს მტრედები
რომლებიც როგორც ლაჟვარდოვან ცაბალნალკოტში
მომოფრენენ ჩემს მკერდში და მე მათით ვსუნთქავ
რას მიშველიან მოჟამული გალავნები ან ეს ბავშვები
ერთადერთი შენ გადამარჩენ
ხოლო მე იცი როგორ მინდა რომ ვიცოცხლო უსაშველოდ ბევრი და ბევრი
და სულ გიყურო აი ასე გიყურო ბევრი
ჩემს სამარეზე მინა შენი ხელითაც რომ მიმოაბნო არ დაიჯერო
მე არ მოვკვდები ჩემი სიკვდილი მილიონმა კაცმაც რომ ნახოს შენ თუ გიყვარვარ
ქარები მოვლენ შენს მუხლებთან ატირდებიან
ხეებიც მოვლენ მოვლენ ზღვები და ცხენები და ვარდისფერი მზეები მოვლენ
მოგისამძიმრებს შენივ მზერა და შენივ ხორცი
სხვაც მრავალი მოგისამძიმრებს
როდი ტყუიან მათ ხმებამდე მე ჩემი ხმა ვერ მივიტანე
შენ მიეახლე და გიყურონ და დარწმუნდნენ რომ ცოცხალი ვარ
იდექი ასე დამიმშვიდე ეს სამყარო
მე სულ წამით ჩამოვიღალე"

9.

...მაგალითად:

მუშა №1 – შენ მხოლოდ მზე ხარ, მოღერილი ჩემი გულისკენ!

მუშა №2 – კვალთა ნარჩენო, დაემგზავრე შენივ აღსასრულს და თვით სიზმრად
გაიბილიკე!

მუშა №3 – უმაღ კარი-კარ სამათხოვროდ ივლის ეს ღამე, ვიდრე ჩემს სულს
შეეშველება!

მუშა №4 – ქალი როდია ყავლგასული მადის სათავე!

92

მუშა №5 – თავჩაკიდული ფესვებიდან დანურულ სითბოს
ხეები ქარებს შეაძლევენ უშურველად და უსასყიდლოდ!

მუშა №1 – საფლავის ქვაზე დაისვენა ჩამავალმა მზემ: არ დაეძინოს!

მუშა №2 – ცხადში ლალატი ათასჯერ სჯობს სიზმარში ლალატს!

მუშა №3 – რას ჰგავდა ღამე ჩვენს თვალეში, რას ჰგავდა, ღმერთო!

მუშა №4 – გადამწყვეტ ნარსულს მონდომებით ელოდა მსხვერპლი,
აყურადებდა დამშეული საკუთარ საშოს!

მუშა №5 – ფოთლები რტოებს მოთქვამდნენ და ლოცავდნენ ნაყოფს,
დედის ჭიპს რომ ჯერ არ მომწყდარა!

მუშა №1 – გაუმარჯოს უხორცო კვილს ცისკენ!

მუშა №2 – მოსასვლელ სიზმრებს ერთგულებით ვუთევდი ღამეს!

მუშა №3 – სისხლის საკანში დამწყვედელი სისხლია ღამე!

მუშა №4 – დაბრმავებული თვალეებიდან ცრემლი სდით ქალებს!

მუშა №5 – არც ისე შორს ყოფილან წინაპრები, არც ისე შორს!

10.

აი ისინი აი მნიფე ქალიშვილები

ვინ დაუცხრობს და დაუამებს მათ სათუთ სულს მთვარისკენტიკვილს
ვაი მათ ვაი

ქალიშვილები მზის სამსხვერპლოზე ხელებს როცა შეინმენდენ

ვერასოდეს გაშლიან აფრებს სიყვარული რომ გამოიხმონ

მხოლოდ სიმღერებს ჩატოვებენ გადაშლილ წიგნში შინ მწუხრის ჟამს მოქცეულები

და სინანულს როგორც ღამეს შეერევიან

ქალიშვილები ყველაფერს რომ იხდიდნენ და ფალოსამდგარ ხეებს ახმოზდნენ

ვერ იხილავენ ცად არეკლილ ტოტებს და ფესვებს

და თავ-თავის ნიჟარაში გამომწყვდეულ ლოკოკინებს დაუჩოქებენ

რათა ისწავლონ როგორ უნდა დანებდნენ მიწას

ქალიშვილები საუკუნეებს რომ თმოზდნენ და იმ ერთადერთ სიზმარს ელოდნენ

რომელიც ალბათ უსათუოდ აუხდებოდათ

თავადვე იქცნენ სიზმრებად და არასოდეს ეცოდინებათ

ყოველი დილა ვის სანოლში შეისვრის მათ სისხლს

ქალიშვილები ერთმანეთს რომ მოუთხოვობდნენ რძეთა შესახებ

მათი მკერდიდან მინდვრებად და ბალახებად რომ იღვრებოდა

ისევ დუმლით ამოთქვამენ სიტყვებს შორის ჩარჩენილ ბავშვებს

რომ არ იხილონ უკუქცევით სავსე ჰაერი – დედალი ვირთხა

11.

აი, სიშიშვლე, რომელშიც შევალ!

12.

მიაყურადე, მზის სხივს, კაცო!
ასე იფიქრებ: ნეტარებით შარდავს მავანი.

13.

არაა აუცილებელი ერთი სიზმარი ვნახოთ ერთი სარეცლის გამზიარებლებმა
ჩვენი სიზმრები ხვალ თუ არა ასი წლის შემდეგ
უსათუოდ შეხვდებიან ერთმანეთს და თავ-თავის თავს დაიტირებენ.
არაა აუცილებელი ხანგრძლივი განშორებები და მოთქმები და მონატრებები
რაც შეიძლება ბევრი რამ უნდა გადაშენდეს რალაც რომ დარჩეს
ჩვენ მას ვუმღერებთ.
არაა აუცილებელი ყველა თევზი და ყველა სიღრმე
რომელიც მოყვა დიდი ხნის წინ ჩვენს მიერ ნასროლ ამ ზღვა-ბადეს ჩვენ
გვეკუთვნოდეს
მთავარია ნაპირები ხელთ მტკიცედ გვეპყრას.
არაა აუცილებელი ზამთრისპირის ჭლექიანი ქარის მიერ ჩამოყრილი ყველა ბაფთა
უფსკრულს დაენთქას ან არ გაყვითლდეს მინის ზრუნვას არ უერთგულოს
გაფსკვნილი ბაფთა უკვე ჰიმნია არასდროს თქმული
და ვერ ნაშლიან ჩვენს უფსკრულებს და ჩვენს გალავნებს ეს თავსხმები და
გრიგალები
აუცილებელია მხოლოდ ერთად გვეშინოდეს არ დავთმოთ იგი
სამარადისო სიკვდილიც რომ შემოგვთავაზონ
სიყვარული და ერთგულება ერთად შიშია.

14.

არა, სამარე არაა იგი!
იგი ხახაა მიცვალებულის,
რომელიც თავის თავში ჩაუშვეს.

15.

მე ყველა ხეს და მრავალ მარტოკაცს ვუსვამ ჩემს წარსულს,
როგორც – კითხვას;
დე, მიპასუხონ!

16.

"სასიცოცხლოა ეს ჭრილობა,

არასოდეს შეხორცდება!" –
თქვა ჩემმა ფიქრმა.

17.

სურნელოვანი ღამე-ბუნკერი გაანათებს ჩემს შორეულ ნაფეხურებს:
ჯერ კიდევ როდის მოვბრუნებულვარ ჩემი სუნთქვის თავშესაფრისკენ,
ხოლო გზები კვლავაც ცოცხლობენ;
მე ისე შორს ვარ, ვერასოდეს დამენევიან ჩემეული ნაფეხურები,
რომელთა კუდშიც მივჩანჩალებ; დრო ბალახია:
ამოიზრდება მინიდან და თავისთან ერთად ამოდევის ქრელ ცას, რომელიც
უდასასრულოდ ერთდღიანი პეპელაა და, იქნებ, ლოცვაც:
ფრთხილია, ფრთხილი, ღერო ბალახის,
რამეთუ დროა ერთადერთი, საკუთარ თავს რომ არ შემონერს:
დრო თავადაა მესხიერება, რომელიც ცოცხლობს, როგორც ბალახი.

18.

მე ობობა ვარ.
ჩემი ოჯახი ობობაა.
ჩემი სამშობლო ობობაა.
დედამინა ობობაა.
სამყარო ობობაა.
ღმერთი ობობაა.
მე ობობა ვარ.

ჩვენ გვიყვარს ლუდი

ო მეგობარო სამყარო ფრიად ხანგრძლივია ჩვენ გვიყვარს ლუდი
ვარსკვლავები და განქსტერები არსებობას ჩვენს ფეხებთან დაამთავრებენ
იქ ცხრა მთას იქით სიცოცხლეა იქ არ უყვართ წვიმა ან თოვლი
იქ არ ხედავენ ფიქრები სიზმრებს და სიზმრები როკვა-როკვით არ ლალატობენ
განიხვნიან ალიონზე დარაბები როგორც უძირო თეთრი თვალეები
ან როგორც სატრფო როგორც სიმღერა და ვიგალობოთ ვიგალობოთ რომ
გვიყვარს ლუდი
რომ ქლიავის და დაბინდული ხახვის ფერია გაზაფხული ჩემი სარკმლიდან
რომ ამ ქალს კაბა არაფერსაც არ უმაღავს (ესე იგი თითქმის ყველაფერს)
და მან ეს იცის და როკავს როკავს რომ განქსტერები და კახპები
არსებობას ჩვენს ფეხებთან დაამთავრებენ
და ჩვენ არ ვიტყვით ამ ჩემს ფეხებს ან ამ შენს ფეხებს
კი არ ვჩურჩულებთ კი არ ვამბობთ ჩვენ ვამტკიცებთ რომ გვიყვარს ლუდი
და ეს არაა ბაკუნინი პროტესტი ფიცი
არ ემუქრება არანაირ რეჟიმს წალეკვით
არ მოითხოვს თავშესაფარს არაფერს ჩივის
ის არ მოითხოვს სამსახურს და არც იმსახურებს
ის არც კაცია და არც ქუდი ჰხურებია თავზე ოდესმე
არც თავფლობისთვე ჰქონია და მან არ იცის რას ნიშნავს გუშინ
ის არ მოითხოვს თვით თხოვნის ფასად
ან საკუთარი თავის ფასად ან მზის ფასად ფილმში რომ ნახა და მერე მოკვდა
გაიღვიძა როგორც მოკვდავმა ო წვიმა წვიმა ცრემლი ცრემლი კვლავ წვიმა წვიმა
და მერე მოკვდა როგორც მოკვდავი რიგითი და ჩვენზე ძლიერი
ან ქალის ფასად მილიონჯერ რომ გადაშალა და საჭირო გვერდს ვერ მიაგნო
და ფურცლა ფურცლა ფურცლა ფურცლა ვინ ამოხია და კიდევ ასჯერ მილიონჯერ
ვინ ამოხია
კვინტილიონჯერ მინუს ერთხელ მინუს ათასჯერ წიგნჯერ ფალოსჯერ მაგიდაჯერ
ვინ ამოხია
ის მტკიცებაა როგორც უთო სხვა არაფერი
ის მტკიცებაა როგორც ია სხვა არაფერი
ის მტკიცებაა როგორც ციყვი მე რომ გაკოცე შენ კი მხოლოდ კოცნა მაკოცე
და მიმორბოდა მამა-შვილი ფინალური ხეივანი ათასი ციყვი
ჩვენ გვიყვარს ლუდი როგორც ნიძლავი შენი კარის მეზობელი ბოზია თუ არაა ბოზი
დიახაც მაშინ როცა უბანმა ერთადერთმა
მიუხედავად იმისა რომ ერთადერთი თვალი აქვს სალი
ყველაფერი ფრიადზე იცის
ჩვენ გვიყვარს ლუდი როგორც ნიძლავი ვისმა ასომ მოაფუჭა მავანი ქურდი
რომელსაც დედა არასოდეს დავეწყებია არასოდეს უნატრია ის იყო ქურდი
ჩვენ გვიყვარს ლუდი როგორც ნიძლავი რამდენ გრადუსზე დულდება წყალი
ან სამარეში მიცვალებული რას ინონის ასი წლის შემდეგ
როცა მატლთა და მიწათა და ჭინჭველათა თაობები დანაყრდებიან
როცა წყალთა და მიწისქვეშა ქართა და ჩიტთა თაობები დანაყრდებიან

ოჰ ეს უძღლები ადამიანი
ოჰ ეს უძღლები კონკრეტული ადამიანი
ოჰ ეს უძღლები კონკრეტული გარდაცვლილი ადამიანი
ოჰ ეს უძღლები კონკრეტული გარდაცვლილი ადამიანი ასი წლის შემდეგ
აი ამიტომ ვამტკიცებთ რომ ჩვენ გვიყვარს ლუდი გულისრევამდე
და ვეტრფით კათხას რომელშიც იგი ჩაისხმება რათა იქიდან
ჩვენს ხახაში ჩამოისხას და ჩვენ ვეტრფით ჩვენივე ხახას და ის კარგია
ის კეთილია ის სათნოა ის ამაყია და მორჩილია და ჩვენია და ის კარგია
ჩვენ გვიყვარს ლუდი ჩვენს მუცელში რომელიც ჩავა
და მერე ვნებით გავისტუმრებთ
ასერიგად ნეტარია დამშვიდობება
ასერიგად არაცრემლური
ასერიგად არალურჯადხავერდოვანცხვირსახოცური
ასერიგად არახელის(ხანგრძლივ-ხანგრძლივ)ჩამორთმევეური
ასერიგად არაბოლოჯერეთადნოლური ან მესამეზეერთადლოცური
ასერიგად ნეტარია დამშვიდობება ლუდთან რომელიც გვინოვია და ჩვენ ეს ვიცით
ლუდთან რომელიც მზეა ჩვენი მთვარეა ჩვენი და წვრილ-წვრილი ვარსკვლავებია
ო მეგობარო ვიოლინო ერთადერთხელ არსებობს და ისიც მაშინ როდესაც გალობს
და ცხრა მთას იქით მთებია და ტრამალებია
ცხრა მთას იქით მგლებს სიცოცხლე არაფრად უღირთ
ცხრა მთას იქით თქვენ მაჯანო მზეთუნახავო ისე მიყვარხართ
ვით ლუდის კათხა ჩემი ხახა ჩემი მუცელი
და ვით ლუდი გულისრევამდე
და ჩვენ თითს ვიშვერთ გამეტებით იმ ადგილისკენ
სადაც კახპები განქსტერები და ვარსკვლავები არსებობას დაამთავრებენ
თავს მოიყრიან ქვეყნის თვალის ექვსივ კუთხიდან და გვიღირს ლოცვა
და სანთლები და ტაძრები და სეფისკვერები
და მათხოვრები საკურთხები მანდილოსნად ნება-ნება გარდასახევი
ღვთის საძიებლად გადმოკარკლული თვალები და ფეხებქვეშ ცები
სიარულები სირბილები სიარულები საქველმოქმედო სირბილები სიარულები
შუდრები ყველგან სადაც ასე არ მღერიან ან არ ამბობენ
უნდ დაინ აუგ ვოჰინ შტეჰტ დაინ აუგე
დაინ აუგ შტეჰტ დერ მანდელ ენტგეგენ
დაინ აუგ დემ ნიხტს შტეჰტს ენტგეგენ
ეს შტეჰტ ცუმ კონიგ
ზო შტეჰტ ეს უნდ შტეჰტ
შუდრები ყველგან სადაც ასე არ მღერიან ან არ ამბობენ
ბეტე ჰერრ
ბეტე ცუ უნს
ვირ ზინდ ნაჰ
ჩვენ იქ ვართ მხოლოდ სადაც ჩვენი თავი გვეგულის
და თავსაც ოდენ ჩვენი თავის გარშემო ვიყრით
აი ადგილი სადაც ისინი დამთავრდებიან
როგორც ვაშლები ჩაკბენა რომ არ ღირსებათ
და არც მეორედ დამნიფებას აპირებენ ამ ქვეყანაზე

აი ადგილი ანუ კაცი შენ რომ გხმარობს სწორედ ახლა ლუდს რომ მივირთმევ
აი ადგილი ანუ ლექსი რომელსაც ის წერს სწორედ ახლა ლუდს რომ მივირთმევ
აი ადგილი ანუ სიზმარი ტკბილზე ტკბილი მას რომ ესტუმრა
სწორედ ახლა ლუდს რომ მივირთმევ
აი ადგილი ანუ ლალატი რომელიც როგორც სალაფავი ათქვლიფა ვინმე არხეინმა
სწორედ ახლა ლუდს რომ მივირთმევ
აი ადგილი ანუ კაცი სახელმწიფოს მითითებით ფსიქიატრიულ კლინიკაში
სამუდამო საცხოვრისი რომ მიუჩინეს
და სახელმწიფოს მითითებით მობრძანდება ვინმე ავლიპი (საზოგადო სახელია
და არა კერძო რამეთუ შრომა აკეთილშობილებს ადამიანს)
და საგანგებო დანიშნულების ნემსს გამოუწერს
სწორედ ახლა ლუდს რომ მივირთმევ
აი ადგილი ანუ თრაკლის ობოლი გოგო
ტბორის პირს ძუნწად შემორჩენილ თაველს მშვიდად მიმოაგროვებს
სწორედ ახლა ლუდს რომ მივირთმევ
ო მეგობარო სამყარო ფრიად ხანგრძლივია ჩვენ გვიყვარს ლუდი
აიშლებიან შორს სვავეები როგორც ნისლები
ჩვენ გვიყვარს ლუდი გულისრევამდე
და ადგილია ერთადერთი რაც ჩვენგან რჩება

ვილინოზა უკრაინე ბრმები

ვილინოზე უკრაინე ბრმები და ჩვენ მათ ვიხსნით
ხოლო სიკვდილის მოლოდინი რამდენ სიკვდილს შეინირავს არავინ იცის
დანანევრდება სახლებად და გარაჟებად სკოლებად და სათაგურებად
ამურის ისრებს კისრისტეხით დადევნებულ რომანებად ხანგრძლივ ნდობებად
აუქციონზე მოსასაქმებლად ცემა-ტყეპით გამოყრილ და დაღლილ შარვლებად
და ძველმოდური კახების მზერად და უმანკო აბაზანებად
კურკების სროლად გადამღერებულ გიტარებად ჭიბზე ვარდებად
დავინყებულ ვნებებად და დავინყებულ გახსენებებად
ქარი იქნება უკანასკნელ დარიგებებს მოელიან მამაკაცები
ქარი იქნება აბჯრის უღრიალით ეგებებიან უკანასკნელ დარიგებებს მამაკაცები
და აღარ ისმის დედის რძის სუნი ჩვილის ბაგიდან
საკმეველი საკმეველად რჩება
ამ რვა ხელიდან მე რომ მასხია რვავე შენთვის დამითმია თუ მეტყვი ვინ ხარ
ფიქრებს იღწვიან ობობები თავ-თავის ქსელს როგორც ბურუსს შეერევინ
საკმეველი საკმეველად რჩება
არავინ იცის ვინ ააგებს ჩემს კბილის ტკივილს
არავინ იცის რა ჰქვია ატამს ან ამ ალვებს ან ამ სახლებს თავით მიწაში
არავინ იცის შენ რა გქვია მტვრით დაფოთილ პირისახეს ხორცსავსე თვალებს
და დიდი ხნის წინ ორი წამით გაღიმებულ უმწეობას
ჩემს სისხლში რომ ათვალაიერებ
არავინ იცის ცრემლად გაკრეფილ ამ ქალბატონს დღეს ან გუშინ ვინ მიითვისებს
როცა მისი ხმა შავ საცვალთა ძახილს მოუცავს
ხოლო ცის ნაცვლად სივრცე ბოლავს და მოვა მოვა მისი მკერდი ვისაც დაიტევს
ვინ იმეორებს ქარი იქნება ხოლო წელსქვემოთ ლამაზია ჩემი ქალაქი
აი წელსქვემოთ ჩემი ხელები მოხაზავენ არავისთვის შესაბამის ტრაექტორიას
აი წელსქვემოთ ჩიტები და სარეცხები ერთმანეთის გვერდი-გვერდ ფრენენ
წელსქვემოთაა ჩემს ქალაქში ყველა გზა და ყველა ნიშანი
ერთმანეთს ყველა წელსქვემოთ ნატრობს ერთმანეთს ყველა წელსქვემოთ ეტრფის
ერთმანეთს ყველა წელსქვემოთ ლოცავს ერთმანეთს ყველა წელსქვემოთ წყევლის
წელსქვემოთ ყველამ ყველაფერი ისე იცის როგორც თავად ჩემმა ქალაქმა
წელსქვემოთ ჩვენი მირიადი თვალია და მაინც არ გვყოფნის
და შევუპყრივართ ამაღლებებს ზევიდან ქვევით
წიგნთა და ქვრივთა და არაქვრივთა მოლოცვებს და მოსამძიმრებებს
და ცანგალა და გოგონა და ტაში და ტაში
ტუალეტები მშობლიურ და ძირძველ ენაზე იძლევიან საჭირო რჩევებს
თუ კაცი არ გყავთ შეგიძლიათ გამოიყენოთ ხელოვნური საშუალებები
კიტრი სტაფილო სოსისი ძეხვი
ხმა მიეცით მრგვალ მაგიდას გამსახურდიას
ხმა მიეცით სახალხო ფრონტს ნოდარ ნათაძეს
გიყვარდეთ მხოლოდ თქვენი სქესი უცხოს ერიდეთ
პრეზერვატივი ანახევრებს განცხრომის ხარისხს
ტუალეტები მშობლიურ და ძირძველ ენაზე იძლევიან საჭირო რჩევებს

ხოლო მთები და ბალახები ვის ცოდვებად ამოძირულან ამას ის იტყვის
 ვინც აქ არ არის როცა ერთობ სათუთია ჩემი ქალაქი მე იგი მიყვარს
 რამეთუ მე ვარ ეს ქალაქი და ეს თვალები ღამეს რომ კლავენ დაბეჯითებით
 ქარი იქნება უკანასკნელ დამშვიდობებებს ეგებებიან აბჯროსანი მამაკაცები
 ფეხაკრეფით მოვლენ ღრუბლები და მეშინია ვარსკვლავები არ დამირბიონ
 ერთხელ თუ არა ასჯერ მაინც ხომ მითქვამს შენთვის მე მათ დავიცავ
 მე მათ დავიცავ არავისგან სიკვდილამდე და თვით სიზმრამდე ხვალ რომ ვიხილე
 ლურჯი სითეთრის კარიბჭესთან ატუზულ დედად ის ცხვარს მწყემსავდა
 ხედავ როგორ წვალობენ მკვდრები
 რათა დასცინონ გარდაცვლილებს მათ რომ მოუკვდათ
 მათი სუნთქვა და დაძახილი თოვლის ფიფქივით მძიმეა და მარადმედინი
 ჭუპრი ჭუპრის წილ გაზაფხული გაზაფხულის წილ და ჩვენ მათ ვიხსნით
 მზე რომ დადგება მტრედისფერი ეს ვაშლელი ყურს მოჰკრავს ჩვენს ფიქრს
 და თავის თავში თავმოყრილი კვირტის სიმუნჯეს პურის ხმისკენ დაემგზავრება
 ჩვენ როდი ვზრუნავთ ჩვენს თვალისჩინს ეს ვარდები უფრთხილდებიან
 რომ გვკრეფენ გვკრეფენ უსასრულოდ და არასდროს არ თენდებიან
 რას ჰხედავ როცა ღმერთი არ გნამს თუ მიპასუხებ
 ამ რვა ხელიდან რვავე შენთვის მიჩუქებია
 ჩვენ მხოლოდ ვხედავთ ერთადერთი ხეა ვინც ჰხედავს და თქვი რას ჰხედავ
 როცა ხეა შენი მიჯნური როცა ცოცხლებს აღსასრული დაუღამდებათ
 და ვინ ჩურჩულებს უპოვარია სიზმარი და კაცი ყოველი ერთურთისკენ ასწრაფებული
 თუ მათ შორის ხე არ დაზამთრდა ვინ ჩურჩულებს ქარები მოვლენ
 ვინ ჩურჩულებს დამნიფებულ და ვარდნაშეპარულ ნაყოფებად მოვლენ ქარები
 და მადლიერი ვარსკვლავები თავ-თავისი მერმისის ხსოვნას
 ნებისმიერი უცოდველის სარეცელზე მოთქმა-მოთქმით დაასვენებენ
 და ცანგალა და გოგონა და ტაში და ტაში
 ვინაა სურო ვინაა და წითელია ტაში და ტაში
 ვინაა ლომის მძიმე ტორი ვინაა და კონვერტია ტაში და ტაში
 ვინაა მინის ამოსუნთქვა კუთვნილ სუნთქვას დანატრებული
 ვინაა და ვინაა და ვინაარჯერ ტაში და ტაში
 ვინაა გუშინ მე რომ გავჩნდი ხვალ რომ გავჩნდები
 ტაში და ტაში რომელმა ხომ ეს ყოველი ზეპირად იცის
 მწარედ მოთქვამენ შენი მკლავები ცხოვრების და ტუალეტის გაუტანლობას
 მხოლოდ მცირედნი იბრუნებენ იმას რაიც ტუალეტს მიაქვს
 მხოლოდ მცირედნი არ აცილებენ სევდიანი მზერით ურიცხვ განძს
 მათ ჩვენზე ბევრად ადრე უწყიან რას დაარქვან აკვანი და გამოცდილება
 დიახაც ერთობ საჭიროა იმაზე დარდი რაც უკვე იყო ავაი მერმისს
 ავაი მერმისს რომელიც იყო და ჩარეცხეს მოგონების უჯერმა წყლებმა
 ვიოლინოზე უკრავენ ბრმები და ჩვენ მათ ვიხსნით
 ჩემი ქალაქის ტუალეტები შთამომავლობას უნახავენ
 ლაპიდარული წარწერების ძირძველ ნიმუშებს
 აზრობრივად ტევადსა და თემატურად მრავალფეროვანს
 ჩემი ქალაქის ტუალეტები მაიმედებენ რომ პირადად მე არასოდეს გადავშენდები
 და რომ დავიცავ ჩემს ვარსკვლავებს და ვიხსნი ჩემს ბრმებს
 ვიოლინოზე უკრავენ ბრმები ისინი ჩვენი ბრმები არიან

სად მშობიარობს მისამე თვალი

ცრემლად გაკრეფილ ამ ქალბატონებს მე არ ვაკლივარ ასერიგად მტკივნეულია
მოლოდინი მესამე თვალის
რომელიც მათი მეხსიერების ყინულოვან ოკეანეს შორს გაურიყვას ჩემი მზერა
ნაპირებად მიმოფანტულა
მინელობენ ტალღა-ტალღა სარკმლები და დაფდაფები რომელთა გულში
არასოდეს ჩაუხედავთ ჩვენს ნაფეხურებს
ნებისმიერი შიშველი მკერდი როცა მესამე თვალის ძალით მოიჩხრიკება
ვინ გადაარჩენს გამარჯვებულს და უკუმზერა თავს ვის ფიქრებად გაინახევრებს
ვისი ფესვები ჩასხეპენ რვა ცას და მეცხრე ზეცის მკერდის სურნელს შეირგებენ
იქ რძე თეთრია
ვინ უერთგულებს ღალატს და მიწას ჩვენსკენგზად რომ ამომართულა და
მონილუა სამნუხარო ჩვენი იმედის
უნდა ვიცოდეთ ვინ გვციოდეს უსასრულოდ როცა ღამდება და ღამე არ სჩანს
კაცთაგანის თვალსანიერზე
მტკივნეულია მოლოდინი ძნელია ერთობ არ უღალატო ღალატისთვის როცა არ
გკლავენ
და ბალახები ზურგს არ გაქცევენ ხეები და ვარსკვლავები თავის გზით ვლიან
ყველაფერი იმას ამტკიცებს რომ უმანკო და ცხოველია ის რაც არ ხდება რაც
მოხდება ან უკვე მოხდა
მაგრამ ვინ იცის ვის ერთგულებს ან ვის ღალატობს როცა მიწა უკვე ცაშია
ნებისმიერი ჩვენი ასო უკვე ჰიმნია ცის საკანში გამომწყვდეული
ნებისმიერი ატომი და გალაქტიკა უკვე ჰიმნია ცის საკანში გამომწყვდეული
ნებისმიერი ცის საკანი უკვე ჰიმნია თავის თავში გამომწყვდეული
რამეთუ შედგა ნებისმიერი გზამ ვინც იხილა
რამეთუ შედგა ნებისმიერი მზემ ვინც იხილა
რამეთუ შედგა ნებისმიერი ქვამ ქარმა და ზღვამ ვინც იხილა
ჩვენ უკვე მოვხდით და ვიდრე აქ ვართ კარგად ვიცით ხვალ ვინ მოგვკლა გუშინ
ვის მოვკლავთ
რატომ არ ვიცვლით ნიადაგს და ვის სიზმრებში ჩავესვენებით
გიურზები და ბელურები მავანის ხორცს რამდენ ხანში გადასერავენ და
ერთმანეთს სად შეხვდებიან
სარკმლები და დაფდაფები ტალღა-ტალღა მინელობენ და ორი თვალი მხოლოდ
მზერაა
მხოლოდ სუნთქვას ორი თვალი ორი თვალი თვალთვალის ხელოვნებაა
და ღალატია ერთადერთი რაც ორი თვალიც შეგვიძლია მოვიმოქმედოთ
და არსებობა ღალატია დაბადება ღალატია ქვა ღალატია
გზა ღალატია ერთგულება ღალატია მზე ღალატია
მაგრამ ვინ იცის ვის ღალატობს როცა მიწა უკვე ცაშია და ხეები და
ვარსკვლავები თავის გზით ვლიან
და შევთხოვთ რომელს ცას მოვწყდეთ და უფსკრულს დავენთქათ რათა
ვისწავლოთ მაღლა ხედვა და ერთგულება

რათა ვიცოდეთ რომ ვილოცებთ სად წავა ლოცვა შემოდგომა ვის იმედად დაგვიზამთრდება
მინა ერთია ხოლო უფსკრული უამრავი მე ერთი ვარ ხოლო ასო უამრავი მწუხრის ნაცვლად აღსასრული დამილამდება
ხოლო გზა ისევ ღალატია მივირთვათ ნესვი მისი მომზისფრო სურნელება მომუშტული მუქარაა
არაფრისგან გაჩენილი როგორც სამყარო ან შურდული ან ჩვენი გული
ან მეძავეები არასდროს რომ არ ტოვებენ კუთვნილ საცხოვრისს მათ იციან ტკივილის ფასი
ხოლო გზა ისევ ღალატია მეც კვლავ მიყვარხარ მე შენ მიყვარხარ თავო ჩემო გულისრევამდე
და რაოდენ სამწუხაროა რომ ვერ გიშვილებ ვერ გახდები ჩემი ცოლი ან მეგობარი
რომ არ ხარ ჩემი და ან ძმა ან დედა ან მამა
რომ ვერასოდეს მოგესალმები ვერასოდეს დაგაბეზლებ და ვერც დაგიცავ
რომ ეს ყოველი უკვე იყო და არასდროს აღარ იქნება ჩვენც არ ვიქნებით
სად მშობიარობს მესამე თვალი როცა ცრემლად გაკრეფილან ქალბატონები
სად მშობიარობს მესამე თვალი როცა მე თოვლი შემცივდება და აი ვხედავ
ყოველ ფიფქს ისე მოიშორებს თავიდან ზეცა
როგორც ხეები შემოდგომის გამხმარ ფოთოლს ან დამპალ ნაყოფს
სად მშობიარობს მესამე თვალი როცა არც ერთი ჩემი ასო მე არ მეკუთვნის
ისე როგორც არ მეკუთვნის არც ერთი დედა რომელმაც მშობა და რომელიც მე უნდა ვშობო
და შენ ვერ მეტყვი ვის ღალატობ როცა ღალატობ და მწარედ ცეკვავ
და შენ ვერ მეტყვი მესამე თვალის ბედისწერა სად უფრო მარჯვედ საცნაურია
სადაც მე ვარ თუ სადაც მე არ ვარ მე ერთი ვარ ხოლო ჩემი ბედისწერა უამრავია
და გეკითხები ვინ განისვენებს ამ გაუქმებულ ფეხსადგილში საუკუნოვან ნიგნებთან და მწერებთან ერთად
და გეკითხები მიწები და ცეხი როცა წავლენ-წამოვლენ შენს დასასრულს ვის უანდერძებ
და გეკითხები ვინ უბრუნდება მკლავს რომელიც ოდესღაც მოსჭრეს
თავს ვინ მომწყემსავს შენს საშოში როცა მწუხრი ფიქრის ძალით მოირკალება
და უსასრულო ასულები ორბიტაზე გამვლელ-გამომვლელს კომეტებს და მეტეორებს შესთავაზებენ
ხოლო მინა უკვე ცაშია და ნოსტალგია ჩემზე ბევრად ძლიერია ბევრად სწრაფია
ბევრად მთვარეა ბევრად მზეა და წვრილ-წვრილი ვარსკვლავებია
და შენი სუნთქვა საზეიმოდ განიხვნება როგორც კარი ნებისმიერი საცხოვრისის სადაც მე ვკვდები
ო შენი სუნთქვა საზეიმოდ განიხვნება და ფაიფურის ჩიტები და ბროლის ციყვები
წკრიალებენ წკრიალებენ გაუთავებლად მე მქვია ფიცი
ხოლო მზერა ხელთ რომ მიპყრია სიკეთით სავსე მზეთბილ ქუჩებში გამოდევნის
შენს უმწეო და მკვრივ სასთუმალს ვით არ მჯეროდეს მეძავებმა და სურნელოვან შენს ძილს და საცვლებს
ჯარისკაცებმა კარგად იციან ტკივილის ფასი
ისინი ყველა დღესასწაულს მოტკბო ჩაის და კვლავ ჩაის და კვლავ ჩაის და
მოლოდინს შეაგებებენ

ასერიგად მტკივნეულია მესამე თვალი ჩვენმა ხმებმა როცა გვიციან ვინ
 ხმოვანებს ვარდულებულიანს
 ვინ გარბის ცისფერს როცა მესამე თვალის იმედად ჰქრიან და ჰქრიან
 თავანყვეტილი მდინარეები
 ჰქრიან და ჰქრიან ფრინველები მათ ცალი ფრთა აქვთ ხოლო მეორეს ლალატი
 ჰქვია
 ჰქრიან და ჰქრიან ყვავილები და რას ჰქრიან თუ არა ლალატს რომელიც ცაა
 და ჩვენ ვიზრდებით ხე იზრდება მატლი იზრდება
 და ჩვენ ვმალდებით უსასრულოდ ცისკენლალატად
 მაგრამ ვინ იცის ვის ლალატობს როცა მიწა უკვე ცაშია და უკვე მოვხდით
 და მე ვარ ფიცი ცრემლად გაკრეფილ ამ ქალბატონებს მე არ ვაკლივარ
 ასერიგად მტკივნეულია მოლოდინი მესამე თვალის რომელიც ერთობ ჩვენი
 მზერაა
 მაგრამ ვინც მარად ჩვენთანაა ჯერ არასდროს დაბრუნებულა
 და ვინც ჩაგვესმის ჯერ არასდროს გაგვიგონია

საშობაო განწყობილება

არავინ იწყებს სიყვარულით ხელისგულებზე მზე შრება და მონდომებით
გვასწავლიან როგორ უნდა გვტკიოდეს შიში
როცა ხეები ნებისმიერ ჩვენს საფიქრალ-ამოსასუნთქს სამშვიდობო დაძახილით
ეგებებიან
არავინ იწყებს იმ ერთადერთი დიდი სიზმრით მადლიერმა ჩვენმა მკლავებმა
უძირო და უსასრულო გზებისკენ რომ დაიძინედა
როცა ღამის წყლებს ვარსკვლავმნიფე ყველა ტოტი შემოემტვრევით
და უბედური დედები და მარტოქალები როგორც სანთელს ანთებენ მირიად
აკვანს
არავინ იწყებს დილას ლოცვით სხეულები ნება-ნება იბრუნებენ უანგაროდ
გაცემულ ოფლს და ჩვენ გვიყვარს მინა
ჩვენ გვიყვარს მინა როგორც ლუდი როგორც ბალახი ან როგორც მკერდი ცხრა
მთას იქით სამღერლად და სააშკიოდ გადახვენილი
არავინ იწყებს დავინწყებით აი ისარი ნიშნისკენგ ზაზე უგზო-უკვლოდ
დანაწილებულს
თავდაპირველი არსებობა რომ არ შერჩა დასაცემად და უხილავი კვლავ კვილით
მიაპობს სივრცეს რომელმაც შექმნა
ვინ უკუაქცევს ათასობით იავნანას მონდომებით როცა თენდება
ვაი ჩვენ მასში არგარდაცვლილთ მონდომებით როცა თენდება და სიმღერ-
სიმღერ იგალობებს ჩვენმიერი ნაკვით ყოველი
მალე ამოვლენ ხეები და მტრედები და მწყემსები და სხვები და სხვები
მონდომებით როცა თენდება
მალე ამოვლენ და მზეს და ცას და მთელ სამყაროს გაანათებენ
მალე ამოვლენ თვალებამდეუსასრულოდდაღლილიდათეთრითვალეები და
მარცვალ-მარცვალ დაითვლიან
ერთ ღამეში რამდენ ასულს აუგეს წესი
მალე ამოვლენ კუდიანი ცხენები და კავბოელები და ბავშვის ხელით იმღერებენ
არავისთვის საჭირო დედას
კარგად იციან ბავშვებმა და მდინარეებმა არავინ იწყებს სიყვარულით ხოლო ამ
მკლავებს სიყვარულის არ ეშინიათ
ხოლო ამ მკლავებს არავინ ზრუნავს
ხოლო როცა მკვდრები კვდებიან მათ ეს მკლავები ასწავლიან დამშვიდობების
ერთადერთ და მუხლმტკიცე სალამს
ბავშვის მკლავები ჩურჩულებენ მოვენატროთ ერთმანეთს დედა
ბავშვის მკლავები ჩურჩულებენ აქ იქნება თუ ცხრა მთას იქით ჩვენ როცა ვწინდებით
უკვე უწყიან ჩვენმა სულებმა რა შიათ და რა სწყურიათ ან როდის და რატომ
უნდა გარდაიცვალნონ
ბავშვის მკლავები ჩურჩულებენ ვინ მოკვდება თუ არ იცის რას უნდა მოკვდეს
ბავშვის მკლავები ჩურჩულებენ მწყემსებს ცხვარი ჰყავთ
ხოლო შენ ვინ გყავს საცოდავო ადამიანო რომ უპატრონო და უერთგულო
რომ გათბე როცა უმონყალოდ შიშვლდებიან შვილებს მშობლები და
ზამთრისპირის სახლები და ხეები ქრიან

რომ გათბე როცა ყველა მიწისძვრა ერთ მშვენიერ დღეს დამშეული ფალოსივით
აიმაბრთება

და ვინ გვასწავლის საიდან და როგორ გვცოდეს

ვინ შეიწუხებს თავს ჩვენზე სუნთქვით როცა აქ ცაში ჯერ არავინ მომკვდარა და
ჯერ არავინ დაბადებულა

როცა მილიონს უნდა ენდო ერთი რომ გენდოს და არასდროს გაგითავისოს
იქ საიდანაც არ მოსულხარ ნუ დაბრუნდები ჩურჩულევენ ბავშვის მკლავები

არავინ იწყებს სიყვარულით ჩურჩულევენ ბავშვის მკლავები

არავინ იწყებს იმ ერთადერთი დიდი იმედით ჩვენ რომ ზღვად გვექცა

ჰოი უდროოდ გარდაცვლილთა პეშვებიდან დაღვრილო და უგზო-უკვლოდ
ლტოლვილო ზღვებო

არავინ იწყებს გაზაფხულით ჩურჩულევენ ბავშვის მკლავები

არავინ იწყებს ანით და ბანით ჩურჩულევენ ბავშვის მკლავები

არავინ იწყებს სიყვარულით ჩურჩულევენ ბავშვის მკლავები

ბავშვის მკლავები ჩურჩულევენ

სიყვარული თავმოყრაა

სიყვარული დასასრულია

ლოგიის მონაცემები
1991 - 1993

რადიკალური ლაშა

თუ აუცილებლად უნდა ითქვას ის რაც უნდა ითქვას როგორ უნდა ითქვას ის რაც უნდა ითქვას?

თუ ის რაც უნდა ითქვას ჯერ არ გაჩენილა მაშინ როდის გაჩნდა ის რაც ითქვა?

თუ ის რაც ითქვა გამოთქმამდე ცხადი არ იყო როგორღა ითქვა?

გადარჩა თუ არა ის რაც ითქვა?

თუ გადარჩა როგორ გადარჩა და თუ არ გადარჩა რატომ არ გადარჩა?

თქვა თუ არა ის რაც ითქვა იმან რამაც ის თქვა?

როგორ ითქვა ის რაც რაღაცის მიერ გამოითქვა?

გადარჩა თუ არა იმის მთქმელი რაც ითქვა მაშინ როცა ის რაც ითქვა ის არ იყო რაც უნდა თქმულიყო?

როგორ გაიგო მთქმელმა ის რაც გამოთქვა იყო თუ არა ის რაც უნდა გამოეთქვა?

როგორ გაიგო გამოთქმულმა იყო თუ არა თავად ის რაც უნდა გამოთქმულიყო

და რაც გამოითქვა ან არ გამოითქვა?

გამოითქვა თუ არა ის რომ რაღაც გამოითქვა ან არ გამოითქვა?

იყო თუ არა რაღაც ის რაც უნდა თქმულიყო?

რა იყო ის რაც უნდა თქმულიყო და ითქვა ან არ ითქვა?

როგორ ითქვა ის რაც ითქვა?

თუ ის რაც უნდა თქმულიყო ისე ითქვა როგორც უნდა თქმულიყო გადარჩა თუ არა ის რაც უნდა თქმულიყო?

გადარჩა თუ არა ის რაც ითქვა?

დაემთხვა თუ არა ერთმანეთს თქმული და სათქმელი?

იყო თუ არა იგივეობრივი სათქმელი და გამოთქმული?

გადაკვეთეს თუ არა ერთმანეთი იმან რაც ითქვა და იმან რასაც უნდა ეთქვა ის რაც გამოთქვა?

შევიდა თუ არა გამომთქმელი გამოთქმულში და იმოძრავა თუ არა?

იყო თუ არა მოძრაობა რაღაც?

თუ მოძრაობა იყო რაღაც მაშინ დაიოკა თუ არა წყურვილი იმან რაშიც იმოძრავა იმან რაც შევიდა?

გადარჩა თუ არა ის რაც შევიდა?

გადარჩა თუ არა ის რამაც მიიღო შესული?

მაგრამ მიიღო?

თუ მიიღო რა ხნით მიიღო და თუ არ მიიღო რა მიზეზით უკუაქცია?

მაგრამ უკუაქცია?

მოიყარეს თუ არა თავი მოძრავეში შესულმა და გამოსულმა და გამთლიანდა თუ არა მოძრავე?

თუ გამთლიანდა როგორ და თუ არ გამთლიანდა რატომ?

ის რაც გამთლიანდა ან არ გამთლიანდა იქცა თუ არა იმად რაც უნდა თქმულიყო და რაც უნდა თქმულიყო ისე როგორც უნდა თქმულიყო?

ითქვა თუ არა ის რაც ითქვა ისე როგორც უნდა თქმულიყო?

გადარჩა თუ არა ის რაც ითქვა?

ის რაც ითქვა იყო თუ არა ის რაც აუცილებლად უნდა თქმულიყო?

თუ აუცილებლად უნდა თქმულიყო ის რაც ითქვა იქცა თუ არა გამოთქმული ციტატად?

საცნაურჰყო თუ არა ციტატამ თავის თავი როგორც ციტატა და სცადა თუ არა თავის თავში ჩაბრუნება?

შედეგი იყო თუ მიზეზი ჩაბრუნების აქტი და იქცა თუ არა ციტატა იმად რაც უნდა თქმულიყო?

უკუიქცა თუ არა ციტატა იქ საიდანაც მოვიდა?

საიდან მოვიდა ციტატა?

სად მიდის ციტატა?

თუ ციტატა ცვალებადია იცვლება თუ არა პერიოდულად ის რაც ციტატას ეფუძნება და რაც იცავს იმას რასაც ციტატა აძევებს?

ეფუძნება თუ არა ციტატას ის რასაც ციტატა აძევებს?

საესეა თუ არა ციტატა?

რა იცის ციტატამ თავისი თავის შესახებ?

იცის თუ არა ციტატამ ის რაც მისი შინაარსის შესახებ იცის იმან რაც მის შინაარსს აფორმებს?

ითქვა თუ არა ის რაც გაფორმდა ისე როგორც უნდა თქმულიყო?

ის რაც გაფორმდა ჩაენაცვლა თუ არა იმას რაც ციტატამ უარყო და უპირობოდ გამოთქვა?

მტკივნეული იყო თუ არა ჩანაცვლების პროცესი?

იყო თუ არა ტკივილი თვითკმარი?

იმან რაც ითქვა მოინიშნა თუ არა თავისი თავი იქ სადაც დამთავრდა ის რაც გამოითქვა და დაიწყო ის რაც უნდა თქმულიყო?

გამოათავისუფლა თუ არა სიმბოლოსთვის ადგილი იმან რაც ითქვა?

საკმარისად თავისუფალი იყო თუ არა სიმბოლო როცა ის ციტატას წინასწარმეტყველებდა?

შეიძლება თუ არა ჩაითვალოს წინასწარმეტყველება იმად რაც ითქვა მაგრამ არ უნდა თქმულიყო?

თუ სიმბოლო არც წანამძღვარია და არც დასკვნა მაშინ როგორაა ის შესაძლებელი დროში და სივრცეში?

როდის არსებობს სიმბოლო როგორც თვითკმარი პროცესი?

არსებობს თუ არა ის საერთოდ?

უარყოფს თუ არა სიმბოლო იმას რაც მას გამოთქვამს და არა მის თავისუფლებას?

გამოთქვამს თუ არა გამოთქმული იმას რაც უნდა თქმულიყო როცა ის სიმბოლოში შედის და ციტატა შეაქვს?

რა ხდება იქ სადაც სიცარიელე თავს იცავს?

საესეა თუ არა სიცარიელე?

დაემთხვა თუ არა ერთმანეთს თქმული და ართქმული?

დაცხრა თუ არა ის რაშიც ართქმულმა თქმული უკუაგდო და სახელდო ის რაც გამოთქმულმა გადაარჩინა?

მაგრამ გადაარჩინა გამოთქმულმა ართქმული?

იყო თუ არა ართქმული ის რამაც ადგილი გაუმზადა ციტატას და მზერა მიაპყრო სიცარიელეს რომელმაც მზერა მიაპყრო ართქმულს?

გადაფარეს თუ არა ერთმანეთი სიცარიელემ და იმან რაც არც უნდა თქმული-
 ყო და არც ითქვა?
 გამოირიცხა თუ არა ის რაც არ ითქვა?
 გადარჩა თუ არა ის რაც ითქვა?
 ამოდრავა თუ არა გამომთქმელმა ის რაშიც იმოდრავა და ეზიარნენ თუ არა
 ერთმანეთს?
 თუ ამოდრავა როგორ და თუ ვერ ამოდრავა რატომ?
 დაივინყა თუ არა ამოდრავებულმა ზღვარი მოძრაობასა და უმოძრაობას შორის
 და განიცადა თუ არა დიადი ანწყო?
 რაც გამოთქმულმა განიცადა იყო თუ არა რაღაც?
 დაივინყა თუ არა გამოთქმულმა ის რაც განიცადა?
 სად ეზიარნენ ერთმანეთს გამომთქმელი და გამოთქმული?
 როდის დამთავრდა მოძრაობა?
 დაუბრუნა თუ არა იმან რაც ითქვა იმას რაც უნდა თქმულიყო მაგრამ არ ითქვა
 ის რაც გამოითქვა?
 გადარჩა თუ არა სიმბოლო?
 გადარჩა თუ არა ციტატა?
 გადარჩა თუ არა თქმული?
 გადარჩა თუ არა ართქმული?
 ის რამაც იმოდრავა იმაში რაშიც იმოდრავა იყო თუ არა საკმარისად ცარიელი
 მაშინ როცა გამოვიდა იქიდან რაშიც იმოდრავა?
 ის რაშიც მოძრავმა იმოდრავა და რაც თავადაც ამოდრავდა იყო თუ არა სა-
 კმარისად სავსე როცა მარტო დარჩა?
 გადარჩა თუ არა ის რაც ითქვა?
 ის რაც ითქვა იყო თუ არა რაღაც?

ՆԱԿՈՒԽՆ ԸՆԹՆ
1993 - 1994

ჩემი მაისური

(სიმღერა)

ვინ ჩაგვიცვა ვინ გვიცხოვრა ვინ გაგვიხადა

ერთმანეთს შეხვდნენ
ლამე რომელიც ჩემში იყო და
ლამე რომელიც ჩემში არ იყო
მათ აღიარეს ერთმანეთი და დაუბრუნდნენ თავ-თავის ადგილს

მე მიყვარს ჩემი მაისური
დადგა ზამთარი
ჩვენ მკლავებს ვშლით და გულში ვიკრავთ ბედნიერებას
რომელიც ვნახეთ სადღაც ჩვენში და არ გავუშვით
ჩვენი მკლავები ეკუთვნიან
ამ დაკარგულ ადამიანებს

მათ აღიარეს ერთმანეთი და ჩაუსაფრდნენ
თავ-თავიანთ სიმარტოვეს - გადამწყვეტ შავ ჯვარს
საიდანაც სამუდამოდ გავიდა ქრისტე

მოგვნატრებია ერთმანეთი
დავემშვიდობოთ შორეულ მგზავრებს
ჩვენსკენ გზები რომ განამტკიცეს
და იხსენებენ წარსულს რომელიც მალე იქნება მათი მეგზური

ის ყვავილივით მარტივი და ერთჯერადია
მე მიყვარს ჩემი მაისური
ქარი დაძრწის ჩემს ხეებს შორის
მშვიდდებიან ჩემი ხეები

როგორც ისინი
მეც დავდგები ერთ მშვენიერ დღეს

ვინ ჩამიცვა ვინ მიცხოვრა ვინ გამიხადა

ჩვენი შვილები წავიდნენ ცისკენ
ოდესმე იქნებ მათი სულებიც შეიყვაროს
უკულმართმა ამ მაისურმა

**გამგზავნიანამდე ეხთი ნუთით
ან ეხთი ცხომეხუბით ადეე
1994**

გამოსავალი

ჩვენ უნდა გავუგოთ მოჭრილ ყვავილებს
როცა მათ არ უყვართ მზე
და სიტყვებს შორის სინათლე უკვდებათ

რატომ უნდა იყოს ჩვენი უმწეობა ყოველთვის მიზანმიმართული
რატომ უნდა ვიდგეთ ასე სასტიკად წარმავალნი იმის წინაშე რაც იყო
და მამასადამე იმის წინაშეც რაც იქნება ან შეიძლება რომ ყოფილიყო

ჩვენ უნდა გავუგოთ ერთმანეთს
ყოველ შემთხვევაში - მაშინ
როცა ერთმანეთი ხელიდან გვეცლება
მაგრამ ისეთი ნაცნობი და კონკრეტულია რაც ერთხელ მოხდა
რომ ერთმანეთს მაშინ მაინც უნდა გავუგოთ
როცა არ გვიყვარს ერთმანეთი

ან: რატომ უნდა გვღლიდეს ის რაც
ან იქნება იმიტომ რომ ჩვენ არ ვიქნებით
ან არ იქნება იმიტომ რომ ჩვენ ვიქნებით
ან იქნება იმიტომ რომ ჩვენ ვიქნებით
ან არ იქნება იმიტომ რომ ჩვენ არ ვიქნებით
მაგრამ ნებისმიერ შემთხვევაში იქნება ან არ იქნება
და ერთმანეთს მორჩილად გავუსწორებთ
მომხდარს და მოსახდენს
ანუ სიტყვას და სათქმელს

უჩვენოდ წაშლილ სიჩუმეში ამომავალი მრავალი სარკმელი
და ერთმანეთის პირისპირ მდგომი
ყოველი ორი სიყვარული

ან:
ერთმანეთს დიახაც მაშინ უნდა გავუგოთ
როცა არ გვიყვარს ერთმანეთი

Ձեռնարկ
1994 - 1995

პირველი

(კრიტიკული ლექსი)

ვილაც გამოდის და ხმამაღლა ამბობს -
მე ვარ პირველი

ის კი - ერთი ურიცხვთაგანი -
ჭკვიანი თავმდაბალი წესიერი
კუთხეში მიმჯდარა
დამაჯერებლად ილიმის
და ამბობს
რომ ეს სირცხვილია
რომ ეს არავითარ შემთხვევაში არ უნდა ხდებოდეს
ისეთი და ისეთი ადამიანების წარმომშობ სამშობლოში
როგორებიც არიან მაგალითად ეს და ეს

ჩემი ღრმა რწმენით
ჭკუა თავმდაბლობა წესიერება
როგორც ყოველთვის ახლაც უბადლოდ გაიმარჯვებენ
ამიტომ მოთმინებამ არ უნდა უღალატოს იმას
ვინც კუთხეში მიმჯდარა
და დამაჯერებლად ლეღავს და ამბობს
რომ ეს სირცხვილია

მერე რა რომ ძალიან იშვიათად მაგრამ მაინც გამოჩნდება ხოლმე
ვინმე ისეთი
ვინც გამოდის და უტიფრად ამბობს -
მე ვარ პირველი

ჩემი ღრმა რწმენით
და კუთხე-კუთხე მიყუჟულთადმი ჩემი უღრმესი პატივისცემის მიუხედავად
ეს ძალიან აუცილებელია
ვილაც გამოდიოდეს და უტიფრად ამბობდეს -
მე ვარ პირველი
მით უმეტეს რომ (როგორც უკვე აღინიშნა)
ეს ხდება ძალიან იშვიათად
მაგრამ რატომღაც მაინც და მაინც მაშინ
როცა ყველა გრძნობს რომ რაღაც ძალიან მართალი ხდება
რაღაც ზუსტი და არადამაჯერებელი
რაღაც აშკარა

ის კი - კუთხეში მიმჯდარი და დამაჯერებლად მოქირქილე - ამბობს
რომ მას არასოდეს წარმოუთქვამს

"მე ვარ პირველი"

საბედნიეროდ მას ოდესღაც ეყო ჭკუა თავმდაბლობა წესიერება
არ გამოსულიყო და არ წარმოეთქვა

"მე ვარ პირველი"

სამწუხაროდ მას ახლა ყოფნის ჭკუაც თავმდაბლობაც წესიერებაც
რათა ვერ მიხვდეს რომ ვერც იტყოდა ვერასოდეს

"მე ვარ პირველი"

და რომ სინანული სწორედ ამას ნიშნავს და არა იმას რომ ის იტყოდა

"მე ვარ პირველი"

ჩემი ღრმა რწმენით

უმრავლესობა იმათ შორის ვინც გამოსულა და ვისაც უთქვამს -

მე ვარ პირველი

არ შემეცდარა

ხოლო ვინც შეცდა

შეცდა იმიტომ რომ იცოდა რა ეთქვა

მაგრამ არ იცოდა რატომ ამბობდა იმას

რასაც ძალიან იშვიათად ამბობენ

მაგრამ როგორც წესი

როცა ამბობენ და იციან რას ამბობენ

არ ცდებიან

ბოლოს და ბოლოს

ეს ხომ ძალიან ძალიან ძნელია

ვიღაც გამოვიდეს და ასე უტიფრად ასე დაუკითხავად თქვას -

მე ვარ პირველი

მით უმეტეს

თუ ის სულაც არაა ბრიყვი

**შეჯამების უახლოესი
1995 - 1999**

სიმღერა

ხეირიანად არც იცნობდა.
მე კი იმ ბიჭს სულ არ ვიცნობდი.
და მაინც, მე ის ძალიან მიყვარს.
ელექტონ-ჰილელი ჯეიმს კასლი მიყვარს ძალიან.
და კიდევ - დიკი. დიკ დაივერი.

ახსენიანი სვლედი
1999 - 2000

სავსეს პატარა ძველი ღვთაებებით,
ცოცხალი ხისგან ნაჩორკნი მათი ბუტბუტით და სუნთქვით;
რითაც მას შეეხნენ: სიტყვებით თუ ბგერით თუ სხეულით, -
არასრულ წესრიგში ბევრ ასეთ ნაღვლიან ჩატოვებას,
ენის ბევრ ასეთ არამღვრევას, გულის დიდ წესრიგში არშესვლას, სიკვდილს,
სადაც სიტყვა, რომლითაც აღინიშნება სიტყვა, რომელსაც ვიყენებ, ვთქვით, ამ აზ-
რის შესასრულებლად, სხვა სიტყვაა არა იმ აზრით, რომ მოცემულ აზრს
არ გამოთქვამს, არამედ - იმ აზრით, რომ მისით, გამოსახულით ახლა და
ამ გვერდზე, აღინიშნება მისი მოძრაობა იმ სიტყვისკენ, რომელიც მისით
აღინიშნება და რომელიც მისკენ იმ აზრის შესასრულებლად ისწრაფის,
რომელიც ქრება და ინთება, ქრება და ინთება,
და სადაც, დაე, იშვიათად, მაგრამ მაინც გამოსახებიან წინადადებები,
როგორც ცხენები მდინარეში,
როგორც წარმოუდგენელი მათი ანარეკლი,
ერთ უხილავ ფიქრად შენახული,
დარჩენილი მდინარის შრიალში.

**ტბის სანაპიროს სიმლეხები
2001 - 2004**

ნატურმორტი თოვლით

კარმელა ურანგას

ჰაეროვანი აივნების, მძიმე სახლების,
გაქანებული მანქანების ყველა ეს თოვლი,

სხვა ჰაეროვან აივნებში თავჩარგული,
მყისიერი სხვა მანქანების სახურავებზე მობინადრე,

ან სასაცილო სხვა ბავშვების სირბილს მალვით ადევნებული,
ქუჩა-ქუჩა დაკარგული ყველა ეს თოვლი,

ლამის სკვერებში თავმოყრილი მეგობრობის
ათასობით ფეხქვეშ თელილი
ყველა თოვლის ყველა ეს გული,
მოსული უთქმელ შეხებებად,

შეუმჩნეველ საყვედურებად

გაღებული ყველა თოვლის მთელი ცხოვრება,
მზის ამოსვლიდან მზის ჩასვლამდე
გაღებული ყველა თოვლის ყველა ცხოვრება,

ყოველდღიური ამა თუ იმ ადამიანის
ამა თუ იმ გაკვირვებამდე,
რომ ეს თოვლი სულ სხვა თოვლია,

სადაც მერე რომელიმე სხვა, უცნობი თოვლის საფარქვეშ
ყოველდღიური სხვა, უცნობი ადამიანი
ხედავს სხვა სიზმარს, ხოლო სიზმრად –
არაერთ სხვა თოვლს:

სახლის კუთხეში შეუმჩნეველად, მწარედ თავჩარგულს,
მთის შორ კალთებზე ნაბიჯ-ნაბიჯ ამალღებულს,
სასაცილო ბავშვების დევნით გაფერმკრთალებულს

ან, როგორც ხშირად ხდება ხოლმე,
არასდროს მოსულს.

ARS POETICA
2005 - 2010

සහ සහ, සහසර ඊසර සහඊසරසර,
සඊසරසර සහසර

3.

සහ සහසරසර සහසරඊසරසර සහසරසර
සහසර 7සරසර සඊසරසර සහ සහසරසරසර

(සහසර සඊසර සඊසරසර සහ සහසරසර සහසරසර
සහසර සහසර ඊසරසරසර ඊසරසරසර සහසර සහසර7සර
ඊසරසර සහසරසර සහ සහසරසරඊසර සහසරසර සහසරසරසර
සඊසරසර සහසරසරසර සහසරසරසර සහසරසරසර ඊසර සහසරසරසරසර
සඊසරසරසරසර සහසරසරසර සහසරසර සහසරසර සහසරසර)

7සරසර ඊසරසරසර සඊසරසරසර සඊසරසරසර සඊසරසර සහ සහසරසරසර
සඊසරසරසර සහසරසරසර 2සරසරසරසර සඊසරසරසර සඊසරසරසරසර
සහසරසරසර සඊසරසරසර සඊසරසර සහසරසරසර සහසරසර සඊසරසර

සහසරසර සහසර ඊසරසර සඊසරසර සහ සහසරසර සහසරසරසර
සහසරසර සහසරසරසර සහ සහසරසරසර සඊසරසර 9සරසර
සහසරසර සඊසර සහසර2සර

සඊසරසර සහසරසර සඊසරසරසර සහසරසරසර සහසරසරසරසර සඊසර
සඊසර සහසරසරසරසර සහසරසරසරසර සඊසර 5සරසර සඊසර සහ සඊසරසරසර
සහසරසරසර සඊසර සහසර2සර

සහසර සහසරසරසර සහසර සහසරසරසර සහ සහසර සහසරසරසර
සහසරසරසරසරසර සඊසරසරසර සඊසරසර සහසරසරසර සහසරසර
සහසරසරසර සඊසර සහසර2සර සහ සඊසර සහ සහසරසරසර
සහසරසර සහසරසරසර 9සර සහසරසර 9සරසරසර සහසර සහසරසර සහසර

සඊසර සහසර2සර සහසර සහසරසරසර සහසරසර සඊසරසරසර
සඊසර සහසර2සර සහසර සඊසර ඊසරසරසර 7සරසර

4.

- සඊසර සඊසරසර
සඊසරසරසර සහසරසරසර
සහසර5සරසර සහසර5සරසර සහසර5සරසරසර

සහසරසරසරසර සඊසර සඊසරසරසර සඊසරසරසර 2සර
සහසරසරසර 5සරසරසරසර -සර සහ
සහසරසරසර 5සරසරසරසර සඊසර7සර

ပထမ 5ပထမ ပထမ ပထမ
ဝိပဿနာပထမ ပထမ ဝိပဿနာပထမ
ပထမ ပထမ
ပထမ ပထမ ဝိပဿနာပထမ

ပထမ ပထမ ပထမ
ပထမပထမ ပထမပထမ ဝိပဿနာပထမ ပထမ
ပထမ ပထမ
ဝိပဿနာ ပထမ ပထမပထမပထမ

ပထမ ပထမ
ပထမပထမပထမ
ပထမ ပထမ

ပထမ ပထမ -ပထမ ပထမ
ပထမ ပထမပထမပထမပထမ ပထမ ပထမ
ပထမပထမ 9ပထမ
ပထမပထမ 2ပထမ ပထမ ပထမ
ပထမ ပထမ

ပထမ ပထမ
ပထမပထမ ပထမပထမ 5ပထမ ပထမ
ဝိပဿနာပထမပထမ ပထမပထမ ပထမ ပထမ
ဝိပဿနာပထမ ပထမပထမ ပထမပထမ ပထမ

ပထမ ပထမ ပထမ
ပထမပထမပထမ 7ပထမပထမ ပထမပထမ ပထမ
ပထမပထမပထမ ပထမ ပထမ
ပထမပထမ ပထမ ပထမ

ပထမ ပထမ
ပထမ ပထမပထမပထမ
ပထမ ပထမပထမပထမ ပထမ
ပထမပထမပထမ ပထမပထမပထမ ပထမ

ပထမ ပထမ
ပထမပထမ
ပထမပထမ ပထမပထမ ပထမ
ပထမပထမ ပထမပထမ ပထမ ပထမ
ပထမ ပထမ

ပထမ ပထမ
ပထမ ဝိပဿနာ
ပထမ ပထမပထမပထမ ပထမပထမ ပထမ
ပထမ ပထမ ပထမပထမ ပထမ

ထပ်ထပ်ထပ်ထပ်ပုံပုံ ၂၀၀ ပထမပထမပုံ, ပုံပထမ ၇၀၀ပထမပုံ,
ပထမပထမ ၉၀၀ပထမပုံ ပထမပထမပထမ ၉၀၀၉၀၀ ပထမ ၉၀၀ပထမ ပထမပထမပထမပုံ,
ပထမ ပုံပထမ ပထမပထမပုံ, ပထမပထမ ပထမပထမ ပထမပထမပထမ ပထမပထမ ပထမပထမ ပထမပထမ,
ပထမပထမပထမ ပထမ ပထမပထမပထမပထမ ပထမပုံပထမပထမ ပထမပုံပထမပုံ,

ပထမပုံ ပထမပုံ, ပထမပထမပထမ ပထမပထမပထမပထမ,
ပထမပထမ ပုံပထမပထမပထမ ပထမပုံပထမပုံပထမ ပထမပထမ ပထမပုံပထမ ပထမပထမပထမ
ပုံပထမ ပုံပုံပထမပုံပထမပုံ, ပထမပထမပထမ ပထမပုံပထမ ပထမပထမပုံပထမ,
ပထမ ၅၀၀ပထမ ပုံပုံ ပထမ ၇၀၀ပထမ ပထမပုံပထမပုံပထမ ပထမပုံပထမပထမ,

ပထမပထမ ပထမပုံပထမ ပထမပုံ, ပထမပထမ ပထမပထမပထမ ပထမပုံပထမပုံပုံပထမ ၉၀၀ပထမပထမပထမ ပထမပထမ,
၉၀၀ပထမပထမပထမ ပထမပထမ ပထမပထမပထမ, ပထမပထမပထမပထမ ပထမပထမ ပထမပထမ ပထမပုံ,
ပထမပထမပထမ, ပထမပထမ, ပထမပုံပထမ ပုံပထမပထမပထမ, ပထမပထမပထမပထမ ပထမပုံပထမပုံပထမ,
ပထမ, ပထမ ပထမပထမပုံပထမ ပထမပုံပထမပထမ ပထမ ၉၀၀ပထမ,

ပထမပထမပုံပုံပထမ ပထမ ပုံပထမ ပထမပထမပထမ ပထမပထမပထမပထမ,
ပထမပုံပထမပုံပုံပထမ ပထမပထမပထမ ပထမ ပုံပထမ ၇၀၀ပထမပထမ,
ပုံပထမ ပုံပုံပထမပထမ ၂၀၀ပထမ ပထမပထမပထမပုံပုံ ပုံပထမပထမ
ပုံပထမ ပထမ ၇၀၀ပထမ ပထမပထမပထမ, ၇၀၀ပထမပထမ, ပထမ ပုံပုံပထမ ပုံပထမပထမ,

ပထမပထမပုံပုံပုံ ပထမပထမပထမပထမ ပထမပုံပထမပထမ, ပထမ ပုံပထမပထမ,
ပုံပထမပထမပထမ ပထမပထမပထမ ပုံပထမပထမ, ပထမပထမပထမ, ပထမပထမ,
၅၀၀ပထမပထမ, ပထမပထမ ပုံပထမ ပထမပထမပထမပုံ ၅၀၀ပထမပုံပထမ,
ပထမပုံပထမပုံပုံ ၉၀၀ပထမပထမပထမ ပုံပထမ ပထမပထမပထမပထမ.

ပိတ်ပင်

၀၇၆၆၆ ၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀
၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀
၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀
၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

၀၇၆၆၆ ၀၀၀ ၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀ ၀၀၀
၀၀၀ ၀၀၀ ၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀ ၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀
၀၀၀ ၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀ ၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀
၀၀၀ ၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀

၀၀၀ ၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀၀ ၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀
၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀
၀၀၀ ၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀
၀၇၆၆၆ ၀၀၀၇၆၆၆ ၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀ ၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀

සම සමමුසමම මම 9සමම, සමසමසම, සමසමම 9සමම,
සමසමසමම 5සමසම සමසමසමම, 2සම සමසමසම මමමම සමසමම

සමමම සමසම සමමමමම මම 5සමසමම5ම7ම,
සමසමසමම ම ම සමසමමම මසමසමම,
සමසමමම සමසම9සමසමමම ම2සමම ම ම2සමමම,
මමම සමසමසමමමම

මමම සමසමසමසමමම මමමම ම සමසමසමමම,
මමසමසමම සමමමමම, සමසමමම, ම9සමමම, සමසමම ම ම5සම සමසමසමමම,
මමම සමසමසමමම, සමසමමම, මමම මමම7මමමම

සමසමමම 7සමම සමසමමමම ම මමම-සමසමමමම
ම ම95සමමමමම මමමමමම මමමම
ම සමසමමමම මමම මමමමම සමසමමම මමමමම

මමම ම7ම ම2සමමමමම සමසමමමමම, මමසමමම මමමම,
සමසමසමමම, මමමමමම මමමම, මමම මමම මම5මමම මමමමමම,
ම, මම, මමමමමම, මම5මමම මමමමම

ම සමසමමමමමම මමසමමමම, සමසමම මමමමම,
සමසමම 5සමමම මමසමමමමමම, මමම, මමමම මමසමමමමමම,
සමසමම මමමමම, මම2සමමම ම මම5මමම

සමසමමම, මම2සමමම ම මම5මමම

සමස්ත පරිමාණය පරිමාණය සමස්ත පරිමාණය 7626 පමණ පමණ පරිමාණය පරිමාණය
පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය
පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය පරිමාණය

Öðssóðun, sössóðun söss7öð, 2006 9öð 16 sössóðun söss9ö2öð

öðöð öð öðöðöð

9öðöðöðöðöðÖ öð 5öðöð7öðöð:

öðöðöðöð 7öðöðöðöðöð, 72öðöð öð9öð,
öðöðöðöðöðöð öðöðöðöð öðöðöðöð öðöðöðöðöð öðöðöðöðöð
öð öðÖð 7öðöðöðÖ öðöðöðöð Öðöðöð öðöðöð;

Öðöðöð 9öðöðöðöðöð öðöðöðöðöðöð öðöðöðöð öðöðöðöð,
öðÖðöð Öðöð 9öðöðöðöð 5öðöðöð 9öðÖð,
öðÖð 2öðöðöðöðöð öð9öð-öð9öð öðöð2öðöðöð öðöðöð öðöðöðöð;

öð öðÖðöðöðöð Öðöðöð2öðöðöð öðöð5öð7Öð öð öðöðÖðöðöð5öð7Öð –
öðöðöðöðöð Öðöðöð 7öðöðöðöð, öðöð öðöðöðöðöðöð
Öðöð öðöðÖð öðöðöðöðöðöðöð;

5öðöðöðÖðöðöð Öðöðöð Öðöðöð, öð Öðöðöð öðöðöð,
öðöðöðÖðöðöð öðöðöðöðöðöð, öð2öð öðöðöðÖð,
öðöð Öðöðöð öð öðöðöðöð Öðöð, Öðöðöð Öðöð -
öð2öðöðöðöð Öðöðöð öðöðöðÖð;

9öðöðöðöðöðöðÖ öð 5öðöð7öðöð,

öð Öðöðöð 2öðöðöð öðöðÖðöðöð öðöðöðöðöð,
öðöðöðöð öðÖð öðöð
5öðöðöðöðöð ÖðöðÖð öð2öðöðöðöð öð2öð öðöðöðöð
öð öð2öð 2öðöðöð öðöðöðöðöð,
öðöðöðöðöðöðöð öð2öðöð öðöðöð,
öðöð öðöð7öðöð öðöðöðöðöðöðöð;

öð öðÖð öðöð öð öðöðöðÖð öðöðöðöðöðöð öð öðöðöðöðöð
öð – öðöðöðöð öð2öð öðöðöðöð öð2öð öðöðöðöðÖð,
öðöðöð öðöðöðöðöð öðöðöðöð 2öðöð öð 5öðöðöðöðöð öð9öðöð öðöð öðöð:
öðöðöðöðöð öðöð7öðöð öðöð öð2öðöðÖð öðöðÖðöðöðöðöðöð?

öðöð öð öðöð?
öðöðöð öð2öðöðöð öð öðöðöð öð2öð öðöð?

9öðöðöðöðöðöðÖ öð2öðöðöð, öðÖðöðÖðöðöð öðöð2öðöðöðöðöð,
öð öðÖðöðöð, öðöðöð öð2öðöðÖðöð öðöð2öðöðöðöðöð,
öð öð öð2öðÖð öðöðöðÖð öðöðöðöðöðöð öð2öðöðöðöð öðöð2öðöðöðöðöðöð;

Ööb öÖb

1.

öööööö ööÖ öÖ?
öööööö ö ööööööööö?
öööööö ö, ööööööö ööööö ööö,
öö Ö 2 ö öÖööÖöö ö ö ö5?
öööööö Ööö Ööööö ö2öööö ö ööööö,
öööö 5öö ö ööööööööö öÖ ööööö?

2.

Ööö ööö9öö Ööööö ööööö,
ööÖ ööööö, Ööööööööö
ö Ööö Ööö ööööööööö.

3.

öö, ö ööööö ööööö ö?
öö, ö ööööö ö9öö ö ö ööööööö?
öö, ö ö2öö ööö ööö Ööö Ööö,
Ööö Ööö ö ööööööööö?

4.

öööööö Ööö ööö ö ööööö,
öööö ööööö ööööööööö ö öÖöööööö ööööö ö,
öööööööö ööö Ööö öÖöö ööööö?
öööööö Ööööö Ööö?

Öðöð öð öðöðöðöð

öð –
Öðöð öðöðöðöð
öð2öðöðöð öðöðöðöðöðöðÖð

öðöðöðöðöðöð Öð2öðöð öð
öðöðöðöðöð 2öðöðÖð öð2öðöðöð
öðöðöðöð Öðöðöð ÖðöðÖð öðöð öð2öðöðöð
öðöð öðöð 5öðöðöðöð öðöðöðöðöð

öð – Öðöð öðöðöðöð
öðöðöðöðöð öðöð öð öðöðöðöðöðöð
öðöð öð öðöðöðöðöðöð
5öðöðöðÖðöðöð öðöðöðöðöðöð öðöðöðöðöðöðöðöðÖð
öðöð öð öð2öðöðöðöðöð

öðöð öð Öðöðöðöð2öð5öð7 öð öðöðöð öðöðöðöð
öðöðöðöðöð 9öðöð öðöðöðöðöð Öðöðöðöðöð
öðöðöðöð öðöð5öðöð 9öðöð öðöðöðöðöð Öðöðöðöðöð
öðöð öð öðöðöðöðöðöð öðöðöðöðöð Öðöðöðöðöðöðöð
5öðöðöð öð öð7öðöðöðöð
öðöðöðöðöð öðöðöðöð

öð – Öðöðöð öðöðöðöð – öðöð öðöð öðöðöðöð
öðöðöðöðöð öð öðöð2öð öðöðöðöðöðöð öðöðöðöðöðöð öðöðöðöðöðöðöð
öð öðöðöðöð öðöðöðöðöð öðöðöðöðöð öðöðöðöð 9öðöðöð öðöðöð

öðöð öðöðöð öð öðöðöð öðöðöð öðöðöð 5öðöðöð öð öð9öðöðöðöð
öðöðöðöðöð öð5öð öð öðöðöðöðöð Öðöðöð Öðöðöðöðöðöðöðöð
Öðöðöð Öðöðöðöðöðöðöðöð öðöðöð 9öðöðöð öðöðöð

öð öðöðöð öðöð 2öðöð Öðöðöðöðöð Öðöðöð öðöðöðöðöðöð
öðöðöðöðöðöð Öðöðöðöðöðöð öðöðöðöðöð öðöðöð öðöðöðöðöðöð
öðöð öð öðöð2öð öðöðöðöðöðöð öðöðöðöðöð
öðöðöðöðöðöðöð 5öðöðöð öðöðöðöð7öðöðöðöð
öðöðöðöðöðöð öð öðöðöð

öðöðöðöð öð öðöð öðöðöðöð öðöð öðöðöðöðöðöð öðöðöðöð
öðöð2öðöðöðöð öðöðöðöðöðöð öð Öðöðöðöð öðöðöðöðöðöðöðöðöð
5öðöðöðöð öðöðöðöðöð Öðöðöðöðöðöð öð 2öðöðöðöð
öðöðöðöðöð Öðöðöðöð öðöðöðöðöð öðöð öðöðöðöðöðöð

Öðöðöðöð öðöðöð öð öðöðöðöð öðöðöð öðöðöð9öðöðöðöðöðöðöð

၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀
၀7 ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀၀
၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀၀

၀၀ - ၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀
၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀
၀၀၀ ၀၀၀ ၀၀၀၀၀ ၀၀၀၀၀၀ ၀၀ ၀၀၀2၀၀ 2၀၀၀၀၀၀

Öðmissi þess er Öðmissi, þess er Öðmissi Öðmissi Öðmissi
Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi,
Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi,
Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi,

Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi,
Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi Öðmissi.

ဝိဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိဝိဝိ,
ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိ
ဝိဝိဝိ ဝိ ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိ ဝိဝိဝိဝိ:
ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိ
ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိ!

§7

ဝိ, ဝိ: ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိဝိ,
ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိဝိ
ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိ,
ဝိ ဝိ ဝိဝိ ဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိ
ဝိဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိ
ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ, ဝိဝိ ဝိဝိဝိဝိ, ဝိဝိ
ဝိဝိ: ဝိဝိဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ
ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိဝိ, ဝိ
ဝိဝိ ဝိဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိ
ဝိဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ
ဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိဝိ, ဝိဝိ
ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ
ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ
ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ ဝိဝိ

Öðöð5öðöðöð

öð öðöðöðöð 5öðöðöð ö5ö,
öðöðöðöð öðöð öðöðöð öð2öð öð – öðö2öðöð,
öðö2öðöð7öðöð öðöðöðöð öðöðöðöðöðöð;

öð öðöðöðöð Öðöð ö5ö,
öðöðöðöð öðöðöðöð öðöðöðöðöðöðöð öðöðöðöðöð
öðöðöðöðöð Öðöðöðöð 7öðöðöð 2öðöðöðöð;

öð öðöðöðöð öðöðöðöð ö5ö,
öð2öðöðöðöðöðöð öðöðöð öðöðöð öðöðöðöðöðöð
öðöðöð öðöðöðöðöðöð öð7öðöðöðöð öðöðöð öðöðöðöð öðöðöðöð;

öð öðöðöðöð öðöðöðöð ö5ö,
öðöðöðöð öðöðöð öðöð2öðöð öð öðöðöðöð öð2öð,
öðö2öðöðöð7öðöð öðöðöðöðöð 5öðöðöðöð.

Óðóð ðóðóðóðóð

ðóð, ðóð2ðóðóðóð, ðóðóð ðóðóð Óðóð ðóðÓðóðóðÓð 5ðóðóðóð Óðóð2ðóðóðóð, ðóðóð2ðóðÓð, Óðóðóðóð7ðóð ðó ð2ðóð ðóð2ðóðóðóðóðóð Óðóðóð, 95ðóð 9ðóðóðÓð, ðóðóðóðóðóðóð 2ðóðóðÓð ðó Óðóðóðóð ðóðóð ðóðóð, ðóðóðóðóð, ðóðóðóðóðóð Óðóðóðóðóð, ðóðóðóðóðóð Óðóðóðóðóðóð Óðóðóðóð ðó ðóð2ðóðÓð, ðóð ðóðóðóð 7ð2ðóð7ð2 ðó ðóðóðóðóð Óðóðóðóðóð Óðóðóð 5ðóðóðóðÓðóð 7ðóð7ðóð, 2ðóðóðóðóð ðó ðóðóðóðóðóðóð, ðóðóðóðóð ðóðóðóðóðóðóðóð ðóðóðóðóðóð ðóðóðóðóð ðóðóðóðóð, ðó Òðóðóðóðóð ðóðóðóðóð ðóðóð ðóðóðÓðóðóðóð Óðóðóðóð7ðóð ðóðóðóðóð, ðóðóð ÓðóðÓðóðóð Óðóðóðóðóð, ðóðóðóðóðóð ðó 7ðóðóð 2ðóðóðóðóð ðóðóðóðóðóð, ðóð5ðóðóðóð ðóðóðóðóð ðó 9ðóðóðóðóð, Óðóð ðó ðó ðóðóð, ðóðóð, ðóð ðó ðóðóðÓð, ðóðóðóðóðÓð ðóð2ðóðóðóð, ðÓðóðóðÓðóðóðÓð 95ðóð 9ðóðóðÓð ðó ðóðóðóðóð ðó ðóð9ðóðÓð, ðó ðóðóðóðóðÓð ðóðóðóðóðÓð Óðóðóðóð, ðóðóðóðóðóð ðóð ð2ðóðóðÓð, ð2ðóðóð ðóðóðóðóðÓð, ðóð ðóðÓð ðóðóðóð ð95ðóðóð ðó ÓðóðóðÓðóð ðóð5ðóðóðóð ðó ðóðóðóðóðóð ðóðóðóðÓð ðóð5ðóðóð Óðóðóð 5ðóðóðóðÓðóð ðóðóðóðóð, ðóðóðóð Óðóðóðóðóðóð ðóðÓðóð, ðóðóð ðóðóðóðóðóðóðóð ð95ðóðÓð ðóðóð ðó ð2ðóðóðÓð, ðóð Óðóðóð 7ðóðÓð ðóðóð, ðóðóðóðóð ðóðóðóðóð ðóðóðóðóð, ðóðóðóð, ðÓðóðóðóð ðóðÓðóðóðÓð ðóðóð95ðóðóð ðóðóðóðóðóðóðóð, ðóðóðóðÓðóð ðóð, ðóðóðóðóðóð, Óðóðóð ðóðóðóðóð 9ðóð ðóðÓðóðóðóðóð 5ðóðóðóðÓðóð ðóð7ð “ðóðóðóðÓð” ðóðÓð ðóð9ðóð ÓðóðóðóðóðóðÓð, ðóð ðóðÓð 5ðóðóðÓðóð ðóðóðóðóðóð Óðóðóð, ðó ð2ðóðóð, ðóðóð 2ðóðóðóð ðóðóðóðóð 5ðóðóðóðóð, ðÓðóðóðóð ðóðóð2ðóðóð, ðóðÓð ðó ðóðÓðóð9ðóð ðóðÓðóðóð Óðóðóðóð ðóðóðóðóðóð, ðóðóðóðóðóð ðóð ð2ðóð2ðóð Óðóðóð, ðóðóðóðóðóðóð, ðóðóðóðóðóð, ðóðóðóð2ðóð, 5ðóðóð ðóðóð2ðóð Óðóðóð, ðóðóðóðóð ðóðóðÓð ðóðóð5ðóðóðÓð ðóðÓðóðóð ðóð2ðóð ðóðÓð ðóðóð ðóðóðóðóðóðóðóðóð, ðóðóðóðóð, ðóðóðóðóð, 95ðóð 9ðóðóðÓð ðó ðóðóðóðóðóð ðóðóðóðóð ÓðóðóðóðÓð, ðóðóðóðóð 7ð2ðóð7ð2 ðó ðóðóðóðÓð ðóðóðóðóð Óðóðóð 7ðóðóðóð Óðóðóðóð ðóðÓðóðóðóðóðóð, ðóð ð2ðóðóð ðó ðóðóðóðóðóðóð, ðóðóðóðóð ðóðÓð ðóðóð ðóðóðóðóðÓð.

ပေမည်ပေ ပေမည်2ပေ, ပေမည် ဝိပေမည်, ပေမည်ပေမည်ဝိပေ 2ပေမည် ပေဝိပေမည်ပေ

§6

ပေမည်ပေမည် ပေမည်5ပေမည် ဝိပေ ပေမည်ပေ ပေမည်ပေမည် ပေမည်5ပေမည်: ဝိပေမည် 2ပေမည် ပေဝိပေမည်
5ပေမည်ပေမည်
ပေမည်ပေမည် ပေမည်5ပေမည် ဝိပေ ပေမည်ပေ ပေမည်ပေမည် ပေမည်5ပေမည်: ပေမည်7ပေမည် ပေမည်ပေမည်ပေ
ပေမည်ပေမည် ပေမည်5ပေမည် ဝိပေ ပေမည်ပေ ပေမည်ပေမည် ပေမည်5ပေမည်: ပေမည်ပေဝိပေ ဝိပေဝိပေ 2ပေမည်ပေ
ပေဝိပေမည်
ပေမည်ပေမည် ပေမည်5ပေမည် ဝိပေ ပေမည်ပေ ပေမည်ပေမည် ပေမည်5ပေမည်: ဝိပေမည် ပေမည် 7ပေမည်

§7

ဝိပေမည် 5ပေမည် ဝိပေဝိပေမည် 9ပေဝိပေမည် ပေမည်ပေ
ပေမည် 5ပေမည် ပေမည်ပေမည် ပေမည်5ပေမည် ပေမည်ဝိပေမည်
ဝိပေမည် ပေမည် 2ပေမည်ဝိပေမည် ပေမည် 5ပေမည် ပေမည်ပေမည် ပေမည်ပေမည်
ပေမည် ပေမည်2ပေမည် ပေမည်ဝိပေမည် ပေမည်ပေမည်ပေမည် ပေမည်

§8

ဝိပေမည် ပေမည်2ပေမည် ပေမည်ပေမည်
ပေမည်ပေမည် 7ပေမည် ဝိပေမည် ဝိပေမည်ပေမည် ပေမည်77ပေမည်
ဝိပေမည် 2ပေမည် ပေမည် ပေမည်ပေမည် ဝိပေမည်ပေမည်
ဝိပေမည် ပေမည်ပေမည် ပေမည်ဝိပေမည် 7ပေမည်ပေမည်
ဝိပေမည် ပေမည်ပေမည် – ပေမည်ပေမည်
ပေမည် ပေမည်ပေမည် 95ပေမည်ဝိပေမည် ပေမည်2ပေမည်
ဝိပေမည်ပေမည်ပေမည် ပေမည်ပေမည် ပေမည်ဝိပေမည်

§9

ပေမည်ပေ ပေမည် ပေမည်ပေမည်
5ပေမည်ပေမည် 7ပေမည် ဝိပေမည်ပေမည် ပေမည်ဝိပေမည်

ARSPOETICA

დედას

დაე იმღერდე რომ შენ იცი რომ შენ იცი რომ:
შენი სუნთქვიდან გაჩენილი ჩემი სუნთქვიდან
თუ დროს ჩვენი ხმა შუქივით არ მოეფინება
არ გაიმეტებს წყლის ერთი წვეთსაც დროის დინება

დაე იმღერდე რომ შენ იცი რომ შენ იცი რომ:
თუ მოსახდენით არ აღწერეს ჩვენმა სიტყვებმა
ის რაც ხდება და რაც ხდებოდა სამყაროს გულში
წყლის ერთ წვეთსაც კი არ დაგვიტოვებს მდინარე ლეთა

დაე იმღერდე რომ შენ იცი რომ შენ იცი რომ:
წყლის იმ ერთ წვეთში თუ არ შედგა ჩვენი სიმღერა
რომელშიც ყველა ოკეანე მიმოიქცევა
ნიშნავს: არასდროს არსებულა ჩვენი ერთობა

დაე იმღერდე რომ შენ იცი რომ შენ იცი რომ:
შენი სუნთქვიდან გაჩენილი ჩემი სუნთქვიდან
თუ დროს ჩვენი ხმა სხივივით არ მოეთალება
ნიშნავს: არასდროს არსებულა ჩვენი არსება

සමූහ සමූහය, මුළු සමූහය සහ සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය, සහ සමූහය,
සමූහය සහ සමූහය සහ, සමූහය, සමූහය, සමූහය සමූහය සමූහය, සමූහය,
සමූහය, සහ සමූහය, සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය
මුළු සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය,
සමූහය සමූහය සමූහය, සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය
සහ සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය,
සමූහය මුළු සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය සමූහය මුළු සමූහය.

ööö2öö, ööööööööö!

Ööö, ööö2öö, ööööö 2öööö2öööö öööÖöö,
öööööö Ööö ööööööööö ööööööööööö ööööööööö,
öööööööö Ööööö ööööööööööö 5öööö ööööö 9öööö
öööööööööö, ööööööö Ööööööööö Ööööööö ööööö5öööö
öö5öööööööööö ööööööö ööö öööööÖöö.
öööö2öö, öööööööÖöö ööööööö2öööööööööö,
öööööö ööö ööööö9öööö ööööö ööö5öööööööö,
öööööööööö Ööööööööö, ööööö2öö, ööööööööö,
öööööööö9öö 2öööö2öööö ööööö.

**მეხსიერების დასაცავად
2011 - 2013**

hhhxhhh mhhhhhHh

(hbbHhhhHbbb)

1.

hh Hhmb hhhhh, hhhhhhhhhH hhhh hh hhhmh,
hHhhhhhh mxhhhhhh mhhh hhhHhhhH hh Hhmb hhhhhhhH,
hhm mhh HhhHhhh hhhhhh hhhhhh hhhhhh mhhhhhhh,
Hh hhhhxhhhh hh hhhhhh hh hhhhhh, hh – Hhmb hHhhhhH,
hhm hhhhh hhhhhHh, hhmhhh hhhHhh, hhhhh, hh hh xhhhh,
HhhHhhhH HhhH hhhhhh hh, hhh hhhhhh hh, hhhhh hhhhhh,
hhhhhh hm hhhhhhhhh, hhh hhhh hhhhmhhxhhhhhH HhmHhhh
hh hhhHh mhhhhh. hh Hhmb hhhhh hh mh mhh hhh hhhhm,
hhhhhh hh Hhhh HmhhHhhh hhhmhhh hhhhhhhh
hh hhhhhh hhhhhhhHh hhhmhhh: hhhHhh hHhHh,
hhmhhhhh hh hhhhh, hhhHhhhH hHhhhhh Hhmb hhhhh,
mHhhhhhh HhhhhhHh hhhhh hhmhhmh, hHhHhh mhhhhHh,
hhhhhhhhHh hHhHh, hhhhh hhh hhhhh HhmbHhhh hhhhhh hh,
hhh, HhmbHhhh mhhhhhhhh, Hhhhhhhhhh mxhhhhhh hhmhhHhhH,
hhm mxhhhh hhhhh, mxhhhh hh hhhhh, hhh hh hhmhHhhh,
hh hhh – hh hHxh, hhmhhHhh hh hhhh mhhmhhh hxxhh,
hhhhh mh mhh hhhhhhhh hh mhhh hh hxxh hhhmh hhhhhhHhhhhh
hwhhhh hm hhhhh hmh, hhmhhhhh mh hxxh hwhhhhh
hhhhh hm hHhHh hhhhhhhHh hHhHh, hhmhhhh mhhHh hhhmhhh
hhhHh hhhhhh hhhhhhhH hHhhhhh Hhmmh hhhhhmh Hhhhmhhxhhhhhmh,
hhm hxxhhhhh, hh, hhh hHxh hhhhhh hh hh Hhhh.

2.

hhhhhhhhH hhhh hh hhhmh, hh Hhmb hhhhh
hhmhhhhHh, hhmhhHhh, hhh mhhh, hhh hhhhhh,
HhhhH Hhhhhhhhh hh HhhhHhh hHhh hhhhhhhhh
hh hhhhhhhh hh, hhhhhhhhh hhhhhhhhhh, hh hxxhhhhH
hhh Hhhh hhmh hh hhh Hhhh hhhhhh hhhhhhhh hhmh.
hh Hhmb hhh, mh hm hHhh hHxhh hhh hhmhhhhh
hh HhmbHhhh, hhhh hhhhhh, mHhhhhh hhhhhhhh,
hHhH hh hhhh hxxhm hhmhhhhh, hhhh hhh mh hh hhh hh,
hhhh hm hHxhh Hhmb mhhh hhh hhhhhh, hhhhhhhH hhhhhHh
hh – hhhmh, hxxhh hhhhhh hh Hh – hhhhhhhh hHhhhhh
Hh – hxxh hhmhhhmh hhhhhh hhmhhHh, hhhhh HhhHhh hHhHh
hhhhhhhh hhhhhhHhhh Hhhhhh hhhHh hHhHh hh mhhhhh hhhhhhhh,
hhhhhhhh hhhhh, hxxhhhhh, „hmmhhHhhh” hh „hHhhhhwhhhh”,
“hhhhh”, “hmmhhhhh”, „Hhhhhhh”, “mhhhhh”, „hhhh” hh h. H.,

hh Hhhh mhH – hm hhhhhhhh – hhhhhhhh hh hhhhmhh hhhhhhhhhhH,
hbb, hbb hhhhhh HhHhhhhhhh, hhhmhh – hhhhHhmhh mxhhhh,
hm hhhHhhhhhhh hhhhhh hhhhhmhh, hhhhh hxbhhh hhhhhh,
hhhhhhhhhhh Hhhhhh hhhh hhhhhhhhhhhh hh Hhhhhhhhhhhh
Hhhhhhh mhmmhH, hxbhHhHhhhhh, mhmmhH Hhhhhh hhhhHhhh Hhhhhhhhhh,
Hhhhhh hhhhhh hhhhh xhhhhhhhhh hh xhhHhhxhhhhhhh
mhhhhhHh, hhmhhhh mhhhhhhhh hh Hhmhh hhhhh hhhhhhhhhh
hh hhmhhHhh hhhhhhhhhh HhhHhHh Hhhhhhhhhh hhmhhhh hxbhhh,
HhhHhHhhhhh hhhhhh, Hhhhhhhh hhh hhhhh mhhhhhhhh hhmhhhh hxbhhh
hmmhhhh Hhmhhh, hhmhhhhh Hhmh mhhhhh hhhhhh, hhhhhhhh
hhhhhhhhh whhhhhhhhhhhhH hh hhhhhhhhhh mhwhhHhhhhhhh
(hhhhhHhhhhhhhhhH hhhhhmwhh hWhHhh, hhm: Hhhh hhh hh hhhhhhhh),
mhhhhhhhhhhHhhhhhhh hxbhhhH hh hHhmhHh mhhhhhhhhH,
hhHhhhhH, hhhhhhhhhH, hhhxhhhhHh mhhhhh hmhhhhhhH
hh HhmhhHhhhhhhH, hhmhhhhhhh hhhhhhhh hHhh hwhhhhh,
hhhh Hhhhh hh hhhh – hhhhhhhHh Hhhhhhhh hhhhhh mhHhhhh,
mhxxhh hhh whhhhhhhHh hhhhHhhhhhhh mhHh hhhHhhhh,
Hhhhhh hhhxhmxbmhhhhhh hhhhHhhhhhhh hhhhhxhhh,
hhhhhhhhh hHhhHhHh, mhhhhm, hhh, mhhhh, HhhhhHhhhhh hhHxh hhhh,
hmmhhhh, Hhmh hhhhhhhhhh mhHhHh hhhxhh mhhhhhxhhhhh,
Hhhhhh hhwahhhh mHhhhhhhh hhhhhhhh, hhHh mhHhH
HhhhhHhhhhhhh hhhwhhhhhH hhhhhhhh hhhhhhhhhh, whHhhh, whmmhh.

3.

hhhx, hmhhhhhh hhhhh hhh, hhhhh hhhh hhh, mhhhhm hhhh hhhhhhh,
mhxxhhhhhhh hmhhhh, hhm hHhhhhhhh Hhhh mhhhHmhhhhhh mHhhh hxbhhhhh,
hhHxhh hh, hhhh Hhmhh mhxbhmh, hhhhhhhhhh hhhh hhhh mhHxhhh,
hHmhHhhh, hhm hhhhh hhh hHhh hhhhhh hh hmhmm hHhhh hhhhhhhh.
hhh hh hhh, hhh mhHh mhxhh hm mhhhhhhhh hhhh HhhHh,
hmmhhHh, hhhhhh hhhhH hhhh, mhhhhhhhh hhHxbHh,
hHhhhh hmhhhhhh hhhhhhhhhhhh hh hmhhhh hhhhhxh,
hhh, hhhmh hhm Hhhhh hhHxbH xhhHh, hhhh hhhhh hhhhhh,
xhhhhhhhhhhh mhhh Hhhhh mhhhhhhhhhh hh mhhhhhmhhhhhh.
hh, hh hh hxbh hhhhhh, hh Hhmh hhhhh hh mh mh hh hhhhm,
hhhhhh hhhhhHhhh hhhmh hhhh hhhh hHhhhh hhhmhhhhhh
hh hhhhhhhh – hhhh hhhhh hhhh hhhhhhhhhhhh,
hmmhhhhh hhhhhhhhhhhh, hhm – hhmhhhhhhh, hhm – hhhmhhhhhhhh,
hh hhh hhhhhhhh hhhhhh „hhhhhhhhh” hm hHhhhh hhhHh,
hmmhhhhh hhhhhh xhhhhh hhh mhHhHh hhhhhhH hHhhhh hhHxbHh,
hmmhh – mhhhhhhhh hhhHh, hhhxhhhhhH hhhhhhhhhhHh hhhhhh,
hhhhh HhHhhhhhhh hhhmhhhhhh mhHhHh hhm HhHhhhhhhhhhH hhhhhh,
hhHh hHhmhhhhHh hxbhhhhh hHhhhhhhh xhhHhhh Hhhhhhhh,
Hhhhhhh mhhh hhhxhh hh hhmHhhhhhhh, hhwahhhhhhhh,
hhhh hhhhhhhhhhhh hhhhhhhhhh Hhhhh, hh – hhh mhhh hhhxhhh,

hnhmhh hnhxhnhwshhhHmshhh hnhhh hmshhhH hnhhmshhhhhhh.
hh hh – mhHhh, hhhh, hshhh, Hhhh hshhhhhhhH mxhhhh hmshhhm,
hhm hshhhhhhh Hshhh, HshhHshhhhh hshhhhhhh, hh hhmshhhhhhhhh,
hshhhHshhhhhhh hshhh hm hshxshhHhh, hwhhhh hm hshxshhHhh,
hshmshhhhhhh Hshhh mshhh hshmhshhh hh Hshhhmhshh hshhhhhh,
hh hshmhshhHh hm Hhh hshmshhhhh hmshhhhh hshwhhh,
hshhhhhHh Hh hsh, HshhHshh, hshhhh mshhh hshhhhhhhH,
hh hm hshh hh hshxh, Hshh hshmshhhhh hshshhhhhH hshhhhhH,
hh hshmhHhh, HshhHshh, hsh mshh hh hsh hshhhhhh, hshmshhh hshxh,
hshhHhh Hshh hshhh hshxsh Hshmhshhhhh, hshhhh Hshhh hshhh,
hh, hh, hsh hshmshhhhhhh, mshhmshhhhh hHhmsh hh hshhmshh
Hshhh hshhhhhHshh hshhhhhhhh, hsh, hsm Hshhh Hshh hshhhhh hshhhH.

4.

hshhh, hshhh, mHshhhhhhh hshhh hshhhhh hshshhh, Hh hsh –
hshhHhh HshHhh hshhmshhhhh hshhhhhhhhh hshxsh hshmshhhhhhhhh
hshhmshhhHshh hshhmshhhHshhHshh hshhhh hshmhshhhhhhh HhmHshhhhhHh
Hshhhhhhhhh
hh hshhmshhhHshh hshhhhh hshmhshhhhhhh hshhhmhshh hh HhmHshhhhhHh
Hshhhhhhhhh
hh hshh hshHh hh mshhhhh hshhhhhHshhh hshmhshhhhhH hh, Hshhhh,
hshHh hh hshhh hshmhshhhhh HshhhhhhhhhH hshhhHhh HshHhh,
mshhh hshhhhhhh hshhhHshh whshhHhh hh hmHhmsh whshhHhh,
hsh, hsh Hh hsh hshhhHhh, hshmshhmsh hmHshhh hshhmshhhHh.
hshhhmhshhh hshhhhhhhhh hshxsh hshmshhhhhhhhh hshhhHhh HshHhh.
hshx, hh mhshhhhh, hshmshhhhhhmsh whhh hshhhh hshhhhhhhhh hsh,
hshmshhmsh Hshhh hshhhHh Hshwhh, hsm mxhhhh hshh hshhhhh hshhhhhhh,
hh hshmshhhHshxshhh whhh hsh, hshh Hshhh hshhhHh Hshwhh,
hsm hshhhhhhh hh hshhhhh hh mxhhhh hshh hshhhhh hshhhhhhh,
hh hshmshhhhhshhmshhh whhh hsh, hshh Hshhh hshhhHh Hshwhh,
hsm hshhhhhhh mxhhhh hshh hshhhhhhh, hh hsh HshHh mshhhhh.
mshhhhm hh hshh hshh hshh hshh hshhh hh hh hshh hshh hshh,
Hshm hshhhh Hshhmshhhhhhhhh mshh msh hshhmshHh hshhmshhhhh
hshhhhhhhhh hh Hshhhhhhh Hshxshhhhh, hshmshhh mxhhhhhh,
mhshhh Hshhmshhhhh Hshmshhh Hshhhxshhh, hshhhhhhh hshshhh,
hh mhshhh hshhhhhhh hshhhhh mshhhhh hshhhhh mshhhhhhh Hshhhh,
HsmHh hshhhhh Hshhshhhhhhh, Hshhshhhhhhh hshhhhhhhhhHh, whshhHh, whmhshh.

Hhhhh hhhhh hhHh

hhhhhhh hhhhh hhmhhh hhwHh hhhhhhhh hhhhhhh
hhh Hhhhh hhhhhhhhH hhhxHh hhH HhhhhHh
HhHhhh mhhhhhhhhhhhH hmhhhh hxhhhhhhh

hhh hhhhhhhhhhH hhhxHh hhH HhhhhHh
mhhhhhhhhhhhH HhHh HhhhhHh hhhHhhh hhhxh hh hhhhhhhh
hhh hhHh mhhhhhhhhhhhH Hhhhhhh hxhhhhhhh

hh hhh hhh hHhhhhhhh hhmhhh hhwHh hhhhhhhh hhhhhhhh

hhh Hhhhh hhhhhhhhhhH mhhhhhhhhh hhh whh hh hhh hhhh
hhhmhh hhhxHh hhH HhhhhHh
hhhmhhh Hhhhh hhhHh hhhhhh hhhxHh
mHhmh hhhhhhhhhh HhHh HhhhhHh
mwhhh hhhhhhhhHh hhhxHh hh HhhhhHh
hhhhh Hhhhhh HhhhhHh hhhxHh hhH HhhhhHh

hh hhh hhh hHhhhhhhh hhmhhh hhwHh hhhhhhhh hhhhhhhh

mHhmh hhhhhhhhHh hmhhhhhh hhhxHh
HhHh HhhhhHh hhhhhhhh mhhhhHh
mhhhhh hh hhhhhh hhhxHh hhH HhhhhHh

hhxhhhH hhmhhhhhhh hhmhhh hhhhhh
HhHh HhhhhHh hhh whh hh hhh hhhh

hhh mhhhhhhhhhhhH Hhhhhhh hhhhhHh Hhhhhhh hxhhhhhhh
hhh mhhhhhhhhhhhH hhmHhhhhh hh hhhxh
Hhhhhhhh hhhhhHh hwhhhhhHh hhhhhhh hhhh hhhhhhh
hhH hhhmhhh Hhhxhhh hhhxhh HhHh HhhhhHh

hh hhh hhh hHhhhhhhh hhmhhh hhwHh hhhhhhhh hhhhhhhh

mhhhhhhh hhhxHh hhH HhhhhHh hhmhxhhhhhhhhh
hhhhhhhh hh hhhh hhhhhhhh hhmhxhhhhhhhhh mHhmh hhhhhhhh
HhHh hhhxHh mhhhhhhh hhhhhhhh hhmhhhhh hhhhh

hmmhhHh hhhhhhH hhmhhhhhhh Hhhhh hhhhhhhh
hhHhhhhhhh hhh whh hh hhh hhhh

hmmhhhhh hhh mwhhh hhhhhhhh hhwhhhhh hhhhhhhh
hhhhhhhh hhhhhHh hhmhhhmhh hhhhhhhh HhhhhHh

hhi Hhi hhhixHi mhiiiiiiiiiiiH hxihih hhhhhhh
hhh mhiiiiiiiiiiiH hxihihih hhi hhhmhh
mhxihihihihiHi hhhhh HhHhh hhhHi hhhhhhhhhH hhhixh

hh hhh hhh hHhhhhhh hhmhh hhhwHi hhhhhhh hhhhhhh
hh hhh hhhhhhh mhwhh

հիմնական սկզբնական

միև մի հի, հիև Հիև հիՀիևՀի հիՀիև իրևիև հիևիև միՀիևիևիև,
հիՀի միևմի արևիև հիևիև միևիևՀիևիևՀի հիևիևՀիև հիևիևիև,
հիՀիևիև հիևիևիև հիևիևիև Հիևիևիևիևիև միևիևիևիև հիևիևիև հիևիևիև,
հիՀիև հիևիևիևՀիև հիևիևիևիևիևիև հիՀիևիևՀիև ՀիՀիևիև հիևիևիևիև;

(հիև հիևիև հիևիևիև հիևիև, ՀիևիևՀիև միև հիևիևիև հիևիևիևՀիև հիևիևիև,
ՀիևիևՀիև հիևիևիևիևիևիև հիևիևիև հիևիևՀիևիև – միՀիևիև Հիևիևիև հիՀիևիևիև)

միև մի հի, հիև հիՀիևիև հիՀիև հիևիև հիևիև հիևիևիև հիևիևիև հիևիևՀիև,
հիևիևՀիև հիև հիևիև հիևիևիև հիևիև: հիևիևՀիև հիև հիևիևիևՀիև հիևիև,
միևիևիևՀիև միՀիև միևիևիևիև հիև ՀիևիևՀիևիև հիՀիևիևՀիևիև հիՀիևիևՀիև միևիևՀիևիևՀիև
հիևիև հիևիևիևիևիև, հիևիև միև հիևիև միևիևիևիևիև հիևիևիև հիևիևիևիևիև,
հիևիևիև Հիևիևիև Հիևիևիևիև հիևիևիևիև հիևիևիևՀիև միևիևիև հիևիևիևիևՀիև,

հիևիևիև հիևիևՀիևիև հիև հիևիևիևիև, հիևիևիև միևիև հիև, միևիևիև հիև
ՀիևիևՀիևիև,

հիևիև – հիևիևիև, հիև հիև հիևիև միՀիև հիևիև հիևիև հիևիև հիևիևիևիև հիևիև:
Հիևիև Հիևիևիևիև հիև միևիևիևիև հիևիևիևիև միՀիևիևիևիև հիև հիևիևիևիևիև,
հիևիևիև, հիևիև հիևիև հիևիև, հիևիևիևիև Հիևիև միՀիևիևիևիևիև հիև Հիևիև արևիև
հիևիևիևՀիևիև հիևիևիև հիևիևՀիև, հիևիև հիևիևիև հիևիևիև հիՀիևիևիևՀիև
միևիևիևիև հիևիև հիևիևիևիև միևիևիևիևիև հիևիևիևիևՀիև հիևիևիևիև հիևիևիև

հիև հիևիև Հիևիև ՀիևիևՀիև, հիև, հիևիևՀիևիև հիՀիևիևՀիև միևիևՀիևիևՀիև Հիևիև
հիևիևիև

միՀիև ՀիևիևՀիևիևՀիև – հիևիևիևիևիևիևՀիև Հիևիևիևիև հիև հիևիևիևիևՀիև միՀիև
հիևիևիևիևՀիև

հիևիև հիևիևիև հիևիևիև հիևիևՀիև, հիև, հիևիև արևիև հիևիևիև հիևիևիևՀիև;

(հիևիևիևՀիև հիևիև? հիևիև միՀիև հիևիևիև ՀիևիևՀիևիևՀիև Հիևիևիևիևիև
հիև հիևիևիևիևիևիև հիևիև հիևիևիևիևիև? հիևիևիև հիևիևիևիևիևիև?)

հիև ՀիևիևիևիևՀիև հիևիևիևիևիև միևիևիևիև հիև հիևիևիևիև հիև հիևիևիևիևիև,
հիևիև հիևիևիևիև հիևիևիևիևՀիևիևիև հիև հիևիևՀիև Հիևիև հիևիև Հիևիևիևիև,
հիևիև Հիևիևիևիև հիևիև Հիևիև, հիևիև Հիևիև հիևիևիևՀիև հիևիևիևիևՀիև հիև հիևիևիև,

հիև հիև հիևիև հիևիևիև հիևիևիևՀիև հիևիև, հիև միև հիևիևիև հիևիևիև
հիևիևիևիև հիևիևիևիև, հիև-հիևիև հիևիևիև հիևիևիևիև հիևիևիև հիևիևիևիև,
հիևիևիևիև հիևիև հիևիևիև հիև-հիև հիևիևիև ՀիևիևՀիևիև հիևիև հիևիևիև
հիևիևիևիև հիևիևիևիև հիևիևիև – հիևիևիևՀիևիև հիևիևիև հիևիևիևիև,

հիև հիևիև Հիևիևիևիև հիև միևիև հիևիև միևիևիև, միևիևիև հիև հիև հիևիև,
հիև հիև հիևիևիևիևիև հիևիև հիևիևիև միևիևիև միևիևիևիև Հիևիև հիևիև,
հիև – հիևիևիևիև միևիևիև Հիևիև հիև հիև Հիև հիև հիևիև հիևիև արևիև հիևիև
հիևիև,
հիևիև հիևիևիև հիևիևիևիև հիևիև Հիևիև հիևիև, հիևիևիևիև հիևիև հիևիևիևիևՀիև.

mhxbhhhhhhhh hhhhhhhhh

hhhx, hh xhh hh hh hhhHh hhHmhhhhh, hhhhhhhhh hhhhhhhhh hh hhhhh,
hhhhhh hhhhhhhHh hh hhhhhHhh hh, hhh mhhhhh, Hhhhh hhHhmmhhhh hh hhhhh,
hhHhh hhhHh, hHhhhhH, Hhhhhhhhhhhhhhh hhhhhhhhhhhhhhh hhh hhhhhhhHhh Hhhhh hmh
hh mhhh, mhhhhhhhhhhhhh, mhhhhhhhhh hhhHhxhh hh Hhhhh mhHxhhhh
hh Hhh xhhhhhh, hhhhh HhmmhhhhH hhhhhhhH hhhhh mhHmh hhhhh,
hhhhhh xhhhh Hhhhh hh hhhhh hhhhh mhHh Whhhhh mhhhhh Whhhhh,
hhhhhhhh mhH hhhhhhhH hh hhhHh xhhhhhhhhhh hhhhhhhH hhhmh,
hhm hhhhhhh Hhhhh, Hh hhhhh hhhhhhhhh Hhhhhhhhh hhhwmmhhhhhh
hh hhHmhhhhhHhh hhhhhwmmhhhh, hhm mhHhhhh hhhhhhhhh,
hhhhhh hh mhhhhhhhhh, hhhhh HhHhmmhh hhhhh hhhhh hhhhhhh, hhhhh,
hh hhhhhhhhh Hhmmhhhhhh, hh - hhh hhh, mhhhhhm Hhh hhHhhhh,
hhm hh hhhhh hhhhhwmmhhhh hh hh hhhhhhh hhhHhhhhhh mhH hhhhhhhH,
hmmHhh hh, Hh hhhhh hhhhh whhhh mhhhhhhhhh hh hhhhh hhhhhhhH
hh hhhhh hhhhh hhhhh hhhHh hhhhh hhhhh hhhH hhhhhhhH,
hhHhhhhhhHh hhhhhhhhh Hhhhhhhhhhh hh Hh hhh hhhhh xhhhh mhhh,
hhhhhh, hh, hhh hwhhhhh Hhhhh hmh hhhhhhhhh hhhhhhhhhhh, hhhhhhhhhhh
hhhhHh HhhhhhhH, hhhhhhhHhh HhhHhhhhhh Hhhhhhhhhhhhhhh hhhhhhhhhhhhh Hhhhhhhhh
hhhhhhhhhhHhh hh hhhhhhhHhh Hhhhhhh hmh hh hhhhhhh hh hhhhhhhhhhh hhhhh,
mhhh hh hhhxhhhh hhhhhhhHhhhh, hhhhhxhh hh hhhhh hhhhh hxxhH,
hh mhHxhhhhhh hmhhhhh hhhhh, hh hhhhhhhH, hhhhhhh hhhhh hhhhhhhhhhhH,
whHhhhh hhhhhhhhh hh hmhHh mhxbhhhhhhhhhh hhHhhhhhhhhhh Hhhwhhhh xhhh,
hhhh hhhhhhhhh hh hhhmh, hhhmhhhhhhh hh hhhhhhhhhhhhh hhhhhhhhhhh hhhhh,
hhhh hhhhhHh hh hhhhh Whhhhhhh hh hh hmhhhhhhh hhhhhhhhh hhhhhhhH
hh hh hhhmh mhH, - hh hh xhhhhhhhh hhhhhhh Hhhhhwhh hh hhhhhhhhhhh.

hhhhhh Hhxhhhhh

1.

hh, hh hhhhhh hhhhhh: hhhh,
hhhhh Hhhhhh hxxhhhhh hhhhhhhhH:
hhhhhhhH, hhmhhhH, hhhhhhhhH:

HhhHhhhhhh hhHhhhhhhh
hwhhhh hhhhhhhhH:

hhhhhh hhhhh
xhhhhh hh hxxhhhhh
hhmhhhhhhh xhhhhh:

hhhhh hm hhhhhhhh,
hhmhhhh hhhhhh hmhhhhhhhh.

2.

Hhhh hhhxhhh mhhhhhhhhHh
HmhhHhh xhhhH mhhhhhhhhh
hhmwxxhhh hhhhhhhh:

mHhhmhhhh, hhhxhhhh, hhhhhhhh:

Hhhh hhhhhhHhhh hhhhhhhhhhHh,
hhhmhhhhHh hh mhhhhhhhhh HhxhhhhhHh
mhHh hhhhhhhxhh hmhhhhhhhh:

mhHh hhhhhh hhhhH:
Hhhh hhhhH:
HhhHh mhHh hhhhH.

3.

hhHh hhhhhh hhhhhhhh hxxh hhhhhxhhh,
hhh hhhhhhhh hhhhhhhh hhhhhhhh hxxh hhmhhhhhhhhh,
mhHhmhHh hxxhhhh hxxh hhhhhhhhH,
mhHh hhhhhhhh hxxh mhhHhhhhhhhhhH:

mhHhmhHh hhhHhhhH, xmhhhhH, hxxhhhhhH –
Hhhhhhh, hhhhhhh, hhhh Hhhhhhh:

hhh, hhhh xhh, hhhhhhhh hxxh hxxhhh,
hxxh mhxxhhhhhhh.

hhHhh hh hhhhhhhhhhh

hhhx, Hhh hhhh, whhhhh mhhhhhhh hHhxhh whhhhh hhhhhh,
hhhh mhwhhhh hh mHhmhh hHhHhh hh whhhmhhHh Hhmh hhhhhhhh,
hhHh mhhHh hhhhh HhHh whhhhxhhh, mh hhmhhHhh hhhhhhhhhhh,
xhhh hhh Hhh hhxmhhhh, Hhhhhhh Hhmh hhhhhhhh hh hhhhh:

hhhx, Hhh hhhh, hhHhhhhh hhmhh hhHhhhhh hhhhhhhh,
hhhh, hhhhhh mhhhh hhhhhHh hhhhhhhh xhhhhhhh,
mhmhhhhhhh Hhmh mhxhhhhhhhh mwhhhh Hhhhhhh hHhhHh Hhhh,
hmmhhhhh, hhhhhh mhhhhhhhhh hhhh xhhhhhhh, Hhhhhhhhhhh
hhhhh hhhhhHh hhhhhhhh, hhhhhhhh HhmHh hhhmhhhHh:

hhhx, Hhh hhhh, Whhhhh Hhmh Hhhhhhhhhh hhHhhhh hhhhhh
mhhhhHh hh hhhxHh hmhhhhh hhhhhhhHh hhhxhhh,
hmmhhhhh hhhh hhhh hhhhhh mhhHHhhhh Hhmhh hxxhhh mhhhmhhhhhh
hhhhhhhhH,
Hh hhh Hhhh HhhHhh HhHhmhhh hhhhhh, HhhHhhhhhhh hhhh hhhh mhhh,
Hh hhh mhhh Hhmhhhhmhh hhhHh, hm hhHhh mhhhhHh hmhh hxxhhhhHh,
hhhh hhhh hHhh mhhhhhhhhhhh hhhhhHh hhh hhHh hhhhhhhhh,
HhhhhhhhhHh hhh hhHh hhhhhhh hh hhmhHh hhh hhHh xhh, hhhhh:

hhhx, Hhh hhhh, hhHhhhhh hhhhhhhh hhHhhhhh hhhhh hm hHhxhh,
hmmhhhh Hhmh xhmh hhh hhhhhh, hhhhhh hhHhhhhHh hh hhh mhhhhhh,
hh hh xmh hhmhhhhh, hhhhhh hmhhHhhhhh hhhhhhhh hhhhhHh hhmhhhhh,
hhhhh-hhhhh hhhhhhh hhHhmhH, hhhhhhhh whhhhhhhhhmhhh hmhhhh hhmHhhhhH
hh, hhhhh hhhh hHhh mhhhhhhhhhhh hhh hhHh xhhhhh hh hxxhhhh, hhhhh:

hhhx, Hhh hhhh, HhmHh whhhhhhHh, hhhhhh hm mhHhHh hhhh hhhhhhhh,
hmmhhhhh, hhhhhh hhhhhhhhhh, Hhhhhhhh hmhhhh hhhh hhhh Hhhh
hh hHhh hHhhhhhhhhhhh, hHhh hhhhhhhhhh whhxhhh HhhmhHh hhhhhhhHh,
hhmh hhhhhhhhh hhhhhhhh mhhh hhhhhhhh hhhhhhhhhh, hhhhmhwhh hhhhhhhhh,
hhhhhhhhh, hm hhhhhHh hhhhhhhh, hhmhhhhh hhhhhhhh mhhhhhhh mHhhhhh:

hhhhh Hhmhhhhh hHhmhhHh, hhmhhhhh hhh mhhhhh mxhhhh hmhh HhhhH,
hhm mh hhh, hhhh hhh hhhh mhHhh hhhh hhHh, hhh hhhh Hhmh hm hxxh hhHh,
hmmhhhh Hhh hhh hhhhhh, whhhhh mhhhhhhh hHhxhh hhwhhhhh hhhhhhhh,
hmmhhhh hxxhH hhHhhhhh hh mhmmhhhhh mhhhmhhh hhhh hhhh Hhhh:

hhhhh hhhhmhhhh Hhhh xmh hhh HHhh, hhhhhh hhhhmhhhh Hhmh xmh hhh
HHhh,

hhH – hhhhmhhhh Hhhh xmh, Hhxhhh whhhhh mhhhhhhh hHhxhh hhhhhhhh,
Hhhmhhhhh whhhhh mhhhhhhh hHhxhh hhhhhhhH hHhhhhh Hhmh HhhHh,
hhHhhhhh hm HhhHh, hhmhhhh Hhmhh hhh, hhHh hhhmh mhhhh hhhhhwhhh,

hhhhHhoh Hhhomhkh hhhHhohh, hhhhh mhkh hhhhh, mhohh hhhHhhhm mhkhkh,
hhhh mhkh hhhh, mhohh Hhhohh mhkhkh, hhhhh mhkh hhhhh hhhhhhhh:

mhkh hhhhh hhhhhhhhh h h hhhhhhhhhhh hmhhhh hhhhh hhhhhhhxhhH
Hhhomhhhhhh hmhhhh hhmHhh, hmhhhh hhhohh h hhhhh, mhwhhh Hhhomhhhhhh
Hhh hhhhmhxhhhhhhhh hHHhh hhhHh hhhHh mhohhHhhhhhhHh HhmhHh?,
mhkh hhhHh whhhHh HhhHh mhohhmhhhhhhhh Hhhomhkh mwhhhh HhhhHh
hhomhhhh hHhhwhhhhhhh mhkh hhhhhhhHh?, hmhhhh hhhh whhhhh
hhhhHxhh hhhHhhhh whhhhhhhHh?, hmhhhh xmhhh Hhmhxhhhh hhhHhhhhHh?:

hhhh Hhhhh hhh h hmHhhhh: hhh h xhhhhHhh hhhhh hhhhhhhhh hhhhhhh,
hhhh hmhmhhhhhhhh, hhhhh h hhhhh, Hhh mhkh hhhhhhhhh hhhhhhh h xmhhhh,
h hhhhhHhh, hhhhh hhhHhh Hhh hhhHhhhh, hhH hhhhh, hhH hhhhh mHhmh
Hhhh,
hh, hhhhh hhhhh hhhhh hhhhhhhhh – hhhhhhh, whhmhhhh hhh hhhxhhhhhh:

whhmhhhh HhhHhh, Hhh hhhomh hhhhh mhkh mhkhhh hHhxHh HhHwhhh h
whhhhh,
hhhhmhhhhhhhh hhhhhhhH mhkhhhhh, hhh Hhh hhhxHh h hhhomHh hhhhhhhhh
xhh
h Hhh hhhhh mhkhhh hhhhhhhhh xhh h hhhhh, hhHhh h hhhhhhhhhhh
hhHhhhh,
hhhh hhhhhhhhh hhhhhHh mhHhhhh, hhhhh Hhhhhhh h hhhhhhhhh hhhhh:

hhhhh hhhwhhhhhhh

HmhhHhhh hh hhhmhhhhhH hhhmhhhhh hhHmhhHhh xhhhH
HmhhHhhh hh hhhmhhhhhH hhhmhhhhh hhHmhhHhh xhhhH
HmhhHhhh hh mhhhhhH hhhmhhhhh hhHmhhHhh xhhhH

HmhhHhhh hh hhhmhhhhhH hhhmhhhhh HmhhHhh hxxhhhH
HmhhHhhh hh hhhmhhhhhH hhhmhhhhh HmhhHhh hxxhhhH
HmhhHhhh hh mhhhhhH hhhmhhhhh HmhhHhh hxxhhhH

HmhhHhhh hh hhhmhhhhhH hhHmhhHh hhhmhhhhh xhhhH
HmhhHhhh hh hhhmhhhhhH hhHmhhHh hhhmhhhhh xhhhH
HmhhHhhh hh mhhhhhH hhHmhhHh hhhmhhhhh xhhhH

HmhhHhhh hh hhhmhhhhhH hhHmhhHh HmhhHhh hxxhhhH
HmhhHhhh hh hhhmhhhhhH hhHmhhHh HmhhHhh hxxhhhH
HmhhHhhh hh mhhhhhH hhHmhhHh HmhhHhh hxxhhhH

hhhhhhh mhhhhhhh mhhhhHhhh

§1

“hhhhhhhhh Hhoh hhhhhhhhhh, hhhh xhhH, hhhh xhhH?
Hhoh hhhhhhhhhh hhhhhhhhhh hhhh xhhH, hhhh xhhH?
hHhh hh hhhhhHhhh, hoh hhhhhh hhhh xhhH, hhhh xhhH?”:
hhh xhhhhhh? hhh hhhhhh? hhh hmHhhhh?

§2

hhHh Hhhhh mhhhhh hh hhhhhxhh hHhhmhhhhhhhH?
hhHh Hhhhh hhhxhhhhh hh Hhhhh hhhhhhhh hHhhmhhhhhhhH?
hhHh hh hh hhhhhH, hh hh mhhhhhhhhhH hHhhmhhhhhhhH?

§3

hhm: hhh, hhhxh hHhh Hhhhhh mhhhhh hh Hhhhhh HmhhHhhh?
hhHhh mhhhhHmhhhhhhh Hhhhhh hmhhhhh hh hHhhhhh hhhhhhhHh hhhhh?
hhHhh hHhhhhhhhhh hhhHh mohhhH hhhhhh mhHhhh hhhhhh hhhhhhhh?

§4

hhhhh, Hhhhh hhhhh HhhhhH hhhHhhxhh?
hhhhh, hhhhhh hhhhhh hmhh, hhh Hhhhh hhhhhh hhh Whhhhh xhhhhh?
hhhhh, hhhhhh mhhhhh Hhhh hhh hHwhhh Hhhh mwhhhh Hhhhh,
hhmhhhh hhh hhhxhhh Hhhhhh Hhhhh whhhhhHh –
hm Hhhhh hhHhhhhHhhxhhhhHh?

§5

hhHh: Hhhhhh hHhhmhhhhhhhH hhhhhh, hhhh hHhhmhhhhhhh?
hhHh: hhhh hhhhh hhhhh hhHhhHh hhhhhhhh, hhhh hhhhhhhhhh?
hhhhh hhhhhmhhhh hxxhhhhh hhhhhhhh hhhh?
hhhxhhh hhHhhhh xoh hhhhh hhhhmhhhh?

§6

mhhmhh, Hhoh hhhhhhhhhh, Hhmhh hhhhhh:
hhhxhhh hhhhhxhhh xoh hhhhh hhhhmhhhh?
hhh – hhhhhh hhhxhhh?

hhhhmhhhh

hxhhhhh hhhHh hhhhxhhHh mhhhhhhhhh hhhhh Hhmhhhh hhhhhhh hHhhhhhh h
 Hhmhhh,
 hhhhhhhhhhh mhmhhHhhhhhhH hhhhhhhh h hmwahhhhh hhhhhhhhhh, hxhh
 hhhhhhhh,
 Hh hhh – hhhhhh hhhmhhhhh mhhh hhmhhhhhhh hhhhhhhh hhhmhhhhh mhhhhh
 Hhmhhh,
 hHhhhhhh hhh HhhHh, hhhmhh – hhhhhhhHhhhh hhhhhhhHh: hhhxhHh,
 hhmhhhh HhHhmhh hxhhhhh hhhh mhhhhhhh hHhhhhhh h hhhhhhh hhhhhhh;
 hh hm hhhmhhhhh Hhmhhhh, hhhh mhhhhHmhhhh mxhhhh hmh, hhh hh hWmhhhh
 hh hhhhh mxhhhh hmh, hhh hWmhhhh mhhh hh mhhh mhhhhhhh xhhxhh hhxhH,
 mhhhhm – hhh hmhH mhhh, hhhh hhhhhhhh, hhhmhh – hwhhhh hmhH mhhh,
 hhhhh hhhhh hh, hhhh hhhhhhhh, hHh hhxh hhhhhhhh, mhhhhm hhh – hhhh,
 hh hhhHh hhhhhhhh hhhhhhhh, hhhhh hhhmhhhhhhh Hhhhh hxhhhh mxhhhh hmhhhm,
 hhm hhhh hhxhWhh hh – hhhhhhhH, hh hh Hhhhhhhh hhhhhHhh hmhhhm,
 hhm hh hhhhhhhh, HhHhhh hxhhhhh hhhmhhhh, xhhh hhhmhhh – hxhhhhhh;
 hhm, hhhhhhh, hhh mhhhwhhh hm mhmhhHhhhhhhH hhhhh hHhhh hh – hhhHh
 Hhmhhh,
 hhhhhhhh hhhhh Hhhhh hhh Hhxhhhhh hHhmhhhhHh hhhhhhhhhh hhmhhhhhhh
 xhhxHh,
 hhmhhhhh hhhh hHhhhhhhh hhhhhh hh mxhhhhhhh hHhmhhhhh hhhhh hhhhh xhhhH,
 hhh Hhhmhhhhhhh, hHh hhh hhhhhhhhhh, hhhhhhhhhhhh: hhhhhhh, Hhh hh hhhhH,
 hhhhhhh hHhhhhhhHh hHhmhhhhh Hhmhhmhhhhh hhxhH hhhhhhhhhhh,
 hhhhhhhhhhhh:
 hhhx, hHh hhhhhhh hh hhhhhhhhh hhhmhhhhhh hHh Hhhhhhhh hhhHh
 Hhmhhh
 hh hhhWhhH hhhhhh Hhmhhhh Hhmhhh, hhmhhhhh hhhhh Hhhhh Hhxhhhhh
 hhhhhh,
 hhhhh hhhhhhh hhhmhhhhhh hhmhhhhhh hmhhhh hhhHhh, hhmhhhhh hhhmhhhhh
 hhhhhhhh
 HhhhhHh hHhhhhh hhh hHh hh hhh hhhHh Hhmhhhh Hhhhhmhhhhh,
 hhhhhhhHh Hhhhhhh hhhhhh hh hhhhhhhh hhhmhhhhhhh hHhhhhhhh HhhhhxmhhhH,
 mhHh hHhhhhhhh hhhmhhhhhhhhh HhhhhhhhhH mhHhhhhh hhhhh hh hhhhhhhh,
 hhmhhhhh, mhhhhhh Hhhhhhhhhh Hhhmhhhhhhh hhhhhHh hhhhh xhhhH mhHhhhhhhh
 hh Hhmhhhh mhhhhhhh hhhHh hhhmhhhhhhhhhh, hhh hhhh hHhmhh hh hhh – hh,
 hh hhmhhhh, hhhh hhhhhh hh hHxhhhh hh hmHhh, hh HhhHhhhh hh hhhhhhhh,
 Hhhhhhhhh, hhhhxhhhhhhh hhhHhhhh hh hhhhhhhh, hhhh mhhhhHmhh hh hmhH
 mhhh,
 hhhh hhhhhhhh, hhhmhh – hmhH mhhh, hhhh hhhhhh hmhh, hhh mhHhhhhh hhhhhh
 hh hhh hhhhhh hhhHh hmhH, hhhh hh hhhh hhhh mhhhhhhH hmhHhhhh, hhhh
 hhhhh mhhhhhhHh hmhHhhhh, hhhh hhhh, xhhh mhhh hmhh, hhhh hhhh,
 hhxhhhhhhh hhhhhhhh, hh hhh mhhhhHmhh Hhhhh mhhhhh hm hhhhhH
 mhhhhhhhhhhHh,

hmmhhHhh mhH, mhhhhhhhh hh hhhhhhhhhhh, hhHhhhh hh hxxhhH hhh hxxhh
hhHmhhhhHh
hm hhhhhHh mhhhhhhhhhhHh, hhmhhHhh hhHhhhhHh hhhhhhh hhmhhwhhhhhhh mhHh
Hhhhhhhhh
Hhhhh hhhhhhh hhhhhhhhh, hhhhhhhhh hhhhhHhh hh hh, hhh hhhHhhhh hhhhhhh, Hhh
hh hhhhhH,
hh, hhh hhh hmHhhhh hhhhhxhhh, hhhhhhh Hhhmhhhhhh, hh, hhh hhh hhhhhhh hm
Hhmhhhh,
hmmhhhh hhhhh Hhhhhhh hhhhh HhhhhHh, hhmhhhh hHhh hhhhh hhhhhhh hhhhhhh,
hnhmhh mxhhhh – hhhhhhhHhh hhhhhhhhh hhHhhhh mhhhhhhhhhh hhwahh hxxhhhhhh,
hnhhhhhhhhh, xhwahhhhh, hhH hhhhh hhmhhhh HhHhhhhhh hhhhhhhhh hhhhhhh
hnhmhhhh whhmhhmhhhhhh, hxxhh hxxhh hxxhhhhhh, hhmhhHhh mhHh hhhhhhhhh –
mhHh hhHhhhhHh hhhHhhhh – hhh hhhhh, hhhhhhh hhhxhh – hhhhhhh hhhhhhhhh:
hnhhh hhHh hhhhhwhhhhh hhmhhhh – HhhhhHhhhhhhhh mhHxhhhmhhhh hhhhhhhhhHh
HhhhhHh:
hnh – hh, hhhhh, hhhhhhhHhhhhhh hhhhhhhhh, hHhhhh hh mhhhhHmhhhh hhhhhhhhh Hhhhh
Hhhhh,
hnhhhhhhhhh whhhhhhhhh hhhhhhh, hh – mhhhhhhhhhhHh mhhhhhhhh hh mhhhh
mhhhhhhhhhh –
hnhhhhhHhhhhhh mhhhhhhhh hh hhhhmhHhhhhhh hmhhh, hhhhh hhhhh Hhhhhhhhh, hh hhhhh
hHhh hhhhh
hnhhhhhhhhhhh hhh hhHh hhhhhhh, hhh – whmhH hhhhhhhhh hhhhhhhhhhh hhhhhhhHh
Hhhhh
hwahhhhh hhhhhH mhhhhmhhhhhhhhhh mhHh hHhhhhhh hhhHhhhh – Hhhhh hhhhhhhHhhhh;
mhHh hhhHh hhhhhhhhhhh hh hhhhh, hhhhhhh mxhhhh hhhhhwhhhhh xmhhh
hxxhhhhHhhH,
hhmHhhhhH whhmhhhhhh hh hhhH whhhhhhhhh HhmhhhhhhhhH, hhhH hhhhhhhhhhh,
hnhhhhhhhhh HhhHhhhh hhmhhhhhhhhhhhh hhmhhhhhhhh hhhhhhh hhhhhhhhhhh mhhhhhh
hhhhxhhh
hh Hhhhhhh – mhhhhhhhh hhhhh hhhhhhhH hhhhhxhhh hhhhhH mhhhhhhhhhhhhhhhh,
mhHhh,
hnhhh HhhhhH HmhhhHhhhh mhhhhxhhh, hhhmhh hhhhh hhhhh hh hhh hhhhh hhhxhhhhhhH.

ცუქსეუბი ჰოთანოგან
ანოცანსონს თოოიქ ანსოი
1994 - 1998

* * *

ყოველი სიტყვა დამწვარი და არდანაცრული
არის წარსული ანუ თითქმის რაღაც მესამე
ყოველი სიტყვა რომლითაც ჩვენ ერთმანეთს ვკარგავთ
არის შეხება არშემდგარი შენსკენ და ჩემსკენ
ყოველი სიტყვა რომლითაც ჩვენ ერთმანეთს ვინყებთ
არის დრო ჩვენით რომ არ ითქვა და დავივიწყეთ
ყოველი სიტყვა რომელიც ჩვენ არ გვსაჭიროებს
არის ცრურწმენა და ისეთი დასასრულია
რომელიც ფიქრობს დასაწყისად არ გადაიქცეს
ყოველი სიტყვა ერთმანეთი რომლითაც გვიყვარს
არის სასჯელი მოვლენილი შენზე და ჩემზე.

ლექსთა ანბანური საკიბეაღი და ქრონოლოგია

ადგილობრივი ელევია: 1994, ოქტომბერი	248
ამალღებულისთვის: 2005, თებერვალი-მარტი	455
ამბავი ერთი სიყვარულისა: 1993, ნოემბერი	182
ამბავი (სიზმრად) კანის ძიებისა: 1997, დეკემბერი	352
ამბავი სხვა, წარმატებული სიყვარულისა: 1993, ნოემბერი	187
ამის ცოდნა. დიდაქტიკური მოტივი: 1993, ნოემბერი	186
ანდერძის სურვილი: 1994, სექტემბერი	232
ანტიხმები — 1993: 1993, ოქტომბერი-დეკემბერი	191
არსებითი სვლები: 1999, ოქტომბერი – 2000, ოქტომბერი	369
არჩევანი: 1993, აგვისტო	173
აღდგომის ღამე: 1989, აპრილი-მაისი	61
ალიარება: 1995, მაისი	290
ასხნა-განმარტებათა შესაჩერებლად. ლექსის ესკიზი: 2004, 11 აპრილი	446
ars poetica: 2010, 9-13 მარტი	502
1968. ყოველი შესაძლო რევოლუციის დასასრულის ანატომია. მცირე ექსკურსი: მაისი, 2006	467
ბავშვები: 1994, დეკემბერი	277
ბავშვები ტბაში უხალისოდ ისვრიან კენჭებს, რომლებიც წარმოქმნის წრე- ებს, რომლებშიც ტბის ზედაპირზე მიმოფანტული ნუშის ყვაილები ექცევიან: 2002, 17 აპრილი	400
ბახი: 1990, იანვარი-თებერვალი	72
ბუნების ესკიზი: 2003, 6 ნოემბერი	434
გაზაფხული: 1995, მარტი	278
გამგზავრებამდე ერთი წუთით ან ერთი ცხოვრებით ადრე: 1994, სექტემბერი	234
გამო-მეტყველება: 2003, 7 თებერვალი	415
გამოსავალი: 1994, მარტი	225
გამოუვალი მდგომარეობა: 2012, 1-9 მაისი	518
გამოფხიზლებულთა ჰიმნი: 1988, ნოემბერი	52
განგაში: 1993, სექტემბერი	180
განდობა: 1994, იანვარი	198
განმარტება: 1989, ივნისი	65
განსაზღვრებით ილუსტრირებული ადამიანით ილუსტრირებული განსაზ- ღვრებით ილუსტრირებული ადამიანი // ადამიანით ილუსტრირებული განსაზღვრებით ილუსტრირებული ადამიანით ილუსტრირებული გან- საზღვრება: 1994, თებერვალი	211
განწყობილებები: 1988, მაისი-ივნისი	33
განვიმდა და ქოლგიანი ადამიანები, თალხი დღის შუაგულში, ტბის სანაპ- იროს გავლით, თავ-თავიანთ გზებს მიუყვებიან: 2002, 10 თებერვალი	392
გახსენება: 1992	117
გზამკვლევი: 1994, თებერვალი	202
გმირის თვალები: 1994, თებერვალი	210

გრამატიკის გაკვეთილი: 1990, ივნისი	82
genius loci: 2008, 9-11 ოქტომბერი	490
დაბადება: 1989, აგვისტო	68
დავინყებულები: 1995, მარტი	280
დარიგება: 1993, აგვისტო	172
დედალოსის მიერ არიადნესადმი მიძღვნილი და პერსევსისადმი მიერთმეული ოდა, რომელიც, ალექსანდრიული ეპოქის სწავლულთა მტკიცებით, შექმნილი უნდა იყოს თეზევსის მიერ არიადნეს მიტოვებამდე მრავალი წლით ან საუკუნითაც კი ადრე. ცუდი თარგმანი: 2004, 28 იანვარი – 27 თებერვალი	439
დეკორატიული მოტივი: 1992	129
დიალოგის შეუძლებლობა: 1994, აგვისტო	231
დილა: 1993	155
დიოტიმა: 1999, მარტი	363
დისტანცია: 1994, თებერვალი	207
დრო, წასული მოსაგონებლად: 2004, 25 აპრილი – 20 მაისი	448
ეზრა პაუნდი: 1995, ივლისი	308
ეზრა პაუნდის გარდაცვლილი თავი ჩემს სიზმარში: 2004, 8 აპრილი	445
ეკლესიასტე: 1993	157
ენტროპია: 1995, მაისი	295
ერთი გამოცდილების ქრონიკა: 2010, 13-15 მარტი	503
ესკიზები მოუხელთებლის სტრუქტურისთვის	499
1. თვალთვალი გისოსებში: 2010, 11 იანვარი	
2. თვალთვალი პურის ყუაში: 2010, 12 თებერვალი	
3. თვალთვალი შეკითხვებში: 2010, 11-12 აპრილი	
ესკიზი საყმანვილო აუტოტრენინგისთვის: 1990, ივნისი	81
ეჭვიანი ქალები: 1993, სექტემბერი	178
ვარდნი ჰყვავიან ხოლო ვარდნი რას ჰყვავიან არავინ იცის: 1990, სექტემბერი-ოქტომბერი	90
ვიოლინოზე უკრავენ ბრძემები: 1990, ნოემბერი	99
ზამთრის ერთი დილა 5000 წლის წინ მემფისში: 2009, თებერვალი	496
ზამთრისპირი, მიწურული რამდენი სარკმლიდან: 2002, 25 ოქტომბერი – 10 ნოემბერი	407
ზარი: 1989, მარტი	59
თავის თანხლებით: 1995, აპრილი	287
თავაზიანობის მსხვერპლნი: 2006, 5 სექტემბერი	473
თამარისადმი: 1985	12
თაურყვავილი: 2008, 1 ივნისი	488
თეზისები პოეზიაზე: 1993, ოქტომბერი	181
თვალს ვადევნებ ტბის ზედაპირზე იხვების დაშვებას და მახსენდება დაუ-	
	557

ვინყარი ჩემი მეგობარი, რომელმაც ერთ დროს თავი ჩამოიხრჩო: 2002, 28 იანვარი	390
თოვლი სადაც დულს: 2011, 9 ნოემბერი	516
ივლისის ხვატში, ტბის სანაპიროს მოჩრდილულ ალაგს შეხიზნული, ვათვა- ლიერებ ცელანის ფოტოსურათებს, რომლებიც დიტერმა ფოსტით გამო- მიგზავნა: 2002, 25 ივლისი	404
იმის შესახებ, ვინც წყალმა მანქანის ხელით დაახრჩო: 1996, მარტი-აპრილი	325
ინტერმეცო: 1988, აგვისტო	45
ის ფრთაა მზისკენ: 1990, მარტი	80
კარგი დღე: 2003, 30 აგვისტო	432
კაუზალობა: 1992	120
კეთილი სურვილები: 1992	136
კეთრი და ვარსკვლავი: 2012, 23 დეკემბერი - 2013, 25 იანვარი	521
კლასიკური დისპარმონია: 1992	171
კლასიკური ჰარმონია: 1993, აგვისტო	119
კრისტალიზებული სიტყვების ჯამი: 1994, ნოემბერი	276
ლექსები ელიზაბეტისთვის: 1998, აგვისტო-ნოემბერი	359
ლექსები რომანიდან "აქილევსის მეორე ქუსლი": 1994-1998	455
ლირიკული გადახვევა: 1994, ნოემბერი	265
ლოგიკის მონატრება: 1992	138
ლოზუნგებისკენ - ლოზუნგების საპირისპიროდ: 1992	122
ლოცვა: 2005, მარტი - 2006, მაისი	464
ლოცვა განწირულისა: 2013, 20 თებერვალი	523
ლუდხანა მინდენში: 2011, 14-19.07; 30-31.07.	513
მათი თანყოფნის აღსანიშნად: 2006, 16 ივლისი; 2010, 4 სექტემბერი	508
მათი ღმერთები: 2009, 12-20 ნოემბერი	497
მათი ძილის აღსანიშნად: 2007, 17 მარტი	477
მარგარეტ თრაკლი: 1994, ოქტომბერი	261
მგალობელთა გუნდი: 2009, იანვარი-თებერვალი	495
მგზავრი: 2008, 7 სექტემბერი	489
მებაღე: 1994, ნოემბერი	264
მედიტაცია - შორის ურთიერთობის უმნიშვნელო დეტალებზე: 2003, 28-29 ივნისი	425
მეზღვაური: 1993, ნოემბერი	188
მე მსურს გაგაუპატიუროთ: 1990, ივლისი	86
მე შენ ბულბულის საამური გალობა მეღვრება სულში: 1990, მარტი	74
მეცხრე ტალღა: 2010, 1 ივნისი; 2010, 9 აგვისტო	506
მეხსიერების დასაცავად: 2012, 17 მაისი	519
მთის მონასტერი: 1994, სექტემბერი	241
მივუსამძიმროთ შემოდგომას: 1989, თებერვალი	58
მისი ოდისეა: 1995, ივნისი	297

მისი სულ სხვა შეხების ამბავი: 2003, 1 თებერვალი	413
მიძღვნა: 1995, მაისი	292
მინისქვეშა ნიგნის მალაზია: 2002, 26 დეკემბერი	412
მკვლელის სიმღერა: 1994, მაისი; სექტემბერი	236
მოდილიანი ანუ ბედნიერი მამრის აგონია: 1998, დეკემბერი; 1989, იანვარი	236
მომდევნო ზამთარი: 1994, თებერვალი	55
მონატრება: 1990 წელი, მარტი	78
მონატრება. ლიბერალური მოტივი: 2002, 12-14 დეკემბერი	410
მორიგი წამის პოეტიკა: 2003, 31 ივლისი	430
მოცემული კითხვის ადგილი: 1994, თებერვალი	206
მოციქულები: 1995, ივლისი	306
მონოდება: 1991	113
მოძრავი ფრაგმენტები და უძრავი ავტოკომენტარები: 1993	145
მუშის სიმღერა: 2003, 22 აპრილი	416
მწუხრის სიჩუმე, რომელიც ტბის სანაპიროს წარმომიდგენს, როგორც შემა- შფოთებლად არსებულს და იმავდროულად არარსებულს, ხდება მიზეზი იმ ქალაქისადმი ხოტბის მონახაზის, რომლის სტუმარიც ვარ: 2002, აგ- ვისტო	406
მხოლოდ შენი ხმა: 1985	13
მხურავი: 1995, ივნისი	300
ნატურმორტი: 1992	116
ნატურმორტი თოვლით: 2004, 11 მარტი	444
ნატურმორტი მწოლიარე წყვილით: 2007, მაისი-ივნისი	478
ნაცრისფერი ლექსი: 1997, დეკემბერი	349
ნოსტალგია: 1988, აგვისტო	48
ოთხი ფრაგმენტი ფიქრებიდან: 1989, აგვისტო	70
ოცნების მოგონება: 1995, ივლისი	307
პათოსი როგორც რიტუალი: 1992	125
პაუზა: 1993	143
პერსპექტივა: 1993, სექტემბერი	179
პირველი: 1994, ნოემბერი	273
პირობა: 1991	115
პნევმონია: 2013, 10 მაისი - 16 ივნისი	525
პოეტი: 2008, 12 ნოემბერი	494
P. S. : 1994, ივლისი	229
ჟამი მალვისა და მიტევების ანუ დამარცხებულთა აღსარება: 1988, ივლისი	43
რადიკალური ღამე: 1992	133
რეკვიემი: 1987, აგვისტო	18
რელაცია I: 1995, მაისი	293
რელაცია II: 1995, ივნისი	298

როგორც ყოველთვის: 1995, ივნისი	304
როგორც შეხება ან ოდნავ მეტი: 1994, ნოემბერი	266
სად მშობიარობს მესამე თვალი: 1990, ნოემბერი	101
საკითხის დასმა: 1993, სექტემბერი	175
საკმაო საფუძვლები კმაყოფილებისთვის: 1994, თებერვალი	209
საკუთარი თავის მიმართ: 1997, 25 იანვარი	347
სამედიტაციო ექსკურსი: 1994, თებერვალი	204
სამუზეუმო ანალიტიკის მეთოდის გახსენება: 2007, 30 აგვისტო - 2 სექტემბერი	484
სამუშაო დღის დასასრული. თემის განვრცობა: 2004, 7 იანვარი	435
საოცნებო სიზმრის ტყვეობაში: 2005, მარტი - 2006, მაისი	462
საპროტესტო განწყობილება: 1993, ნოემბერი	184
სასონარკვეთილები: 1997, 5 იანვარი	345
საუბარი: 1991	112
სადამოსპირია და გავცქერი ველოსიპედზე ამხედრებულ სტუდენტებს, რომლებიც, ტბის სანაპიროს გავლით, სხვადასხვა მიმართულებით მი- ქრიან: 2002, 26 იანვარი	388
საშობაო განწყობილება: 1990, დეკემბერი	104
საშობაო საგალობლები: 1988, იანვარი-თებერვალი	28
სენტიმენტალური ავტობოტრეტი: 1994, სექტემბერი	240
სერაფიტას აღსასრული: 1988, ოქტომბერი	50
სვირინგი: 1984	7
სიზმრის კვალდაკვალ: 1995, მაისი	289
სითბო შენი მოძრაობისა: 1994, ოქტომბერი	247
სიმღერა: 1996, აპრილი	339
სინანული: 1994, აპრილი	226
სიყვარულის ახსნა: 1995, ივლისი	305
სიჩუმე: 1991	114
სონატა მათთვის, ვინც შორსაა: 1985, მაისი-ივნისი; 1987, ივნისი	15
სულთათანა: 2010, 18-19 მაისი	505
სწრაფად მოძრავი ღრუბლები ტბას მზის სხივებს ხან უმაღლავენ, ხან მცირე ხნით გამოუჩენენ, რაც ჩემში აღძრავს მეტად მარტივ ფიქრს, თუ რატომ უჩნდებათ ადამიანებს სხვათა მიერ ბევრჯერ თქმულის გამეორების სურვილი: 2002, 23 თებერვალი	396
სხვა გამოცდილება: 2005, მარტი - 2006, მაისი	463
სხვისი საქმე: 1995, ივლისი	309
ტაბაკინური განწყობილებები: 1996, აპრილი	332
ტბაზე უკვე გამოჩნდნენ აფრიანი ნავეები, რომლებსაც ხელს ვუქნევ და ჩემთვის ვესალმები: 2002, 3 მარტი	399
ტბის სანაპიროდან შინ ვბრუნდები და ჩემთვის ვეკამათები გამგელის სიტყვებს: 2002, 22 იანვარი	386
ტბის სანაპიროს მიდამოებში თვალს ვადევნებ მშვიდად მოსიერნე ხანდა- ზმულ ადამიანებს და ვფიქრობ დედაჩემზე, რომელიც ახლა აქედან	

შორს არის: 2001, 19 დეკემბერი	385
ტბის სანაპიროს მწვანე მინდორზე გულაღმა ვნევარ და მახსენდება გუშინ- დელი ჩემი ნაცნობი თანამემამულე, რომელმაც სუპერმარკეტში საპო- ნი მოიპარა: 2002, 22-23 მაისი	401
უსათაურო: 1993	167
უჩინართადმი: 1988, დეკემბერი	54
უცნობი შეხვედრა: 2012, 25 სექტემბერი - 6 ოქტომბერი	520
უხილავი ცხოვრება: 2003, 28 მაისი	423
ფიქრები ანწყობე: 1994, ნოემბერი	268
ფიქრები ნაქცეულ ხეზე: 1993, დეკემბერი	196
ფიქრის შესართავთან: 1993	165
ფრაგმენტი პროთევსის წერილისა უცნობი ადრესატის მიმართ (გვიანდ- ელი მისტიკოსების მტკიცებით, მინოსის მიმართ). არაკანონიკური პოე- ტური ვერსია, რომლის ორიგინალი განღვრილია ტექსტის აქ წარმო- დგენილ პროზაულ თარგმანში, შესრულებულში ბეჯითად მომზადებული პნკარედიდან: 2003, 10-15 მაისი	417
ფსალმუნი: 1992	127
ქარიანი მინდვრის მონარჩენი: 2013, 19 აპრილი - 11 მაისი	524
ქარის შესახებ ამ ქალაქში: 2003, 8-9 ივლისი	428
ქებათა ქება ჩემს უწყვეტ სატრფოს: 1995, სექტემბერი	313
ქება ცაცხვისა: 1995, მარტი	281
ქურდები: 1993, ნოემბერი	189
ლამე მთაში: 2007, 10 თებერვალი	474
ლამის მგ ზავრული: 1988, აგვისტო	49
ღმერთი კეთილია: 1988, აგვისტო	47
ყრმა უშობელი: 1987, ნოემბერი; 1988 წელი, იანვარი	23
შავი ფერის უარყოფის ოპერაცია: 1994, ოქტომბერი	251
შელოცვა: 1994, ოქტომბერი	254
შენდამი: 1989, მაისი	64
შესავალი: 1990, ივნისი-ივლისი	85
შეყვარებულები ველად: 2004, 18 იანვარი	437
შენწყვეტილი ტრანსფორმაციის საიდუმლო: 1994, იანვარი	200
შენწყვეტილი ფიქრები მეგობარს: 2005, მარტი - 2006, მაისი	465
შეხვედრა: 1993, სექტემბერი	177
შლაგბაუმი: 1994, თებერვალი	219
შიში: 1996, 7 ნოემბერი	343
შტრალენი, ქალაქის სასაფლაო, 2006 წლის 16 ივლისის მიმწახრი: 2006, 16-18 ივლისი	471
	561

ჩემი ის მადლობა: 2007, თებერვალი	475
ჩემი მაისური: 1993, აგვისტო	174
ჩემი მეგობარი ლინძი: 1993	166
ჩვენ გვიყვარს ლუდი: 1990 წელი, ნოემბერი	96
ჩინური ფარანი: 1994, ივნისი	227
ჩუმი ადგილები: 2008, 2 ნოემბერი	493
ცეცხლის შესახებ: 1996, 17 აპრილი	340
ცვალებადობები: 1995, დეკემბერი – 1996, თებერვალი	320
ცეცხლო, გზავნილო!: 2010, 17-19 ოქტომბერი	509
ცის უზრუნველყოფა: 1991	109
ციურიხი: 2007, 10 ივლისი - 18 აგვისტო	480
ცუდი ამინდის მერე: 1995, აპრილი	286
ძველი მოტივი: 1994, ოქტომბერი	246
ძველმოდური გული: 2005, მარტი - 2006, მაისი	461
ნაქცეულები: 1994, ოქტომბერი	262
წეროების სამკუთხედი: 1995, მაისი	288
წესრიგის დამცველები: 1994, ნოემბერი	275
წმინდა ადგილი: 1994, ოქტომბერი	256
წონასწორობა: 1994, ოქტომბერი	255
წრე: 1992	118
წუხელ ნანახი ცუდი სიზმრის გამო დარდს ვიქარვებ და რომ ვერც ვიქარ- ვებ, დილით, ტბის სანაპიროსთან: 2002, 20 თებერვალი	394
ხანგრძლივი სამოთხე: 1994, იანვარი	199
ხეები: 1985	14
ხილვა: 1993	156
ხმები: 1988, ივლისი	44
ხსოვნა: 1993, დეკემბერი	190
ჯიხეთის ვარსკვლავი: 1996, აგვისტო	342
ჰიმნი ლამისადმი: 1994, ოქტომბერი	242

შ ი ნ ა ა რ ს ი

მივუსამიძიროთ შემოდგომას

სვირინგი	7
თამარისადმი	12
მხოლოდ შენი ხმა	13
ხეები	14
სონატა მათთვის, ვინც შორსაა	15
რექვიემი	18
ყრმა უშობელი	23
საშობაო საგალობლები	28
განწყობილებები	33
ჟამი მალვისა და მიტევების ანუ დამარცხებულთა აღსარება	43
ხმები	44
ინტერმეცო	45
ღმერთი კეთილია	47
ნოსტალგია	48
ღამის მგზავრული	49
სერაფიტას აღსასრული	50
გამოფხიზლებულთა ჰიმნი	52
უჩინართადმი	54
მოდლიანი ანუ ბედნიერი მამრის აგონია	55
მივუსამიძიროთ შემოდგომას	58
ზარი	59
აღდგომის ღამე	61
შენდამი	64
განმარტება	65
დაბადება	68
ოთხი ფრაგმენტი ფიქრებიდან	70
ბახი	72
მე შენ ბულბულის საამური გალობა მეღვრება სულში	74
მონატრება	78
ის ფრთაა მზისკენ	80
ესკიზი საყმანვილო აუტოტრენინგისთვის	81
გრამატიკის გაკვეთილი	82
შესავალი	85
მე მსურს გაგაუბატიუროთ	86
ვარდნი ჰყვავიან ხოლო ვარდნი რას ჰყვავიან არავინ იცის	90
ჩვენ გვიყვარს ლუდი	96
ვიოლინოზე უკრავენ ბრმები	99
სად მშობიარობს მესამე თვალი	101
საშობაო განწყობილება	104

ლოგიკის მონატრება

ცის უზრუნველყოფა	109
საუბარი	112
მონოდება	113
სიჩუმე	114
პირობა	115
ნატურმორტი	116
გახსენება	117
წრე	118
კლასიკური ჰარმონია	119
კაუზალობა	120
ლოზუნგებისკენ — ლოზუნგების საპირისპიროდ	122
პათოსი როგორც რიტუალი	125
ფსალმუნი	127
დეკორატიული მოტივი	129
რადიკალური ღამე	133
კეთილი სურვილები	136
ლოგიკის მონატრება	138
პაუზა	143
მოდრავი ფრაგმენტები და უძრავი ავტოკომენტარები	145
დილა	155
ხილვა	156
ეკლესიასტე	157
ფიქრის შესართავთან	165
ჩემი მეგობარი ლინძი	166
უსათაურო	167

საკითხის დასმა

კლასიკური დისჰარმონია	171
დარიგება	172
არჩევანი	173
ჩემი მაისური	174
საკითხის დასმა	175
შეხვედრა	177
ეჭვიანი ქალები	178
პერსპექტივა	179
განგაში	180
თეზისები პოეზიაზე	181
ამბავი ერთი სიყვარულისა	182
საპროტესტო განწყობილება	184
ამის ცოდნა. დიდაქტიკური მოტივი	186
ამბავი სხვა, წარმატებული სიყვარულისა	187

მეზღვაური	188
ქურდები	189
ხსოვნა	190
ანტიხმები — 1993	191
ფიქრები ნაქცეულ ხეზე	196
განდობა	198
ხანგრძლივი სამოთხე	199
შენწყვეტილი ტრანსფორმაციის საიდუმლო	200
გზამკვლევი	202
მომდევნო ზამთარი	203
სამედიტაციო ექსკურსი	204
მოცემული კითხვის ადგილი	206
დისტანცია	207
საკმაო საფუძვლებო კმაყოფილებისთვის	209
გმირის თვალეები	210
განსაზღვრებით ილუსტრირებული ადამიანით ილუსტრირებული განსაზღვრებით ილუსტრირებული ადამიანი // ადამიანით ილუსტრირებული განსაზღვრებით ილუსტრირებული ადამიანით ილუსტრირებული განსაზღვრება	211
შლაგბაუმი	219

გამგზავრებადე ერთი ნუთით ან ერთი ცხოვრებით ადრე

გამოსავალი	225
სინანული	226
ჩინური ფარანი	227
P. S.	229
დიალოგის შეუძლებლობა	231
ანდერძის სურვილი	232
გამგზავრებადე ერთი ნუთით ან ერთი ცხოვრებით ადრე	234
მკვლელის სიმღერა	236
სენტიმენტალური ავტოპორტრეტი	240
მთის მონასტერი	241
ჰიმნი ლამისადმი	242
ძველი მოტივი	246
სითბო შენი მოძრაობისა	247
ადგილობრივი ელეგია	248
შავი ფერის უარყოფის ოპერაცია	251
შელოცვა	254
წონასწორობა	255
წმინდა ადგილი	256
მარგარეტ თრაკლი	261
ნაქცეულები	262
მეზღვა	264

ლირიკული გადახვევა	265
როგორც შეხება ან ოდნავ მეტი	266
ფიქრები ანმყოზე	268

მხურავი

პირველი	273
წესრიგის დამცველები	275
კრისტალიზებული სიტყვების ჯამი	276
ბავშვები	277
გაზაფხული	278
დავინწყებულელები	280
ქება ცაცხვისა	281
ცუდი ამინდის მერე	286
თავის თანხლებით	287
წეროების სამკუთხედი	288
სიზმრის კვალდაკვალ	289
ალიარება	290
მიძღვნა	292
რელაცია I	293
ენტროპია	295
მისი ოდისეა	297
რელაცია II	298
მხურავი	300
როგორც ყოველთვის	304
სიყვარულის ახსნა	305
მოციქულები	306
ოცნების მოგონება	307
ეზრა პაუნდი	308
სხვისი საქმე	309

შეჯამების უარყოფა

ქებათა ქება ჩემს უწყვეტ სატრფოს	313
ცვალებადობები	320
იმის შესახებ, ვინც წყალმა მანქანის ხელით დაახრჩო	325
ტაბაკინური განწყობილებები	332
სიმღერა	339
ცეცხლის შესახებ	340
ჯიხეთის ვარსკვლავი	342
შიში	343
სასონარკვეთილები	345
საკუთარი თავის მიმართ	347

ნაცრისფერი ლექსი	349
ამბავი (სიზმრად) კანის ძიებისა	352
ლექსები ელიზაბეტისთვის	359
დიოტიმა	363

არსებითი სვლები

1. ნემსის მორიგ წვერზე	369
2. მოთამაშე ეგვიპტელი ქალი	369
3. მიძინება	370
4. ღიმილის ზოგიერთი ფორმის ასახსნელად	371
5. უხილავი (ამ) მწერლის სიკვდილი	372
6. ვარდის ნაკლებობა	373
7. ყოველდღიურობის ხსოვნა	374
8. ეს დაბნეული ლექსი	375
9. შებრუნება	376
10. უსწორმასწორო ლოცვა	378
11. როცა მდინარე აღონისი ნითლად იღებება	379
12. ადგილის აღსანიშნად	380

ტბის სანაპიროს სიმღერები

პირველი ნაწილი

ტბის სანაპიროს მიდამოებში თვალს ვადევნებ მშვიდად მოსეირნე ხანდაზ- მულ ადამიანებს და ვფიქრობ დედაჩემზე, რომელიც ახლა აქედან შორს არის	385
ტბის სანაპიროდან შინ ვბრუნდები და ჩემთვის ვეკამათებ გამველეის სიტყვებს	386
სალამოსპირია და გავცქერი ველოსიპედებზე ამხედრებულ სტუდენტებს, რომლებიც, ტბის სანაპიროს გავლით, სხვადასხვა მიმართულებით მიქრიან	388
თვალს ვადევნებ ტბის ზედაპირზე იხვების დაშვებას და მახსენდება დაუ- ვინყარი ჩემი მეგობარი, რომელმაც ერთ დროს თავი ჩამოიხრჩო	390
განვიმდა და ქოლგიანი ადამიანები, თალხი დღის შუაგულში, ტბის სანაპი- როს გავლით, თავ-თავიანთ გზებს მიუყვებიან	392
წუხელ ნანახი ცუდი სიზმრის გამო დარდს ვიქარებ და რომ ვერც ვიქარ- ვებ, დილით, ტბის სანაპიროსთან	394
სწრაფად მოძრავი ღრუბლები ტბას მზის სხივებს ხან უმაღავენ, ხან მცირე ხნით გამოუჩენენ, რაც ჩემში აღძრავს მეტად მარტივ ფიქრს, თუ რა- ტომ უჩნდებათ ადამიანებს სხვათა მიერ ბევრჯერ თქმულის გამეო- რების სურვილი	396
	567

ტბაზე უკვე გამოჩნდნენ აფრიანი ნავეები, რომლებსაც ხელს ვუქნევ და ჩემთვის ვესალმები	399
ბავშვები ტბაში უხალისოდ ისვრიან კენჭებს, რომლებიც წარმოქმნის წრეებს, რომლებშიც ტბის ზედაპირზე მიმოფანტული ნუშის ყვავი- ლები ექცევიან	400
ტბის სანაპიროს მწვანე მინდორზე გულაღმა ვწევარ და მახსენდება გუ- შინდელი ჩემი ნაცნობი თანამემამულე, რომელმაც სუპერმარკეტში საპონი მოიპარა	401
ივლისის ხვატში, ტბის სანაპიროს მოჩრდილულ ალაგს შეხიზნული, ვათვა- ლიერებ ცვლანის ფოტოსურათებს, რომლებიც დიტერმა ფოსტით გამომიგზავნა	404
მწუხრის სიჩუმე, რომელიც ტბის სანაპიროს წარმომიდგენს, როგორც შემაშფოთებლად არსებულს და იმავდროულად არარსებულს, ხდება მიზეზი იმ ქალაქისადმი ხოტბის მონახაზის, რომლის სტუმარიც ვარ	406

მეორე ნაწილი

ზამთრისპირი, მიწურული რამდენი სარკმლიდან	407
მონატრება. ლიბერალური მოტივი	410
მინისქვეშა წიგნის მაღაზია	412
მისი სულ სხვა შეხების ამბავი	413
გამო-შეტყველება	415
მუშის სიმღერა	416
ფრაგმენტი პროთევსის წერილისა უცნობი ადრესატის მიმართ (გვიანდ- ელი მისტიკოსების მტკიცებით, მინოსის მიმართ). არაკანონიკური პო- ეტური ვერსია, რომლის ორიგინალი განღვრილია ტექსტის აქ წარმო- დგენილ პროზაულ თარგმანში, შესრულებულში ბეჯითად მომზადებ- ული პნკარედიდან	417
უხილავი ცხოვრება	423
მედიტაცია - შორის ურთიერთობის უმნიშვნელო დეტალებზე	425
ქარის შესახებ ამ ქალაქში	428

მესამე ნაწილი

მორიგი წამის პოეტიკა	430
კარგი დღე	432
ბუნების ესკიზი	434
სამუშაო დღის დასასრული. თემის განვრცობა	435
შეყვარებულები ველად	437
დედალოსის მიერ არიადნესადმი მიძღვნილი და პერსევსისადმი მირთმეუ- ლი ოდა, რომელიც, ალექსანდრიული ეპოქის სწავლულთა მტკიცებ- ით, შექმნილი უნდა იყოს თეზევსის მიერ არიადნეს მიტოვებამდე მრავალი წლით ან საუკუნითაც კი ადრე. ცუდი თარგმანი	439
ნატურმორტი თოვლით	444
ეზრა პაუნდის გარდაცვლილი თავი ჩემს სიზმარში	445

ახსნა-განმარტებათა შესაჩერებლად. ლექსის ესკიზი	446
დრო, წასული მოსაგონებლად	448

ARS POETICA

ამაღლებულისთვის	455
ძველმოდური გული	461
საოცნებო სიზმრის ტყვეობაში	462
სხვა გამოცდილება	463
ლოცვა	464
შენყვეტილი ფიქრები მეგობარს	465
1968. ყოველი შესაძლო რევოლუციის დასასრულის ანატომია	467
შტრალენი, ქალაქის სასაფლაო, 2006 წლის 16 ივლისის მიმწუხრი	471
თავაზიანობის მსხვერპლნი. ლირიკული გადახვევა	473
ლამე მთაში	474
ჩემი ის მადლობა	475
მათი ძილის აღსანიშნად	477
ნატურმორტი მწოლიარე წყვილით	478
ციურიხი	480
სამუზეუმო ანალიტიკის მეთოდის გახსენება	484
თაურყვავილი	488
მგზავრი	489
genius loci	490
ჩუმი ადგილები	493
პოეტი	494
მგალობელთა გუნდი	495
ზამთრის ერთი დილა 5000 წლის წინ მემფისში	496
მათი ღმერთები	497
ესკიზები მოუხელთებლის სტრუქტურისთვის	499
1. თვალთვალი გისოსებში (თბილისი, 11.01.2010)	
2. თვალთვალი პურის ყუაში (თბილისი, 12.02.2010)	
3. თვალთვალი შეკითხვებში (თბილისი, 11-12.04.2010)	
ars poetica	502
ერთი გამოცდილების ქრონიკა	503
სულთათანა	505
მეცხრე ტალღა	506
მათი თანყოფნის აღსანიშნად	508
ცეცხლო, გზავნილო!	509

მეხსიარების დასაცავად

ლუდხანა მინდენში	513
თოვლი სადაც დულს	516

გამოუვალი მდგომარეობა	518
მეხსიერების დასაცავად	519
უცნობი შეხვედრა	520
კეთრი და ვარსკვლავი	521
ლოცვა განწირულისა	523
ქარიანი მინდვრის მონარჩენი	524
პნევმონია	525

ლაქსაჰი რომანიდან აქილეუსის მეორე ქუსლი

მე დავუკარი ჩემი სატრფო უფრო სათუთად...	513
ნუ შემპირდები მარადიულს. ეს იოლია...	514
ყოველი სიტყვა დამწვარი და არდანაცრული...	515
არ ვნერ სიმღერებს არ ვნერ ლექსებს არ ვნერ დღიურებს...	516
ჩვენ ვგრძნობთ, რომ საქმე ცუდადაა...	517
ჩვენ ცოცხალი ქათმით ვთამაშობდით ფეხბურთს...	519
ეს მხარე დასახლებულია სასიკვდილო განაჩენებით...	522
სუსტი ხარ მეთქი, გეუბნები, ჩემო სხეულო...	523
შეიძლება, ისინი სულაც ჩრდილებმა წარმოშვან...	526
ჩემს თავში...	527
ბოლოს ჩვენი თავიც გაგვახსენდა ამ აურზაურში...	528

შენიშვნები	533
ლაქსთა ანბანური საკიბაელი და ქრონოლოგია	538

Dato Barbakadse
Ergebnisse
Band I

Tbilissi
2014

წიგნში წარმოდგენილი ყველა ტექსტის კორექტორია დათო ბარბაქაძე. მანვე დააკაბადონა და მოამზადა წიგნი გამოსაცემად. ავტორს ეკუთვნის, აგრეთვე, საგამომცემლო კონცეპცია და დიზაინი.

წიგნის ერთი ეგზემპლარის ბეჭდვის და ყდაში ჩასმის ლირეზულეზამ შეადგინა 36,60 ლარი.